

Γιατί καίμε τις νύχτες σας

Τα ανακοινωθέντα των ελληνικών μηδενιστών
(Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς)

Περιεχόμενα

Σημείωση των εκδοτών
(Σελίδα 3)

ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ... ΑΝ ΕΤΣΙ ΝΟΜΙΖΕΤΕ...
(Σελίδα 5)

“... Κι ο θάνατος δε θα έχει πλέον καμία εξουσία...”
(Σελίδα 13)

Δήλωση της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς για της ταχυδρομικές βόμβες εναντίον κυβερνητικών στόχων στην Ευρώπη την πρώτη Νοεμβρίου
(Σελίδα 23)

Επιθέσεις εναντίον βουλευτή, μπάτσων και διπλωματών
(Θεσ/νίκη, 12-13/01/2011)
(Σελίδα 38)

Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για την διάδοση του επαναστατικού
τερρορισμού
(Σελίδα 45)

Ποτέ ξανά χωρίς όπλα -
Πολιτική δηλωση του Χάρης Χατζημυελάκης
(Σελίδα 56)

Οι Λύκοι δεν φυλακίζονται δεν εξήμερώνονται
(Σελίδα 80)

Ανάληψη ευθύνης για τον εμπρησμό εταιρείας
(Σελίδα 85)

Ανάληψη ευθύνης για εμπρησμούς (Αθήνα, 10.10 και 12.10.2012)
(Σελίδα 89)

«Μη λες πως είμαστε λίγοι.. Πες μονάχα ότι είμαστε αποφασισμένοι...»
(Σελίδα 93)

Παράρτημα:
Έξι παραδειγματικές ανάληψης ευθύνης πριν τον Δεκέμβριο 2008
(Σελίδα 100)

Σημείωση των εκδοτών

Σ' αυτές τις μοντέρνες κοινωνίες υπερδραστήριας αδράνειας, στις οποίες κάθε ιδέα από την ιστορία, που ακόμα θα πει πως κάθε ιδέα ανθρώπινης ικανότητας να οργανώσει τα συμφέροντα των ανθρώπων σύμφωνα με τις επιθυμίες και προθέσεις των πλησιάζει σχεδόν το μηδέν, συμβαίνει πολύ σπάνια, το ότι τουλάχιστον μερικοί άνθρωποι είναι σε θέση να κρίνουν με ριζοσπαστικό τρόπο τις κοινωνίες αυτές, ο οποίος είναι ο μόνος κατάλληλος δρόμος κρίσης επειδή έχουμε να κάνουμε με θεμελειώδεις και ολοκληρωτικές κοινωνίες, οι οποίες δεν αφήνουν καμιά γωνιά για πιθανή δημιουργική ακαταστασία. Όπως και να 'χει, στην Ελλάδα υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι (ή ,θα έπρεπε καλύτερα να πούμε, υπήρχαν, διότι οι περισσότεροι κατέληξαν στις φυλακές και η οργάνωσή τους πια δυσλειτουργεί).

Μια απ' αυτές τις οργανώσεις, ονομαζόταν «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς». Δημιουργήθηκε πριν από μερικά χρόνια σαν ένα από τα φαινόμενα των εξελίξεων που βρήκαν το συμβολισμό τους στις αναταραχές που συνέβησαν στην Ελλάδα το Δεκέμβρη του 2008.

Αξιέπαινος είναι η ριζοσπαστική αντιμετώπιση προς την κοινωνία, όπως τεκμηριώνεται σ' αυτή τη συλλογή κειμένων, χαρακτηρισμένη από έναν ισχυρό ατομικισμό ο οποίος διαρκώς στρέφεται προς συλλογικές συνεργείες κι όχι μόνο ενάντια στο σύστημα,στις διαρθρώσεις, στις σχέσεις παραγωγής ή της εξουσίας αλλά και κατά της καθημερινής υωής των καθημερινών ανθρώπων,οι οποίοι, όπως γνωρίζουμε από τη δική μας ζωή, εμπλέκονται μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια σ' αυτή την απάνθρωπη κοινωνία και κινδυνεύουν απ' αυτή.

Δυστυχώς, κι αυτό επίσης εκφράζεται σ' αυτά τα κείμενα καθώς και στις πράξεις αυτών των ανθρώπων, σήμερα μια τέτοια προσέγγιση φαίνεται μόνο πιθανή αν κανείς όχι μόνο έρχεται ριζοσπαστικά σε ρήξη με την ατομική του ζωή σε αυτή την κοινωνία αλλά και αποδέχεται ότι αυτή η ρήξη παράγει λιγότερες θετικές δυναμικές. Αντί αυτού εκθέτει τη ζωή του σε μια σειρά αρνητικών,μερικές φορές θανατηφόρων δυνάμεων. Έτσι, δεν είναι λάθος να ισχυριστούμε, πως στην εποχή μας το να επιδιώκουμε την επανάσταση σημαίνει στροφή προς τον μηδενισμό. Ίσως παράδοξο αλλά ολοφάνερα αληθινό. Αλλά δείτε το μόνοι σας.

ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ... ΑΝ ΕΤΣΙ ΝΟΜΙΖΕΤΕ...

Στους δύσκολους καιρούς ποτέ δεν εγκαταλείψαμε τη μάχη, μπορεί τα σκυλιά να αλυχτούσαν τριγύρω μας αλλά οι καυτές ανάσες τους ποτέ δεν μας άγγιζαν, κοιταχτήκαμε μεταξύ μας, σιγουρέναμε τις αποφάσεις μας, τσεκάρναμε τα όπλα μας, ρωτήσαμε το μίσος μας και είπαμε: “πάμε ξανά...αυτή τη φορά ως το τέλος...”

Μετά την επίθεση μας στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης και την αναγγελία εθνικών εκλογών, δύο πυρήνες μας σε συνεργασία με τους συντρόφους της Φράξιας Μηδενιστών επέλεξαν κι αποφάσισαν να χτυπήσουν σπίτια και γραφεία πολιτικών προσώπων, ενεργοποιώντας γι' άλλη μια φορά την στρατηγική της κοινωνικής πρόκλησης. Η αρχή για το μπαράζ των βομβιστικών επιθέσεων αποφασίστηκε να ξεκινήσει από το σπίτι της υποψήφιας του ΠΑΣΟΚ, Λούκα Κατσέλη, στο Κολωνάκι όπως και έγινε. Η απόφαση των υποδομών μας ήταν να κορυφωθεί και να ολοκληρωθεί η επιχείρηση μέσα στις επόμενες δύο μέρες. Όμως την ίδια μέρα της επίθεσης, παρακολουθήσαμε έκπληκτοι τους δημοσιογράφους να εκστασιάζονται και να αναγγέλλουν εξάρθρωση της οργάνωσης μας, εισβολή σε γιάφκα στο Χαλάνδρι, πολυήμερες παρακολουθήσεις, επιτυχία της ΕΥΠ, εντοπισμός και ταυτοποίηση αποτυπωμάτων από προηγούμενες επιθέσεις μας, σενάρια για την λογική των συγκοινωνούντων δοχείων...

Και όλα αυτά ενώ την ίδια μέρα είχαμε πραγματοποιήσει ανενόχλητοι την επίθεση μας στο Κολωνάκι κάτω απ' την μύτη της αστυνομίας και είχαμε επιστρέψει αλώβητοι. Τα γεγονότα μόνο γέλιο και σαρκασμό θα μπορούσαν να προκαλέσουν, αν δεν συνοδεύονταν με διώξεις ατόμων που φωτογραφίζονταν ως μέλη της οργάνωσης μας με συμμετοχή στον επιχειρησιακό βραχίονα. Ένα τέλειο σκηνικό για να ικανοποιηθεί το κανιβαλικό ένστικτο, δημοσιογράφων και κοινωνίας που εδώ και μήνες επιζητούν διακαώς συλλήψεις τρομοκρατών. Προεκλογικό τρικ...εσωτερικά παιχνίδια των μπάτσων...τεχνάσματα εκφοβισμού...δεν γνωρίζουμε κι ούτε θα μπορούμε στην λογική τους.

Όμως αυτά που ακούστηκαν μας σφηνώθηκαν για τα καλά στο μυαλό και η μόνη λέξη που ξεστομίσαμε δίχως δεύτερη σκέψη ήταν “ΕΚΔΙΚΗΣΗ”.

Εκδίκηση για την φέστα που έστησαν πάνω στις υποτιθέμενες συλλήψεις μας, με αφορμή τα 20 χρόνια από την εκτέλεση του γλοιώδη Π.Μπακογιάννη, με πρωταγωνιστή την χοντρή τσατσά,τον Καραμανλή, που εκφώνησε αλαζονικά τον πανηγυρικό του ενάντια στον επαναστατικό τερρορισμό.

Εκδίκηση για τα σκουλήκια τους δημοσιογράφους που πουλούσαν πνεύμα μιλώντας για “τρομοκράτες της κατσαρόλας και του playstation”, για αρχηγούς και πιτσιρικάδες υποτακτικούς. Εκδίκηση όμως και για τους ευαίσθητους μέντορες της προοδευτικής δημοσιογραφίας που έκαναν λόγο για καλά παιδιά της διπλανής πόρτας με ανησυχίες. Εκδίκηση για την πουτάνα την κοινωνία που χαμογελούσε χαϊρέκακα θεωρώντας πως μας ξεφορτώθηκε για να κοιμάται ήσυχη χωρίς ενοχές κι ανασφάλειες. Εκδίκηση για τα τσουτσέκια τους μπάτσους που το παίζουν μάγκες, με αλεξίσφαιρα και προτεταμένα τα αυτόματα, υπό το καθεστώς μιας ανάπηρης και στημένης νίκης, αλλά όταν επιτιθόμασταν τη νύχτα στα τμήματα για να τους κάψουμε, κλαψουρίζαν κι έτρεχαν να κρυφτούν κάτω από τα γραφεία τους.

Εκδίκηση για τους καργιόληδες τους εισαγγελείς κι ανακριτές που πιστεύουν ότι μπορούν να τυλίζουν το μίσος και την συνείδηση μας, το συναίσθημα και τη λογική μας μέσα στα χαρτιά μιας δικογραφίας και να μας φοβίσουν.

Εκδίκηση για όλα αυτά που ζούμε, αυτά που χάνουμε, για όλα αυτά που ούτως ή άλλως θα κάναμε έχοντας διαλέξει το νέο αντάρτικο πόλης ως όρο ζωής.

Σήμερα οι διώκτες μας, όπως και εμείς, ξέρουμε πολύ καλά την αλήθεια. Ξέρουμε πως η παράσταση τους δεν πείθει μυαλά που είναι ικανά να σκεφτούν, ούτε φοβίζει ανθρώπους που διάλεξαν για πατρίδα το μέρος εκείνο που τολμούν οι λίγοι.

Για τους υπόλοιπους μας είναι αδιάφορο.

Άλλωστε πριν μερικούς μήνες και συγκεκριμένα τον Μαΐο, όταν τοποθετήσαμε εκρηκτικούς μηχανισμούς στα Α.Τ. Σταυρούπολης και Πεντέλης, είχαμε γράψει: “το αποτέλεσμα (είναι) ακόμα πιο φτωχό και γραφικό. Οι περισσότεροι συλληφθέντες “διώκονται για τις ιδέες τους” ή περνούσαν τυχαία από το σκηνικό της επίθεσης. Εμείς δεν πιστεύουμε πως μια σύλληψη πρέπει να ναι οσιομαρτυρική...ούτε ότι ένας κατηγορούμενος πρέπει να θυσιάσει για το καλό της υπόθεσης. Αλλά σίγουρα πρέπει να γνωρίζουμε πως οι επιλογές μας έχουν κι ευθύνες. Όσο πιο πολύ τις σκεφτόμαστε τόσο πιο σίγουροι είμαστε άρα και πιο απαιτητικοί από τον εαυτό μας και τους συντρόφους μας.”

Με αυτό τον τρόπο θέλουμε να κάνουμε κατανοητό πως είμαστε άνθρωποι που τιμάμε τα λόγια μας ως συμβόλαιο ζωής. Γι’ αυτό το λόγο θα είμασταν τουλάχιστον λιγότεροι και ασυνεπείς με τον εαυτό μας εάν απαρνούμασταν τις θέσεις και τις αρχές μας σε περίπτωση σύλληψης, λέγοντας πως αποκηρύσσουμε και καταδικάζουμε οποιαδήποτε βίαιη ενέργεια, ή αν δηλώνουμε πως δεν γνωρίζουμε την οργάνωση την οποία συμμετέχουμε, όπως διέρρησε από τους δημοσιογράφους ότι δήλωσαν δύο από τους συλληφθέντες. Πράγμα

λογικό για τα παιδιά αφού δεν είχαν καμία σχέση μαζί μας. Επίσης είμαστε περήφανοι για τις επιλογές και τις πράξεις μας κι έχουμε τα κότσια, το προνόμιο και τη τιμή να κοιτάμε κατάματα τον εαυτό μας στον καθρέφτη δίχως να κρυβόμαστε από ντροπή. Έτσι αντίστοιχα δεν θα κρύβαμε τα πρόσωπα μας σε περίπτωση σύλληψης, όπως τα άλλα δύο νεαρά άτομα που κατηγορήθηκαν ως μέλη της οργάνωσης. Στην τελική αν κάποιος πρέπει να κρύψει το πρόσωπο του από ντροπή αυτή είναι η κοινωνία για την κατάντια της.

Όσο αναφορά το ακλόνητο στοιχείο που “δένει” την υπόθεση δηλαδή η ύπαρξη, ωρολογιακού εκρηκτικού μηχανισμού τοποθετημένου σε χύτρα, που βρέθηκε(;) στο σπίτι στο Χαλάνδρι, εμείς δεν θα κάνουμε τους ντετέκτιβ ούτε καν θα αναφέρουμε τις εκτιμήσεις μας για τα πως και τα γιατί. Σίγουρα όμως πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάτι, οι αυτοσχέδιοι μηχανισμοί δεν αποτελούν κάποιο είδος πατέντας, πόσο μάλλον όταν μιλάμε για απλά κυκλώματα πυράκτωσης, επιτραπέζια ρολόγια και χύτρες, δηλαδή υλικά που κυκλοφορούν ευρέως στο εμπόριο και δεν αποτελούν κάποιο αποκλειστικό copyright μιας οργάνωσης, ή modus operandi όπως αναφέρουν οι δικωκτικές αρχές.

Τέλος, η συγκεκριμένη μεθοδολογία χρησιμοποίησης της κατσαρόλας ως σκεύους ενίσχυσης του ωστικού κύματος χρησιμοποιείται από τον 19ο αιώνα από τους γάλλους τεροριστές και μηδενιστές (Ανρί, Ραβασόλ, Βαγιάν...) μέχρι και σήμερα στην Ιταλία απ’ την αναρχική οργάνωση F.A.I. αλλά και στην Ελλάδα από εμάς και από την οργάνωση με την ονομασία ΕΝ.Ε.ΔΡΑ. Πως μπορεί δηλαδή η πιθανή ανεύρεση ενός εκρηκτικού μηχανισμού διαχρονικής και διεθνούς εμβέλειας και τεχνοτροπίας να θεωρείται σύμβολο-σφραγίδα μιας συγκεκριμένης ομάδας όπως η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς;

Κάτι βρωμάει στην υπόθεση κι αυτό δεν θα το βρούμε εμείς. Το ίδιο ως αναρωτηθούν όλοι όσοι πίστεψαν, ότι κρυβόμασταν στην Πολυτεχνειούπολη, ενώ την ίδια ώρα που τα κτήρια της ήταν περικυκλωμένα από ασφαλίτες και δημοσιογράφους εμείς τοποθετήσαμε την βόμβα στο πεδίο του Άρεως στην συγκέντρωση του χοντρού. Τό άσυλο που για εμάς είναι αδιάφορο, για την αστυνομία πάντα αποτελούσε διακαή πόθο. Εμείς δεν θα ασχοληθούμε άλλο μ’ αυτά, αναζητούμε ήδη καινούργιους στόχους.

Τέλος για να προνοούμε για το μέλλον, ώστε να καθορίζουμε το παρόν μας με νηφαλιότητα και διαύγεια ξεκαθαρίζουμε πως η θέση αιχμαλωσίας για κάποιον από εμάς δεν σημαίνει θέση αδυναμίας. Έχουμε έναν αξιακό κώδικα που θα τιμήσουμε μέχρι το τέλος και μια μνήμη που δεν θα την λερώσουμε με τα σκουπίδια της ανάκλησης, της ασυνέπειας και της λήθης. Με απλά λόγια οι ύαινες της αλληλεγγύης να κρατήσουν τα νύχια τους μακριά από εμάς, οι καλοθελητές, οι προσωπικότητες, οι “παλιοί”, αυτοί που “ξέρουν”, οι μητέρες-

τερέζες και όλο το σκυλολόι τους να ασχοληθούν με πιο εύκολα και πρόθυμα θύματα, γιατί εμείς δεν είμαστε εύκολη λεία για τα δόντια τους και θα τους τα σπάσουμε. Ακόμα και στη χειρότερη στιγμή ένας επαναστάτης πρέπει να ξέρει να τιμεί τους συντρόφους και τους φίλους του με τρόπο μοναδικό και να περιφρονεί τους αχυράνθρωπους ενός πρόστυχου ενδιαφέροντος και δήθεν ανθρωπισμού που καρατομεί την επαναστατική συνείδηση και πρακτική, οδηγώντας την στην γκιλοτίνα του συμβιβασμού. Γιαυτό καλούμε τους νέους συντρόφους να απορρίψουν την νοοτροπία των καφενείων που μετατρέπονται σε press room ανακοίνωσης δελτίων τύπου απο τους ειδήμονες της αλληλεγγύης και να ανανεώσουν συνομοτικά τις συναντήσεις τους, εκεί που τα σχέδια και οι καθαρές κουβέντες αντικαθιστούν τα κουτσομπολιά.

Ο φόβος και η αμηχανία να δώσουν τη θέση τους στην τόλμη και την αποφασιστικότητα, ο θυμός να γεννήσει θύελλες οργής και ο καθένας ας ρωτήσει τη καρδιά του “αν όχι τώρα... πότε; αν όχι εμείς... ποιοι;”

Έπειτα από τα τελευταία γεγονότα με πρωτοβουλία των συντρόφων που είχαν χτυπήσει τη Κατσέλη προτάθηκε μια αναδιάρθρωση του σχεδίου δράσης. Επειδή πιστεύουμε πως αυτή η αιχμάλωτη καθημερινότητα που μας περιβάλλει, δεν είναι αποτέλεσμα ενός συμπαγούς ενιαίου διευθυντηρίου εντολών το οποίο καθοδηγεί τους θεσμούς, αλλά ένα κοινωνικό εργοστάσιο συμπεριφορών, κουλτούρας, παραδόσεων, συνηθειών, θέλουμε να χτυπήσουμε διάχυτα κάθε τομέα αυτού του εργοστασίου που φτάνει στο αποκορύφωμα της παραγωγής όλων αυτών που εχθρευόμαστε. Τώρα η αρχική πλέον πρόταση ,για τα σπίτια 5-6 πολιτικών μας έμοιαζε φτωχή. Δεν είχε την δυναμική που θέλαμε να αναδείξουμε μέσα στο διάχυτο κοινωνικό περιβλημά για να διακόψουμε το ενορχηστρωμένο ρέκβιερ της παραίτησης του. Θέλαμε να κάνουμε κάτι που να διαρρηγνύει εμφανώς τα υποτιθέμενα όρια και το άλλοθι της αθωότητας της κοινωνίας που την απαλλάσσει από τις ευθύνες της, αποδίδοντας της πάντα τον ρόλο του αιώνιου θύματος. Όμως τα θύματα δεν ζητωκραυγάζουν για τους δολοφόνους τους, δεν καταδίδουν όσους εναντιώθηκαν στους τυράννους τους, δεν υποστηρίζουν τους καταπιεστές τους, δεν αποχαυνώνονται μέσα στα κάλπικα κελιά τους, γιατί τα θύματα απλά δεν έχουν επιλογές.

Οι άνθρωποι όμως στην σημερινή κοινωνία έχουν επιλογές γι' αυτό έχουν και ευθύνες. Μπορεί όλοι να ζούμε, εμείς και η κοινωνία, τα ίδια σκατά όμως μην ξεχνάμε πως και στα σωφρονιστικά ιδρύματα φυλακισμένοι και δεσμοφύλακες ζούνε την ίδια φυλακή, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως είναι μαζί και σύμμαχοι.

Έτσι νιώθουμε και εμείς με αυτή την κοινωνία του φανταχτερού τίποτα και την θρασύδειλης μαγκιάς. Γι' αυτό δεν χρειάστηκε πολύ για να γεννηθεί η ιδέα.

Επιλέξαμε να χτυπήσουμε μια προεκλογική συγκέντρωση, εκεί που το σιχαμένο πλήθος των σκουπιδιών με πόδια τρέχει να κατακλύσει τους δρόμους για να ζητωκραυγάσει τους ηγέτες του. Η προτίμηση της συγκέντρωσης της Νέας Δημοκρατίας έγινε καθαρά για λόγους αισθητικής. Μας ήταν ανυπόφορο το θέαμα του χοντρομαλάκα Καραμανλή να κορδώνεται για μια ανύπαρκτη επιτυχία στο μέτωπο ενάντια στην επαναστατικό terrorισμό. Γι' αυτό θέλαμε να του υπενθυμίσουμε πως οι μεγαλοστομίες δεν βγήκαν σε κανέναν για καλό.

Επίσης θέλαμε να κόψουμε τον βήχα στις ρόμπες της Αντιτρομοκρατικής που επιζητούν ρεβάνς για το νοκ-αουτ που έστειλε η οργάνωση “Σέχτα Επαναστατών” τον δικό τους και στήνει σικέ ματς στις πλάτες ατόμων που δεν έχουν καμία σχέση με το νέο αντάρτικο πόλης. Τέλος να περάσουμε ένα μήνυμα σε όλους. Από εδώ και πέρα η θέση της αδιαφορίας έχει καταργηθεί. Ο επαναστατικός terrorισμός και εμείς ως Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς περνάμε το κατώφλι της κοινωνικής απειλής και της μηδενιστικής επίθεσης. Όσο οι πολλοί θα κρύβονται πίσω από την ψυχολογία του όχλου για να αποκρύψουν την προσωπική τους ευθύνη ,όσο θα ορίζονται μέσα απ' τις ψευδαισθήσεις τους,όσο ο κυρίαρχος,ο αδικημένος,ο φτωχός,ο παραπλανημένος λαός,αλλά πάντα λαός και όχι εαυτός τους,τότε θα παραμένουν απέναντι παραταγμένοι ως εχθροί μας. Καμία ανοχή στις δικαιολογίες. Είναι δύσκολο να ζυπνάς σ' ένα κόσμο ανάξιο να ζυπνήσεις ως άνθρωπος, ανάμεσα σε αποβλακωμένα χαμόγελα, κουρασμένα σώματα, κάλπικες χειρονομίες, απαθή βλέμματα και την απουσία να βασιλεύει και να κυβερνά. Ξεφορτωθήκαμε από τις αποσκευές μας οτιδήποτε μας κρατάει πίσω. Ψόφιερες σχέσεις,υποτονικές καταστάσεις,καθωσπρεπισμούς,συμβάσεις,μόνιμες επαναλήψεις και ξεχνώνμαστε σε μια άγρια περιπλάνηση με τα πνευμόνια μας να πάλλονται στους ξέφρενους ρυθμούς της πιο ανείπωτης ανταρσίας.

Θα παίξουμε ρώσικη ρουλέτα με το ρεβόλβερ της ζωής στα χέρια μας αντί να σβήσουμε αργά και υπομονετικά μακριά από αυτά που αναζητήσαμε. Ξέρουμε πως δεν είμαστε μόνοι. Γνωρίζουμε πως τα νέα συντρόφια της φωτιάς είναι μαζί μας και είμαστε μαζί τους. Το νέο αντάρτικο πόλης πέρα από κάθε προσδοκία πρόσθεσε την δικιά του ζυραφιά στο πρόσωπο αυτού του κόσμου. Οι νέες ομάδες μπορεί να συκοφαντήθηκαν,να αντιμετωπίστηκαν με απαξίωση απ' τους δήθεν και τις παλιές μούρες,να γνώρισαν την καχυποψία και τις όψιμες συμβουλές των πεφωτισμένων,όμως κατόρθωσαν να ορθοποδήσουν και να γράψουν την δική τους ιστορία.

Στέλνουμε την αγάπη μας και τον σεβασμό μας σε όλους τους νέους αντάρτες. Τους καλούμε να συμμετάσχουν μαζί σε μια μάχη μέχρις εσχάτων απέναντι στις μικρές και μεγάλες,στις ορατές και αόρατες φυλακές της ζωής μας.

Όσο για τους υπόλοιπους που μας βαραίνουν με τις κουραστικές δικαιολογίες και την δήθεν εμπειρία τους, αδιαφορούμε να τους ακούσουμε. Οι επαναστατικές εχθροπραξίες δεν πρόκειται να σταματήσουν απλώς και μόνο για να καθησυχαστούν οι άμορφες μάζες των σκουληκιασμένων ψηφοφόρων. Αυτοί οι οπαδοί των κομμάτων, σαν φανατικοί ποδοσφαιρικών ομάδων τριγυρνούν από συγκέντρωση σε συγκέντρωση, από πόλη σε πόλη, κουβαλώντας το ζωντανό τους πτώμα ωρυόμενοι συνθήματα κομματικού περιεχομένου. Παραμορφωμένα πρόσωπα, αλλοιωμένα από τα ουρλιαχτά τύπου " είσαι είσαι ο πρωθυπουργός" παρελαύνουν στα κανάλια ως η βάση του εκλογικού σώματος των ψηφοφόρων, ως η πεμπτούσια της δημοκρατίας. Δάκρυα συγκίνησης και παράλυση κατατρέχει το πλήθος όταν εμφανίζεται ο αρχηγός για το μονόπρακτο των δυο ωρών. Αυτή η ηλίθια μάζα που θυμίζει ταινία με ζωντανούς νεκρούς, δε μπορεί παρά να είναι στόχος. Δε μας συγκινεί ο αριθμός του πλήθους η παρουσία νέων και γέρον ανθρώπων, ανδρών ή γυναικών. Πρόκειται για τη στιγμή όπου η παθητική αδράνεια του κόσμου μετατρέπεται σε ιαχές και ζητωκραυγές για τη δημοκρατία.

Πήραμε λοιπόν την απόφαση να τοποθετήσουμε μια βόμβα μέσα στα μούτρα τους, να στείλουμε ένα μήνυμα στην τελευταία ομιλία του πρωθυπουργού, να προκαλέσουμε πανικό στις αρχές προκειμένου να εκκενώσουν το χώρο. Τρομοκρατημένοι ψηφοφόροι να τρέχουν για να κρυφτούν ενώ οι πυροτεχνουργοί θα επιδίδονται σε έναν αγώνα δρόμου για την εξουδετέρωση της βόμβας. Κατηφορίζοντας την Σολωμού ενσωματωθήκαμε στην ανόητη γαλανόλευκη μάζα και περνώντας δίπλα από ασφαλίτες και ματάδες, οι οποίοι μάλιστα μας ευχήθηκαν με την νίκη, θεωρώντας μας κομμάτι του πλήθους προσεγγίσαμε το σημείο που είχαμε αποφασίσει να τοποθετήσουμε τον μηχανισμό. Είδαμε τους 3 ασφαλίτες και τους 2 ματάδες που βρισκότουσαν στην 3 Σεπτεμβρίου και Γκυιλόρδου καθώς και τον ασφαλίτη ο οποίος ήταν στην συμβολή της Πατησίων και της Γκυιλόρδου. Χωρίς να μας επηρεάζουν στο ελάχιστο κατευθυνθήκαμε στο στενό, αφήσαμε τον μηχανισμό και φύγαμε ανενόχλητοι. Μετά από μισή ώρα και 50 μέτρα από την εξέδρα που μίλαγε ο χοντρομαλάκας εξεργάγη στέλνοντας του και ένα μήνυμα σε σχέση με όλα αυτά που λείει για συλλήψεις, εξαρθρώσεις και λογική της μηδενικής ανοχής.

Τώρα είναι η ώρα που ο καθένας πρέπει να κοιτάξει μέσα του και να συνεχίσει ή να διακόψει οριστικά τις αποφάσεις του. Πρέπει να τους δείξουμε συλλογικά και ατομικά πως δε μαςάμε. Θα μείνουμε μέχρι το τέλος. Αν αυτοί λυσσάνε μια φορά να μας βρουνε εμείς ας λυσσάξουμε εκατό να τους επιτεθούμε πρώτοι

Σ' αυτόν τον πόλεμο χαμένος είναι όποιος πάει σπίτι του. Καμία οπισθοχώρηση, καμία αναβολή. Τώρα το μίσος πρέπει να δώσει τη θέση του στη στρατηγική, στα έξυπνα σχέδια, στην αμείλικτη αποφασιστικότητα.

Ας απελευθερώσουμε όλοι μας τα καταστροφικά μας ένστικτα.

Ας ξαναξεκινήσει ένας καινούργιος γύρος αντάρτικου πιο σκληρός πιο καταστροφικός απο ποτέ.

Ας γίνουν όλα τα σπίτια γιάφκες κι όλες οι γιάφκες μια φωτιά που θα τους κάψει ζωντανούς.

Ας τους δείξουμε ότι το νέο αντάρτικο πόλης δεν ήταν ούτε φούσκα, ούτε εφηβικό ξέσπασμα, ούτε καλλιτεχνικές ανησυχίες.

Είναι η υλοποίηση και το ζωντάνεμα των επιθετικών επιθυμιών μας, των αρνήσεων μας, της ύπαρξής μας που επιτίθεται στο υπάρχον.

Θα μας βρίσκεται παντού μπροστά σας... και θα δούμε ποιος έχει στριμώξει ποιον.

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς - Φράξια Μηδενιστών

Υ.Γ. Χαιρετίζουμε τον αναρχικό Χρήστο Στρατηγόπουλο και τον σύντροφο Αλφρέντο Μπονάνο που παρά το μεγάλο της ηλικίας του συνεχίζει να διατηρεί τις αρνήσεις του ακέραιες, και να ακολουθεί το δρόμο που διάλεξε.

(Νοέμβριος 2009)

“... Κι ο θάνατος δε θα έχει πλέον καμία εξουσία...”

Στα γεγονότα της 5ης Μάη με την πυρπόληση του τραπεζικού καταστήματος της **Marfin Bank** υπήρξαν τρεις νεκροί τραπεζικοί υπάλληλοι και χιλιάδες “απανθρακωμένες” αλήθειες.

Η αποπνικτική ατμόσφαιρα της σπαρακτικής υποκρισίας της προπαγάνδας και ο φθαρμένος ηθικοπλαστικός ανθρωπισμός των κασσάνδρων του ριζοσπαστικού κινήματος, μας αναγκάζουν να τοποθετηθούμε δημόσια για τα γεγονότα. Αυτό δε σημαίνει ότι μιλάμε από τη θέση των “ειδικών” της βίας, ούτε ότι έχουμε “αυτεπάγγελτα” διοριστεί κατηγοροί η δημόσιοι υπερασπιστές των ανθρώπων που επιτέθηκαν στο τραπεζικό κτίριο.

Όμως πιστεύουμε στην αναγκαιότητα να ειπωθούν μερικά πράγματα και να τοποθετηθούν σε μια σειρά. Για να συμβεί αυτό δεν είναι απαραίτητη η βιωματική παρουσία και η αντίληψη του τι έγινε εκείνη τη μέρα σε εκείνο το σημείο. Αυτό που χρειάζεται κατά τη γνώμη μας είναι μια σοβαρή και υπεύθυνη στάση με την αντίστοιχη κατάθεση της παρακαταθήκης παρόμοιων επαναστατικών πρακτικών (όπως η πυρπόληση μιας τράπεζας) για την αντιμετώπιση και την (αυτο)κριτική ενός υπαρκτού ζητήματος (τον θάνατο τριών υπαλλήλων που δεν αποτελούσαν στόχο της επαναστατικής βίας). Ο επαναστατικός μηδενισμός που εκφράζουμε προϋποθέτει μια άρτια σκέψη και πράξη που κτίζεται μακριά από επιδείξεις ψευτοκυνικότητας “έλα μωρέ τραπεζικοί υπάλληλοι ήταν, καλά έκαναν και τους έκαψαν...”, αλλά και από υποκριτικές θρηνωδίες που αναζητούν ενόχους για να αποδώσουν το φταίξιμο, ρητορεύοντας από τη θέση του αλάνθαστου και ανθρωπιστή επαναστάτη.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή... στις μητροπόλεις και στην παρωδία ζωής που βιώνουμε, ο θάνατος δεν είναι παρά άλλο ένα ειδησεογραφικό γεγονός, μια απόμακρη πληροφορία, ανάμεσα σε τόσες άλλες, ένα μονόστηλο σε μια εφημερίδα, άλλη μια στατιστική... Κάθε μέρα άνθρωποι πεθαίνουν σε νοσοκομεία από ασθένειες, σε αυτοκίνητα από τροχαία, σε εργατικά “ατυχήματα” στα εργασιακά κάτεργα, σε υπόγειες διαβάσεις από ναρκωτικά... Και θέλουν να μας μάθουν να είμαστε ανέκφραστοι απέναντι σε αυτούς τους δεκάδες ανώνυμους θανάτους. Γιατί είναι απλοί αριθμοί “τρεις νεκροί από τροχαίο, δυο θάνατοι από ναρκωτικά...” που δεν “πουλάνε” στα media, δεν προβάλλονται με το δήθεν ανθρωπιστικό περιτύλιγμα, άρα δεν πείθουν.

Είναι θάνατοι που με λίγα λόγια δεν συμφέρουν το σύστημα. Όλοι οι τηλεδήμιοι, από τους πιο συντηρητικούς μέχρι τους πιο ανατρεπτικούς που σοκαρίστηκαν δίθην με τους τρεις νεκρούς της Marfin δε θα άντεχαν ούτε λεπτό αν αντιμετώπιζαν έτσι όλους τους ανώνυμους θανάτους που προκαλεί το σύστημα το οποίο πιστά υπηρετούν. Η αλήθεια είναι πως πάνω στα γεγονότα της 5ης Μάη στήθηκε μια αισχρή τυμβωρυχία και ένα ισχυρό εμπόριο συναισθημάτων για τα συμφέροντα του συστήματος....

“Παράπλευρες απώλειες και συναισθηματική τυμβωρυχία”

Μπροστά στην επερχόμενη κοινωνική κρίση το θέαμα του θανάτου προκάλεσε το δικό του βραχυκύκλωμα. Οι πορείες “ μαζεύτηκαν”, ακολούθησαν τα γκάλοπ ενάντια στις διαδηλώσεις και τις απεργίες, κατατέθηκαν live τα λουλούδια του πρωθυπουργού, πραγματοποιήθηκε η εισβολή στην κατάληψη Ζαίμη και στο στέκι μεταναστών στα Εξάρχεια, ξεκίνησαν τα δημοσιεύματα για τους δολοφόνους- κουκουλοφόρους, καλέστηκε η φασιστοσύναξη έξω από την τράπεζα και η κατάσταση έφτασε μέχρι τη δημόσια αποκήρυξη “τέτοιων συμμοριών”, “ του ατομικιστικού- μηδενιστικού χασοτικού κομφουζίου” και “ των ηλίθιων δολοφόνων” από κάποιους γραφικούς καραγκιόζηδες αναρχικούς.

Όμως πέρα απ’ την προπαγάνδα και τις τεχνικές της, το γεγονός παραμένει γεγονός. Τρεις τραπεζικοί υπάλληλοι, χωρίς να αποτελούν στόχο, πέθαναν κατά τη διάρκεια πυρπόλησης του καταστήματος στο οποίο εργάζονταν. Εδώ είναι η σειρά μας να μην πέσουμε στην παγίδα της στατιστικής αλλά ούτε και της συναισθηματικής νοθείας. Σίγουρα δεν θα μιλήσουμε στην γλώσσα της “κακιάς στιγμής” και της “παράπλευρης απώλειας”. Αυτή είναι η γλώσσα του εχθρού και θυμίζει την ρητορεία του αμερικάνικου στρατού και των στρατηγών του στον πόλεμο του Αφγανιστάν. Απ’ την άλλη δεν θα υποκριθούμε τους τιμητές του θανάτου των τριών ανθρώπων, που όσο λυπηροί και αν ήταν για τους οικείους τους, άλλο τόσο θα ήταν μια αποστειρωμένη ειδησεογραφική πληροφορία για το σύστημα, αν δεν προέκυπτε στον συγκεκριμένο τόπο και χρόνο εξαιτίας μιας επαναστατικής πρακτικής. Με λίγα λόγια δεν θα διεκδικήσουμε κάποιο συναισθηματικό χώρο στη σφαίρα του θεάματος, υποκρινόμενοι τους συγκλονισμένους εν μέσω ενός τηλευποκινούμενου ανθρωπιστικού παραληρήματος στο οποίο εγκλωβίστηκαν αρκετοί από το εσωτερικό του ριζοσπαστικού κινήματος. Όχι δεν το παίζουμε οι “σκληροί ταγμένοι αποκλειστικά στην υπόθεση”, αλλά πιστεύουμε πως αν αυτοί οι τρεις θάνατοι είχαν συμβεί ως “ατύχημα” σε ένα τροχαίο,

λίγοι θα ήταν αυτοί που θα το είχαν μάθει έστω και ως είδηση. Άρα δεν είναι το λυπηρό γεγονός του θανάτου αυτό καθ’ αυτό, που επέδρασε καταλυτικά στη στη διαμόρφωση ενός μουνδιασμένου και αμύηχου κλίματος, αλλά η αιτία απ’ την οποία προήλθε. Έτσι αποφεύγοντας την συναισθηματική τυμβωρυχία, πρέπει να σκύψουμε με περισυλλογή για να επεξεργαστούμε το πρόβλημα στην ρίζα του. Είναι γεγονός πως αν κάποιος θέλει να αναζητήσει στυγνούς δολοφόνους, τότε θα πρέπει να ψάξει στις τάξεις του Βγενόπουλου και των ομοίων του. Η διοίκηση και οι εντολές του σε συνδυασμό με την αποδοχή τους από τους υπαλλήλους ήταν αυτές που τους οδήγησαν να δουλεύουν σε μια φαινομενικά κλειστή τράπεζα δίχως πυρασφάλεια με κλειδωμένες πόρτες. Τέτοια καθάρματα όπως ο Βγενόπουλος είναι οι ηθικοί αυτουργοί δεκάδων φυσικών και ψυχικών θανάτων εργαζόμενων, είτε στις δολοφονίες των εργατικών ατυχημάτων είτε στις καθημερινές ταπεινώσεις και συμβάσεις των όρων εργασιακής πειθαρχίας που επιβάλλουν. Κρατώντας αυτό ως δεδομένο, οφείλουμε να αντικρίσουμε τώρα τις δικές μας ατέλειες, τα κενά, τα λάθη, την απροσεξία ώστε να διαρρήξουμε την έξοδο κινδύνου από μια μονόπλευρη σκέψη, που θέλει να φταίνε για όλα μόνο τα αφεντικά και μπορεί να μας εφησυχάζει, αλλά δεν μας εξελίσσει...

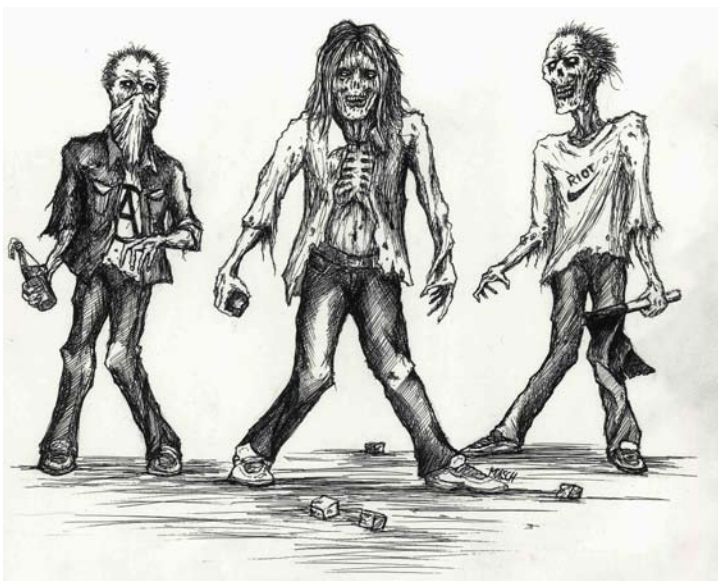
Τι έφταιξε λοιπόν και καταλήξαμε στο θάνατο τριών τραπεζικών υπαλλήλων;

“Η Επαναστατική Πρακτική του “hit and run””

Τώρα ας μιλήσουμε για επιλογές, στρατηγικές και συνήθειες. Καταρχάς εδώ και δεκαετίες στην Ελλάδα είναι γνωστή η πρακτική του hit and run κατά τη διάρκεια μεγάλων διαδηλώσεων. Μιλάμε για τη συγκρότηση μικρών μαχητικών ομάδων αντιεξουσιαστών που αποκόπτονται από το σώμα των διαδηλωτών και επιτίθενται καταδρομικά σε προεπιλεγμένα σημεία (τράπεζες, δημοσιογραφικά βαν, διμοιρίες ΜΑΤ) επιστρέφοντας στο όγκο της πορείας για να ξαναχτυπήσουν ή να εξαφανιστούν. Όσον αφορά τη πολιτική διάσταση της πρακτικής, πρέπει να τονίσουμε πως το hit and run δεν ανήκει αποκλειστικά σε κάποια συγκεκριμένη τάση των αναρχικών. Οι κοινωνιστές αναρχικοί (κυρίως παλιότερα που αποτελούσαν μια πιο ισχυρή συνιστώσα) εφαρμόζουν το hit and run με τη λογική της εκτροπής των διαδηλώσεων και της διάχυσης της σύγκρουσης. Με αυτόν τον τρόπο θεωρούν πως λειτουργούν ως ο πυροκροτητής της κοινωνικής έκρηξης και συμβάλλουν στην όξυνση του κοινωνικού αγώνα.

Η ενδιάμεση εξεγερσιακή τάση, έχει κληρονομήσει την πρακτική του hit and run, την έχει εξελίξει κάπως οργανωτικά και αναφέρεται κυρίως στη βιωματική στιγμή της σύγκρουσης και των σχέσεων (αλληλεγγύη, αυτοοργάνωση, ξεπέραςμα ρόλων) που αναπτύσσονται έξω από τα προκαθορισμένα στερεότυπα της κυριαρχίας. Η κοινή συνισταμένη των δυο ρευμάτων βρίσκεται στην αναγνώριση των συντεχνιακών διαδηλώσεων ως στιγμών του κοινωνικού αγώνα που τόσο οι κοινωνιστές, όσο και οι εξεγερσιακοί προωθούν μέσα από την παρουσία και τη δράση τους σε αυτές.

Η νέα αναρχοατομικιστική – μηδενιστική τάση, ο τρίτος πόλος όπως τον έχουμε περιγράψει, διαμορφώνει μια νέα αντίληψη σε σχέση με τον κοινωνικό αγώνα και τις διαδηλώσεις. Στις δεκάδες χιλιάδες μάζας που συρρέουν στα πανεργατικά συλλαλητήρια δεν αναγνωρίζουμε αναγκαστικά ανθρώπους που μοιράζονται τον ίδιο αξιακό κώδικα με εμάς και μιλάνε τη γλώσσα της απελευθέρωσης. Οι κοινωνικές κινητοποιήσεις αποτελούν ένα συνονθύλευμα αντιφάσεων και συμπεριφορών που περιέχουν όλα τα εδάφη της ανθρώπινης σκέψης, από τον μικροαστικό συντηρητισμό, τον αριστερό πατριωτισμό, τον εναλλακτισμό, το ρεφορμισμό μέχρι και την αναρχική θεώρηση. Οι διαδηλώσεις λειτουργούν ως το άθροισμα χιλιάδων διαχωρισμένων μεταξύ τους προσώπων με διαφορετικές διαδρομές, ακόμα και εχθρικές μεταξύ τους, που συνενώνονται είτε με αιτία είτε με αφορμή ένα συντεχνιακό αίτημα (όπως το ασφαλιστικό). Η συντριπτική πλειοψηφία της σύνθεσης τέτοιων διαδηλώσεων ζητάει την επιστροφή στην κανονικότητα της παλιάς καθημερινότητας (πριν

ψηφιστούν νομοθετικές ρυθμίσεις που θίγουν τα προηγούμενα δικαιώματά τους) ή στην πιο αριστερή εκδοχή, την βελτίωση της κανονικότητας με πιο προοδευτικές και ανθρωπιστικές λύσεις εντός ορίων του καπιταλισμού, ή του κομμουνιστικού κρατισμού. Δεν είναι τυχαίο πως τα κεντρικά συνθήματα των διαδηλώσεων απαιτούν την εφαρμογή δίκαιων νόμων απέναντι στις αντισυνταγματικές ρυθμίσεις της εκάστοτε κυβέρνησης. Συχνά ακόμα και η βίαιη παρεκτροπή μιας ολόκληρης διαδήλωσης αποτελεί το απάνθισμα των αντιφάσεων. Στον επιθετικό αποκλεισμό της βουλής στην πορεία της 5ης Μάη, άλλοι διαδηλωτές τραγουδούσαν τον εθνικό ύμνο, άλλοι πετούσαν πέτρες, άλλοι καλούσαν τα ΜΑΤ να ενωθούν μαζί τους, οι κουκουέδες εντόπιζαν προβοκάτορες, άλλοι έκραζαν αυτούς που έσπαγαν τράπεζες, άλλοι χειροκροτούσαν και οι αναρχικοί έστηναν οδοφράγματα. Ένα πάνθεον όλων των συμπεριφορών με χιλιάδες επαναλήψεις από τα χρόνια της μεταπολίτευσης και μετά.

“Επαναστατική Πρωτοπορία και Επαναστατικός Μιλιταρισμός”

Εμείς και η αντίληψη μας ούτε αποτελούμε κάποια πεφωτισμένη επαναστατική πρωτοπορία ούτε μια ελιτίστικη κλίκα. Ο καθένας από εμάς έχει γευτεί τις αντιφάσεις, έχει κυλιστεί μέσα τους, έχει συμμετάσχει σε αυτές μέχρι το σημείο όπου η ανάγκη για προσωπική και πνευματική εξέλιξη, ορισμένα διαφορετικά βιώματα, κάποιες συλλογικές κουβέντες και προβληματισμοί, μερικές ενδιαφέρουσες σελίδες σε βιβλία και εγχειρίδια, ο ατομικός στοχασμός και η επιθυμία για όξυνση της επαναστατικής δράσης, απαιτήσαν μια εκ νέου συλλογική επαναποθέτηση στη συμμετοχή στις κινητοποιήσεις. Για το χώρο σκέψης και πράξης που εκφράζουμε δε μας καλύπτουν πλέον απλώς το να συμβαίνουν μάχαλα.

Πιστεύουμε στις οργανωμένες δομές κρούσης και στα ξεκάθαρα επαναστατικά σκεπτικά με μνήμη, παρόν και προοπτική. Δεν έχει καμία σχέση ο αναρχικός κουκουλοφόρος που τα “σπάει” γιατί αρνείται τα υπολείμματα που του προσφέρουν για ζωή, τον πολιτισμό του θεάματος, τα πρότυπα του φιλοτομαρισμού, τις αξίες του χρήματος και της συνειδησιακής αποχάυνωσης, με τον οργισμένο μισθωτό που μόνο όταν νιώσει το μούδιασμα στην τσέπη του θα σηκώσει για λίγο κεφάλι. Είναι ο ίδιος που όταν παλιότερα θεωρούσε τον εαυτό του βολεμένο ζούσε στην κανονικότητα του και δυσανασχετούσε με τους “ταραξίες”. Υπάρχει ένα τεράστιο αξιακό χάσμα που καμία βία και καμία στιγμή σύγκρουσης δεν το γεφυρώνει, αν δεν υπάρξει η απαραίτητη συνειδητοποίηση και αυτογνωσία. Σε αυτήν την κατεύθυνση επαναστατικής συνειδητοποίησης θεωρούμε ότι συμβάλλουν οι προκηρύξεις, τα κείμενα, τα

βιβλία, οι μπροσούρες, τα συνθήματα στους τοίχους, οι αφίσες. Αυτή είναι η δική μας θεωρητική προπαγανδιστική επίθεση ενάντια σε ένα σύστημα που πρέπει να πεθάνει. Και οι πορείες; Και οι πορείες συμβάλλουν, αρκεί να τις αντικρίσουμε εντός μιας νέας οπτική. Κανείς δε γεννιέται αντάρτης ή επαναστάτης, είναι μια σταδιακή διαδικασία εξέλιξης για να ορίζεις τη ζωή σου χωρίς συμβιβασμούς.

Πορείες όπως αυτή της 5η Μάη είναι το απαραίτητο προστάδιο, ο κατάλληλος προθάλαμος για όσους θέλουν να έρθουν σε μια πρώτη επαφή με την επαναστατική βία. Μέσα από αυτές η ανάπτυξη του hit and run, σε αντιξοές συνθήκες με εκατοντάδες μπάτσους στην πόλη αποτελεί μια καθοριστική εμπειρία για όσους θέλουν να ακονίσουν τα θεωρητικά και πρακτικά εργαλεία τους σε συνθήκες μητροπολιτικής μάχης. Αυτά είναι τα κατάλληλα εφόδια για την πρακτική εξέλιξη άλλων μορφών δράσης του νέου αντάρτικου. Σκοπός μας είναι να οργανώσουμε τον επαναστατικό милитарισμό. Μια αντιεραρχική αντίληψη δίχως αξιώματα και ακολουθητές που προωθεί τη δημιουργία μικρών ευέλικτων μάχμων ομάδων αντιεξουσιαστών που θα χαρτογραφούν την πόλη, τους στόχους, τις διαφυγές, θα οργανώνονται και θα εξοπλίζονται κατάλληλα, θα αναπτύσσουν σχέσεις με αντίστοιχες ομάδες συγγένειας, θα είναι ανοικτές (με την απαραίτητη προσοχή) σε νέους συντρόφους, θα καταστρώνουν σχέδια επίθεσης και θα χρησιμοποιούν (αλλά δε θα στρέφονται εχθρικά) τις συντεχνιακές πορείες ως δούρειο ίππο επαναστατικών εξορμήσεων. Άρα δεν τίθεται ζήτημα συμμετοχής ή μη στις πορείες αλλά εξέλιξης. Αυτό που πιστεύουμε είναι πως μόνο μέσα από την οργανωμένη διάσταση της επαναστατικής βίας θα προωθηθεί η συνέπεια, η συνέχεια, και η σοβαρότητα που θα “απαγορεύει” στο μέλλον τέτοιες “αστοχίες” με τραγικά αποτελέσματα όπως της Margfin. Μόνο έτσι το νέο αντάρτικο θα διαχυθεί ως αντίληψη και πρακτική, προκαλώντας το χάος στην αποστειρωμένη καθημερινότητα της οργανωμένης πλήξης.

“Οι Ρουφιάνοι και οι Συνέπειες”

‘Όλα αυτά γράφονται ως συνεισφορά σε ένα διαλεκτικό πεδίο σκέψης και δράσης ανάμεσα σε διαφορετικά πολιτικά ρεύματα και όχι για να δικαιολογήσουμε ή να καλύψουμε κάτι. Είναι γνωστό πως το χτύπημα στη Margfin δεν έφερε κάποια ιδεολογική σφραγίδα για το πολιτικό σκεπτικό και περιεχόμενο των ανθρώπων που έδρασαν εκεί. Βάση του στόχου (τραπεζικό υποκατάστημα) ο καθένας από οποιαδήποτε πολιτική τάση της αντιεξουσίας και όχι μόνο, θα μπορούσε να το πυρπολήσει. Αλλά βέβαια είναι αρκετά βολικό για τους

καρχαρίες των αμφιθεάτρων να καταλογίζουν ενέργειες εκ του αποτελέσματος στο δικό μας πολιτικό ρεύμα. Οι δηλώσεις νομιμοφροσύνης και τα ιεραποστολικά κείμενα ανθρωπισμού που κυκλοφόρησαν από ορισμένες αναρχικές συλλογικότητες δίπλα στην καταδικαστική σιγουριά για την προέλευση των “δραστών”, παρέθεσαν την απόλυτη πολιτική κενότητα επιχειρημάτων για το “μηδενιστικό κομμάτι” που “παρασιτεί εις βάρος του αναρχικού χώρου”. Η γραφικότητά τους δε μας ενοχλεί αλλά όταν ορισμένοι φτάνουν στο επικίνδυνο σημείο να φωτογραφίζουν ανθρώπους σε αμφιθέατρα και καφενεία ικανοποιώντας τα πρόθυμα αυτιά της αστυνομίας, τότε συγκεκριμένα άτομα θα αντιμετωπιστούν όπως τους αναλογεί, ως ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ με τις αντίστοιχες συνέπειες.

“Στοχοποιημένη Δράση και Αυτιστικές Αστοχίες”

Ξαναγυρνώντας στο πως και το γιατί της υπόθεσης της Margfin ανεξάρτητα από το ποια αναρχική τάση νιώθει ο καθένας ότι εκφράζει ως άτομο ή συλλογικότητα, πρέπει να αναγνωρίσουμε πως και στα τρία πολιτικά ρεύματα (κοινωνιστές, εξεγερσιακοί, αναρχοατομικιστές-μηδενιστές) υπάρχει ένα κοινό χαρακτηριστικό. Η σαφέστατη οριοθέτηση της στοχοποιημένης δράσεις (κρατικά κτίρια, δυνάμεις καταστολής, σύμβολα του πλούτου). Οι 3 υπάλληλοι που δούλευαν την μέρα της απεργίας σίγουρα δεν μπορούν να θεωρηθούν εχθροί, όπως ούτε και σύμμαχοι. Άρα σε καμία περίπτωση δεν μπορούσαν να αποτελούν στόχο επίθεσης.

Σε αυτά που γράφουμε στόχος μας δεν είναι να ωραιοποιήσουμε τις καταστάσεις, ούτε να τηρήσουμε τη λογική των ίσων αποστάσεων. Για αυτό στο περιθώριο της οριοθετημένης στοχοποίησης, δεν ξεχνάμε τις αυτιστικές επιθέσεις σε άκυρα σημεία (στάσεις λεωφορείων, καρτοτηλέφωνα, περίπτερα, ότι να ναι αυτοκίνητα) αλλά είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε πως αυτό αποτελεί ένα ανίσχυρο δείγμα ανευθυνότητας που ποτέ δεν επιρρέασε ουσιαστικά τα πράγματα. Αντίθετα το κτίριο της Margfin στην Κοραή ως τραπεζικό μέγαρο αποτελούσε έναν όμορφο στόχο. Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε τι έγινε ακριβώς εκεί και τι ειπώθηκε, όμως γνωρίζουμε τις χρόνιες αδυναμίες που πιστεύουμε ότι συνεισφέρουν στο αποτέλεσμα. Αναφερόμαστε στο φетиχισμό της ανοργάνωτης βίας και την απονοματοδότηση των μέσων επίθεσης.

“Τα Άδεια Όπλα Σκοτώνουν...”

Αυτό που έγινε στην Margfin, η ψυχρή αλήθεια λέει, πως ήταν θέμα τύχης ότι δεν έχει συμβεί εδώ και τόσα χρόνια. Κάθε επαναστάτης πρέπει να διαμορ-

φώνει μια ιδιαίτερη σχέση κατανόησης και αντίληψης των μέσων δράσης που χρησιμοποιεί. Όλα τα μέσα δράσης από μια πέτρα μέχρι ένα υποπολυβόλο μπορούν με την ίδια ευκολία να γυρίσουν μπουμερανγκ ενάντια στον ίδιο μας το εαυτό. Για αυτό λένε πως “τα άδεια” όπλα σκοτώνουν πιο εύκολα απ’ τα “γεμάτα”. “Άδεια” όπλα είναι και τα μέσα που ο κάτοχος τους δεν έχει συναίσθηση της χρήσης τους αλλά και της αποτελεσματικότητάς τους.

Έτσι κάποιιοι “ανακάλυψαν την αμερική” με τα γεγονότα της Marfin. Όμως εδώ και τόσα χρόνια το σκηνικό είναι παρόμοιο. Πόσες φορές στο παρελθόν είτε σε πορείες είτε σε “νυκτερινά”, σύντροφοι κήκαν και τραυματίστηκαν αναμεταξύ τους από μολότοφ είτε γιατί τα μπουκάλια ήταν κακοφτιαγμένα, είτε γιατί κάποιιοι βιάστηκαν να τα “χώσουν” πρώτοι. Πόσες φορές σπάστηκαν κεφάλια συντρόφων από πέτρες που πετούσαν άλλοι “ανυπόμονοι” από πίσω δίχως να βλέπουν καν το στόχο. Όπως επίσης, για όσους δεν διαθέτουν κοντή μνήμη, πόσες φορές αναρχικοί έχουν διαπληκτιστεί μεταξύ τους στην διάρκεια διαδηλώσεων εξαιτίας διαφορετικών νοοτροπιών και αντιλήψεων.

Τα παραδείγματα είναι αμέτρητα. Και όλα υποδηλώνουν την ίδια αδυναμία. Το σχίσμα μεταξύ θεώρησης και πράξης, μεταξύ συνείδησης και δράσης. Η επαναστατική βία προβάλλεται ως φетиχισμός, συχνά αναπαράγοντας πρότυπα της κυριαρχίας, ματσό συμπεριφορές, κοκορέματα, επίδειξη αλαζονείας, ρόλοι και “ειδικεύσεις”. Αυτή η αντιφατική σχέση συμπεριφορών στο εσωτερικό του ριζοσπαστικού χώρου, λειτουργεί ως αξίωμα ισχύος στην κατάταξη των άτυπων ηγεμονιών. Παράλληλα δίπλα σ’ αυτές τις συμπεριφορές, βρίσκονται νέοι σύντροφοι που εισπράττουν τις διαχωρισμένες σχέσεις και με τη σειρά τους, αλλά και την ατομική τους ευθύνη, τις αναπαράγουν ως κακέκτυπο. Η βία, τα μέσα της, η χρήση τους, η κατασκευή τους, οι προφυλάξεις, ο πειραματισμός, οι τεχνικές, ποτέ μέχρι σήμερα δεν τέθηκαν πάνω στο τραπέζι συλλογικών διαδικασιών ώστε να αποσυρθεί ο φетиχισμός και να εισέλθει η γνώση και η ουσιαστική οικειοποίηση. Ήταν προνόμιο των πιο “μυημένων” που έτσι “προστάτευαν” τα αξιώματά τους. Η βία γίνεται πλέον αντιληπτή ως παιχνίδι αδρεναλίνης ενός άτυπου ανταγωνισμού για το ποιος τα χώνει περισσότερο.

Αντίθετα εμείς υποστηρίζουμε πως η συνείδηση είναι αυτή που μας ωθεί να αναπτύξουμε τις μαχητικές μας ικανότητες και γνώσεις ώστε να επιτεθούμε στον αντίπαλο.

“κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσης, όλη η στρατιωτική προετοιμασία ήταν υποταγμένη στην πολιτική: “Όταν χειριζόμασταν ευαίσθητα χημικά, μας πρότειναν να σκεφτόμαστε πάντα την ιδεολογία, και έτσι θα είμαστε σε θέση να

κάνουμε τα πάντα και να τα κάνουμε σωστά” (Αμπιμαέλ Γκουσμάν – επαναστατική οργάνωση Φωτεινό Μονοπάτι)

Δίπλα στο φетиχισμό της βίας, ανθίζει και η ημιμάθεια. Ορισμένοι σύντροφοι αγνοώντας την αποτελεσματικότητα των μέσων της βίας και την επικινδυνότητα τους προβαίνουν σε αλόγιστη χρήση, όπως για παράδειγμα οι γραφικές πολύωρες συγκρούσεις μέσα απ’ τα πανεπιστημιακά άσυλα(καγκελάκι), αλλά και οι ανοργάνωτες επιθέσεις στα ΜΑΤ στα Εξάρχεια με δεκάδες μολότοφ που το μόνο που καταφέρνουν συνήθως είναι να “μαυρίζουν” την ασφάλτο, ενώ την ίδια στιγμή οι ίδιοι άνθρωποι αν συζητούσαν και οργανωνόντουσαν θα μπορούσαν να τους σπάσουν στο ξύλο και να πυρπολήσουν την κλούβα.

Κομμάτι αυτής της παράδοσης της λατρείας και ταυτόχρονα της άγνοιας της αξιοποίησης των μέσων είναι και η κριτική των αδρανών “ειδημόνων” της βίας. Ένας ιστός απαξιωτικών συμπεριφορών που κριτικάρουν απ’ την ασφαλή θέση της μη συμμετοχής σε επαναστατικές πρακτικές, αλλά καλύπτονται με το άλλοθι της γνώσης μπαρουτοκαπνισμένων εμπειριών “τότε που τα πράγματα δεν γίνονταν έτσι αλλά ήταν καλύτερα”. Αποσυρμένες λογικές που εκθειάζουν παρελθοντικές ένοπλες και βίαιες εμπειρίες, ορίζοντας κάθε φορά την ορθή χρήση της βίας και το περιεχόμενο του αντάρτικου, ασθμαίνοντας να υποτιμήσουν οποιαδήποτε καινοτόμο σκέψη και πράξη. Σύνδρομο μιας δειλής και άτολμης σκέψης που θαυμάζει και θεαματικοποιεί ότι είναι απόμακρο στην ασφαλή σφαίρα της ιστορικότητας και επιδεικνύει μια χάρτινη αλαζονεία σε ότι προσπαθεί να συμβεί στο εδώ και τώρα.

Μέσα σε όλη αυτή τη συνειδησιακή σύγχυση οι άνθρωποι που πυρπόλησαν τη Marfin είτε δεν είδαν τα άτομα που βρίσκονταν μέσα, (απροσεξία που δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει, όπως για παράδειγμα στην οργανωμένη νυκτερινή επίθεση στην εθνική τράπεζα στη στοά της Πανεπιστημίου πριν τέσσερα χρόνια είχαν εγκλωβιστεί στην ταράτσα 2-3 άτομα) είτε, ακόμα χειρότερα, τα είδαν αλλά δεν πίστεψαν ότι υπάρχει η πιθανότητα να πεθάνουν από λίγες μολότοφ. Είμαστε πεπεισμένοι χωρίς να γνωρίζουμε τα πρόσωπα, πως αν τους έδινε κάποιος ένα πιστόλι δεν θα πυροβολούσαν εναντίον των υπαλλήλων. Άρα δεν ήθελαν να σκοτώσουν, και ας ακούστηκαν πιθανόν καφρύλες όπως “ας πεθάνουν, τραπεζικοί υπάλληλοι είναι”.

Αν κάτι οδήγησε στα γεγονότα της 5ης Μαΐου είναι το απόστημα μιας ενδοκυριαρχικής παράδοσης, που υποβόσκει δεκαετίες στο εσωτερικό του ριζοσπαστικού χώρου και τώρα πρώτα απ’ όλα ο καθένας οφείλει να δώσει απαντήσεις στον εαυτό του κάνοντας την αυτοκριτική του. Τα περισσότερα

που γράφτηκαν εδώ ανταποκρίνονταν στη δικιά μας βιωματική αντίληψη και στις δικές μας ελλείψεις χωρίς να αποτελούν σοφιστείες κάποιων απ' την "απ' έξω".

Έτσι με αυτήν την αφορμή δίνεται το κατάλληλο έναυσμα να τροφοδοτήσουμε παραπάνω τη σκέψη και τη δράση μας προχωρώντας στη μελλοντική έκδοση ενός μανιφέστου των θέσεων και των αξιών μας πάνω στο ρεύμα του μηδενισμού, του άναρχο – ατομικισμού και του επαναστατικού τερρορισμού που εκφράζουμε.

Παράλληλα η πρόσφατη προκήρυξη της "ομάδας συντρόφων που συνέβαλε στη καταστροφική δραστηριότητα στο κέντρο της Αθήνας κατά τη διάρκεια των πορειών της 5ης Μάη" αποδεικνύει πως κάθε εμπειρία που θέλει να είναι επαναστατική θα πρέπει να θέτει ως πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία χρόνων και τόπων συζήτησης και απολογισμού. Οι σύντροφοι μέσα από το κείμενο τους, ανεξάρτητα από διαφωνίες και συμφωνίες, εργάστηκαν ακριβώς πάνω στη διαδικασία της επανεκκίνησης της ουσιαστικής επαναστατικής διαλεκτικής. Γιατί το στοίχημα της επανάστασης δεν παίζεται ούτε με όρους στρατιωτικής υπεροπλίας ούτε με θρησκόληπτους αφορισμούς κενού πολιτικού περιεχομένου. Το νέο αντάρτικο πόλης είναι μια διαδικασία που "χτυπάει" πρώτα απ' όλα στο κέντρο των ανθρωπίνων σχέσεων. Από εκεί ξεκινάνε όλα...

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
ΑΝΤΑΡΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΕΡΡΟΡΙΣΤΩΝ
ΦΡΑΞΙΑ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

(Ιούλιος 2010)

Δήλωση της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς για της ταχυδρομικές βόμβες εναντίον κυβερνητικών στόχων στην Ευρώπη την πρώτη Νοεμβρίου

1) Ανακοχή; Ποτέ και πουθενά.

"οπλιστείτε και γίνεται βίαιοι, όμορφα βίαιοι, μέχρι όλα να ανατιναχτούν. Γιατί να θυμάστε ότι οποιαδήποτε βίαιη ενέργεια εναντίον των προωθητών της ανισότητας, είναι απολύτως δικαιολογημένη μέσα στους αιώνες ατελείωτης βίας που έχουμε δεχθεί απ' αυτούς. Οπλιστείτε και πολεμήστε τη κρατική τρομοκρατία – κάψτε, συνωμοτήστε, σαμποτάρετε, και να είστε βίαιοι, όμορφα βίαιοι, φυσικά βίαιοι, ηθελημένα βίαιοι." Mauricio Morales (αντάρτης πόλης που σκοτώθηκε στην Χιλή)

Να φωνάξουμε δυνατά στην διεθνή γλώσσα της επανάστασης. Εκεί που οι λέξεις προφέρονται διαφορετικά, αλλά αντικρίζουν κοινά τοπία, δίχως αφέντες και δούλους, δίχως την τυραννία των εμπορευμάτων και των εικόνων να μας κυβερνούν. Οι φωνές μας να γίνουν άνεμος που θα ταξιδεύσει εκεί που συνωμοτεί η ανταρσία. Απ' τις συνοικίες του Μπουένος Άιρες μέχρι τις νύχτες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης και από τις πόλεις τις Χιλής και του Μεξικού μέχρι τους δρόμους της Γαλλίας και του Βελγίου. Οι γροθιές μας ας υψωθούν μέχρι τον ουρανό σε έναν αέναο χαιρετισμό μεταξύ των επαναστατών αυτού του κόσμου και όλων όσων βαδίζουν εναντίον του. Αλλά και για ένα "καλό κατευόδιο" στους αντάρτες που "έφυγαν" νωρίς, στο Λάμπρο Φούντα (μέλος του Επαναστατικού Αγώνα), στο Mauricio Morales και στο μακρύ κατάλογο των συντρόφων που διασταυρώθηκαν πρόωρα με το τίμημα της δύσκολης ομορφιάς του ένοπλου αγώνα. Σε αυτό το ταξίδι της φωτιάς μες το σκοτάδι δεν είμαστε μόνοι. Έχουμε πάντα στο πλευρό μας τα φυλακισμένα αδέρφια μας, που συνελήφθησαν στις εχθροπραξίες με τον αντίπαλο και ύψωσαν για άλλη μια φορά την τιμή και την αξιοπρέπεια πάνω απ' τον φόβο της φυλακής. Ένας χαιρετισμός λοιπόν για δύναμη στους φυλακισμένους συντρόφους και μια υπενθύμιση στους δεσμοφύλακες και στους διευθυντές των φυλακών ότι "κανένας αξιοπρεπής φυλακισμένος δεν είναι μόνος του..."

ΤΙΠΟΤΑ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΤΑ
ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

II) Η μαχητική αναρχία, το νέο αντάρτικο πόλης, η ε.ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα έχει αναπτυχθεί μια κατάσταση που κάνει αδύνατο κάθε πισωγύρισμα. Το ριζοσπαστικό αντιεξουσιαστικό ρεύμα προβάλλει ως η κυριότερη έκφραση του εσωτερικού εχθρού αφήνοντας οριστικά στο χρονοντούλαπο της ιστορίας τις μαρξιστικές λογικές και τον αριστερό ρεφορμισμό. Ο αντιεξουσιαστικός εσωτερικός εχθρός παρόλες τις αντιφάσεις, τις αδυναμίες και τις εσωτερικεύσεις του, δηλώνει παρόν σε όλο το φάσμα της ανταρσίας. Από τις αφίσες και τις επιθετικές πορείες μέχρι τα σαμποτάζ, τις ένοπλες ληστείες, τις βομβιστικές επιθέσεις και τις πολιτικές εκτελέσεις.

Αυτό είναι το κλίμα μιας πυροαναθρεμμένης εποχής μέσα στο οποίο οργανώνεται και χτυπά η Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Μετά από περίπου 3 χρόνια ανυποχώρητης δράσης με περισσότερες από 200 εμπρηστικές και βομβιστικές επιθέσεις εξακολουθούμε να πιστεύουμε πως οι πράξεις μας είναι μονάχα μια σταγόνα μπροστά στο ωκεανό της απεραντοσύνης της επιθυμίας μας για επανάσταση.

Η Συνωμοσία προέρχεται από ένα νέο ρεύμα της επαναστατικής αναρχίας που έχει εισβάλει δυναμικά στο πεδίο της σύγκρουσης και της κοινωνικής πρόκλησης. Μέσα απ' τη στόχευση της δράσης και τον λόγο των προκηρύξεων μας, αυτοπροσδιοριζόμαστε ως κομμάτι της μαχητικής αναρχίας του νέου αντάρτικου πόλης, που ασκεί αδιάκοπη ένοπλη κριτική στην τυραννία των “από πάνω” όσο και στους συμβιβασμούς των “από κάτω”.

Οι στόχοι που χτυπιούνται, οι αντιπροσωπείες αυτοκινήτων, οι τράπεζες, τα αστυνομικά τμήματα, οι εταιρείες security τα πολιτικά γραφεία, η βουλή, οι εκκλησίες, τα δικαστήρια, οι φυλακές, οι πρεσβείες... είναι για εμάς απλώς κτίρια που όσα κιλά εκρηκτικών και να τοποθετήσουμε θα ξαναχτιστούν από την αρχή με περισσότερες κάμερες, με περισσότερη φύλαξη, όλο και πιο φαινομενικά απόρρητα. Παράλληλα η προπαγάνδα των ΜΜΕ που ακολουθεί είτε αποκρύπτει κάποια χτυπήματα καλύπτοντας τα με ένα πέπλο σιωπής είτε στην περίπτωση που είναι αναγκασμένη να τα προβάλλει (βόμβες, εκτελέσεις) θα τα απολιτικοποιήσει συκοφαντώντας τα.

Ταυτόχρονα χρησιμοποιώντας την αφομοίωση του θεάματος τα “τοποθετεί” ανάμεσα στις διαφημίσεις για το “νέο υγρό πιάτων” και τα τηλεϊατρικά εικονικά πραγματικότητα, μετατρέποντας τα σε ουδέτερο προϊόν μιας αδιάφορης πληροφορίας.

Για αυτό ο ουσιαστικός μας στόχος δεν είναι απλώς οι ασφαλισμένες πόρτες, τα ντουβάρια γραφείων και οι βιτρίνες πολυκαταστημάτων, αλλά η ανατίναξη και το σαμποτάζ των κοινωνικών σχέσεων που κάνουν αποδεκτά αυτά τα σύμβολα εξουσίας.

III) Η αντικοινωνική τάση και η συνενοχή της κοινωνίας

Ανήκουμε λοιπόν στην αντικοινωνική τάση της αναρχίας, που δεν έρχεται σε ρήξη μόνο με το κράτος αλλά και με την κοινωνία, γιατί βλέπουμε πως η εξουσία δεν στηρίζεται μόνο στην βία και στις προσταγές των κρατικών διοικητηρίων, αλλά και στον συμβιβασμό, την αποδοχή και την παραίτηση ενός σιωπηλού πλήθους, που έχει μάθει να ζητωκραυγάζει για τις εθνικές επιτυχίες, να πανηγυρίζει για την ομάδα του, να αλλάζει διάθεση με το κουμπί του τηλεκοντρόλ, να ερωτεύεται βιτρίνες και ψεύτικα πρότυπα, να μισεί τους ξένους, να κοιτά την πάρτη του και να κλείνει τα μάτια μπροστά στην απουσία της αυθεντικής ζωής.

Αυτό το πλήθος των εφησυχασμένων πολιτών, ξεσηκώνεται από τον καναπέ του, μονάχα όταν απειληθεί η θαλπωρή της ατομικής μικροϊδιοκτησίας του.

Η οικονομική κρίση στην Ελλάδα και οι συνέπειες της, συνθέτουν ήδη το νέο κάδρο του κοινωνικού κανιβαλισμού. Οι κοινωνικές εκρήξεις που ξεσπούν της πλειοψηφίας των εργαζομένων, διεκδικούν αποκλειστικά τα δικά τους συντεχνιακά οικονομικά αιτήματα. Συχνά μάλιστα οι κινητοποιήσεις (απεργίες φορτηγατζήδων, αποκλεισμός λιμανιών από λιμενεργάτες κ.α.) προκαλούν κοινωνικό βραχυκύκλωμα και δυσσέσκεια στους υπόλοιπους εργαζομένους. Φυσικά αυτό το σκηνικό εναλλάσσεται και αυτοί που σήμερα βρίσκονται στο δρόμο “διεκδικώντας το δικό τους”, αύριο θα σταθούν απέναντι σε κάποιους άλλους που θα απεργούν για τα δικά τους αιτήματα (πχ οδηγοί φορτηγών εναντίον των αγροτικών μπλόκων, πολίτες εναντίον απεργών δημοσίων υπαλλήλων, γονείς εναντίον απεργών δασκάλων, κ.α.). Όλες αυτές οι κοινωνικές διαμαρτυρίες φτωχαίνουν τη γλώσσα και τη συνείδηση μας διεκδικώντας ένα καλύτερο κράτος, μια καλύτερη δουλειά, μια καλύτερη παιδεία, μια καλύτερη υγεία, χωρίς όμως ποτέ να τολμάνε να θίξουν πως το ζήτημα δεν είναι απλά αν ζούμε λιγότερο ή περισσότερο φτωχά από χτες, αλλά ότι ζούμε με έναν τρόπο που δεν μας περιέχει. Η ύπαρξη μας ταπεινώνεται κάτω απ' τις εντολές του κάθε αφεντικού, οι επιθυμίες μας αντανακλώνται στο είδωλο της βιτρίνας, η ανυπακοή μας φυλακίζεται απ' τις ένστολες περιπολίες, η απόλαυση γίνεται προϊόν στα γυαλιστερά ράφια των σούπερ μάρκετ, η έκφραση χάνει το πρόσωπο της πίσω από τις μάσκες προσποίησης, η επικοινωνία γίνεται κουμπί σε

πληκτρολόγιο μπροστά από ψυχρές οθόνες υπολογιστών. Όλες αυτές οι απώλειες αξίζουν κάτι παραπάνω απ' τις απλές διαμαρτυρίες για μια χούφτα ευρώ. Αξίζουν την ολόψυχη στράτευση μας στο νέο αντάρτικο πόλης.

Το νέο αντάρτικο πόλης είναι η διεκδίκηση της ύπαρξής μας, η συμμαχία με την αυθεντική πλευρά της ζωής, ο δύσκολος και κακοτράχλος δρόμος μέσα σε μια κοινωνία που έχει ξεπουλήσει κάθε ίχνος συνείδησης. Σήμερα ο καθένας κοιτάει την πάρτη του, κάνει την απογοήτευση του κυνισμό και αδιαφορία και το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι το πώς θα βολευτεί ο ίδιος με κάθε τίμημα. Η εξουσία παίζει καλά το παιχνίδι του “διαίρει και βασίλευε” γιατί έχει εύκολο αντίπαλο. Όταν έχει απέναντι της μια εκφυλισμένη κοινωνία που η εικονική πραγματικότητα των τηλε – ριάλιτη απασχολεί περισσότερο από την πραγματική ζωή, τότε δεν χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για να την διχάσει, γιατί είναι ήδη διαιρεμένη ανάμεσα στις άτοκες δόσεις καταναλωτικής χαράς και στα νέα στεγαστικά δάνεια μικροαστικών ψευδαισθήσεων.

Και η ζωή; Η ζωή πλέον απουσιάζει από αυτήν την πόλη, τώρα υπάρχει μόνο ο θόρυβος των αυτοκινήτων, οι φωνές των καθημερινών εντολών και οι εικόνες των διαφημίσεων να μας πυροβολούν όλη μέρα.

Για αυτό πιστεύουμε πως η ταξική συνείδηση είναι νεκρή και θαμμένη κάτω απ' τα θεμέλια του σύγχρονου πολιτισμού. Όποιος λοιπόν μιλάει σήμερα για ταξικό πόλεμο έχει το παρελθόν μέσα στο στόμα του.

Εξηγούμαστε για να μην παρεξηγηθούμε. Επειδή προφανώς δεν ζούμε μέσα στην γυάλα των καθαρών ιδεολογιών, γνωρίζουμε πως η πεμπτουσία του συστήματος βρίσκεται στην παραγωγή κοινωνικών και οικονομικών ανισοτήτων. Για να υπάρχουν οι λίγοι πλούσιοι, πάντα θα υπάρχουν και οι πολλοί φτωχοί. Όταν λοιπόν λέμε πως ο ταξικός πόλεμος είναι μια ξεπερασμένη έννοια, δεν εννοούμε πως δεν υπάρχουν κοινωνικές τάξεις, αλλά πιστεύουμε πως δεν υπάρχει η συνείδηση των τάξεων. Άρα ως εκ τούτου αν οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλεζόμενοι αυτού του κόσμου δεν εννοούν να αντιληφθούν την θέση τους, να ορθώσουν το ανάστημα τους και να επιτεθούν στα ανάκτορα των “τσάρων” που τόσα μας έχουν στερήσει, εμείς δεν θα υποδυθούμε το ρόλο της λαϊκής αφύπνισης.

Αντίθετα μέσα απ' το λόγο και τις πράξεις μας θέλουμε να αποφύγουμε την παλιά παγίδα της επαναστατικής σκέψης που επέμενε να προσεγγίζει την ιστορία σε ασπρόμαυρο φόντο, με το κακό κράτος και τους καλούς καταπιεσμένους. Αρνούμαστε τους τυποποιημένους πίνακες ανάγνωσης, τις “αιώνιες” αλήθειες και τα εύκολα συμπεράσματα. Για αυτό απ' τα κείμενα μας απουσιάζουν οι οικονομικές αναλύσεις. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν αναγνωρίζουμε την κομβική θέση που κατέχει η οικονομία ως ακρογωνιαίος λίθος

του συστήματος. Πως να περιγράψουμε όμως με οικονομικούς όρους τα άδεια μάτια ενός παιδιού που ζητιανεύει στα φανάρια, τις ουρές στα συσσίτια, τους λογαριασμούς που τρέχουν και το κομμένο ηλεκτρικό, τα δανεικά, τα απλήρωτα ενοίκια, αλλά το κυριότερο πως να μην παγιδευτούμε σε μια ανθρωπιστική συμπόνια χωρίς να γυρεύσουμε την ευθύνη για την αδράνεια όλων αυτών που υφίστανται το μαστίγιο της οικονομίας δίχως να αντιδρούν.

Γιατί είναι γεγονός πως την καταπίεση όλοι την βιώνουμε καθημερινά στο πετσί μας, όμως η διαφορά είναι το τι κάνει ο καθένας για αυτό. Άλλοι σφυρίζουν αδιάφορα και αλλάζουν κανάλι στο τηλεκοντρόλ, άλλοι ρίχνουν το φταίξιμο στους ξένους “που μας παίρνουν τις δουλειές”, άλλοι ζητάνε περισσότερη αστυνομία, άλλοι γίνονται οι ίδιοι αστυνομικοί και ιδιωτικοί security, άλλοι εξακολουθούν να φορούν κομματικές παρωπίδες, άλλοι σπουδάζουν για να πιάσουν την “καλή” ή να θρέψουν τις ψευδαισθήσεις των γονιών τους, άλλοι βρίσκουν κρυψώνες για να ξεχνούν όπως την κατανάλωση στην Ερμού και το Σαββατόβραδο στο Γκάζι και κάποιοι λίγοι κάνουν την απογοήτευση φωνή και την φορούν κουκούλα, σκαρώνοντας νέα σχέδια ανατροπής μέσα στα σύγχρονα κρεματόρια της μητρόπολης.

Πλέον η κατανόηση έχει χρεοκοπήσει και οι εξηγήσεις γυρεύουν το λόγο. Η οικονομία δεν είναι απλά μια επιστημονική μεθοδολογία για να ερμηνεύσουμε τον κόσμο, αλλά πρωτίστως μια κοινωνική σχέση που θεμελιώνεται ως κριτήριο διαχωρισμού των ανθρώπων. Όταν τη δεκαετία του '90 η εξουσία μπορούσε να προσφέρει την υπόσχεση του κόσμου της αφθονίας, οι σημερινές φωνές διαμαρτυρίας παραχωρούσαν τη θέση τους σε καταναλωτικά χαμόγελα αδιαφορώντας για το πως μια τέτοια ευτυχία χτίζεται πάντα πάνω στις πλάτες της δυστυχίας άλλων ανθρώπων (πτώση ανατολικού μπλοκ, μετανάστευση, εμφύλιοι πόλεμοι...). Τώρα λοιπόν είναι η σειρά του δυτικού ανθρώπου να παλέψει με τα αδιέξοδα του πολιτισμού που ο ίδιος δημιούργησε. Εμείς ενάντια στη λήθη των κοινωνικών ευθυνών ασκούμε έμπρακτα την κριτική μας όχι μόνο στο οικονομικό βραχυκύκλωμα του συστήματος αλλά στο ίδιο το σύστημα αυτό καθ' αυτό και τους πολίτες του. Για αυτό η Συνωμοσία δεν μιλάει την γλώσσα της ταξικής ανάλυσης αλλά της συνειδητής επιλογής της επίθεσης, του ένοπλου αγώνα και της επανάστασης για τη συνολική ανατροπή.

Δεν χρειαζόμαστε το όραμα της μαζικής κοινωνικής εξέγερσης για να πιστέψουμε και να πιαστούμε από κάτι, γιατί έχουμε εκτίμηση στον εαυτό μας και πίστη στους συντρόφους μας, καθώς και τη βαριά πεποίθηση, πως αυτό που ζούμε δεν είναι ζωή. Για αυτό καταργούμε από το λεξιλόγιο μας το δήθεν επαναστατικό υποκείμενο των καταπιεσμένων προλετάρων.

IV) Οικονομική κρίση, κοινωνική πόλωση, η δική μας ευκαιρία. “το ορατό γίνεται παρόν”

Βέβαια απ’ την άλλη γνωρίζουμε πως σήμερα είναι η εποχή της μεγαλύτερης πρόκλησης για τους επαναστάτες αυτού του κόσμου. Το σύστημα όπως ήδη αναφέραμε περνάει το δικό του βραχυκύκλωμα και για το δυτικό κόσμο η εποχή της υπόσχεσης της αφθονίας έχει κλείσει οριστικά. Η κοινωνική συναίνεση που χτίστηκε γύρω απ’ το καταναλωτικό ιδεώδες και την υπόσχεση της υλικής ευδαιμονίας φθεীরεται διαρκώς με τα απανωτά χτυπήματα της οικονομικής κρίσης. Ο πολιτισμός του εύκολου, γρήγορου χρήματος και της αντίστοιχης κοινωνικής ανέλιξης δίνει την θέση του σε “οπισθοδρομικές” καταστάσεις οικονομικής ανέχειας. Αυτή η κατάσταση, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, οδηγεί και θα οδηγήσει σε κοινωνικές αναταραχές (Γαλλία, Αγγλία κτλ). Είναι αναπόφευκτο, πως, στον μέχρι πριν, ουδετεροποιημένο κοινωνικό κορμό θα αναπτυχθεί λόγω συνθηκών μια πόλωση προς τα δύο άκρα. Στη μία περίπτωση θα επανενεργοποιηθούν τα συντηρητικά ένστικτα ενός μέρους της κοινωνίας (γεγονότα Αγ. Παντελεήμονα, πλ. Αττικής, είσοδος της Χρυσής Αυγής στο δημοτικό συμβούλιο) που θα εντοπίσουν την “πηγή του κακού” στους πιο αδύναμους, τους μετανάστες. Ηλίθιες ατάκες όπως “αυτοί βρωμάνε”, “κουβαλάνε αρρώστιες”, “Αυτοί έφεραν την εγκληματικότητα”, “το παρεμπόριο τους κλείνει τα μαγαζιά μας”, “Ρίχνουν τα μεροκάματα” είναι μερικές από τις ετυμηγορίες που έχουν ήδη εξαπολύσει οι νέοι “εθνοσωτήρες” για να πείσουν και να κερδίσουν την συναίνεση αρκετών χιλιάδων ντόπιων καταπιεσμένων.

Φυσικά και η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών έχει το αντίστοιχο μερίδιο συνοχής αφού και οι ίδιοι αναπαράγουν τα αντίστοιχα “ελληνικά” πρότυπα στο εσωτερικό των κοινοτήτων τους, που επικρατεί ο μικροαστισμός, ο σεξισμός, τα οργανωμένα κυκλώματα, οι φυλετικοί και εθνικοί διαχωρισμοί, η θρησκευτική μισαλλοδοξία και ο φανατισμός.

Στη δεύτερη περίπτωση, το υπόλοιπο κομμάτι του κοινωνικού κορμού θα κινηθεί προς την πλευρά των κοινωνικών διεκδικήσεων. Ένα πολύχρωμο και πολύβουο φάσμα που περιλαμβάνει στις γραμμές του από συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ, δυσκοίλιους ΚΚΕδες, μετριοπαθείς αριστερούς, ανένταχτους, προοδευτικούς μέχρι κοινωνιστές αναρχικούς, χούλιγκαν και μαχαλάκηδες.

Είμαστε έτοιμοι να ζήσουμε περιόδους μεγάλης έντασης. Η πόλωση και οι κοινωνικές αντιπαραθέσεις είναι αναπόφευκτες. Η Ελλάδα συνεχίζοντας τον οικονομικό της κατήφορο θα γίνει θέατρο μεγάλων συγκρούσεων. Το ζήτημα είναι ποια πλευρά θα επιλέξει ο καθένας. Εμείς αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε

μακριά... προφανώς ούτε στο συντηρητικό οχετό των φασιστών αλλά ούτε και στο μέτωπο κοινωνικών διεκδικήσεων και αιτημάτων. Η μειοψηφική μας δράση έχει κηρύξει προ καιρού το δικό μας πόλεμο χωρίς να διεκδικούμε ούτε καλύτερους μισθούς ούτε καλύτερες συντάξεις, αλλά παλεύοντας για μια καλύτερη ζωή, για μια πιο ουσιαστική και αυθεντική αίσθηση της πραγματικότητας. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως θέλουμε να γευτούμε την αλαζονεία μιας υποτιθέμενης αυτοεπιβεβαίωσης. Μακριά από εμάς τέτοια αξιώματα, απλά δηλώνουμε ξεκάθαρα την θέση μας. Άλλωστε γνωρίζουμε πως δεν μας αρκεί, μόνο η ακαδημαϊκή γνώση της δυστυχίας, αλλά κυρίως η αναζήτηση διαρκούς επέμβασης ενάντια στην δυστυχία.

Η αναζήτηση βιωμάτων και εμπειριών.

Η αναζήτηση μιας προσωπικής και συλλογικής ταυτότητας.

Η αναζήτηση επικοινωνίας με άλλους ανθρώπους μακριά από οποιοδήποτε δογματισμό καθαρής θεωρίας, ακόμα και απ’ τον δικό μας.

Δεν είμαστε αλληλέγγυοι με την δυστυχία των ανθρώπων, είμαστε αλληλέγγυοι με το σθένος με το οποίο κάποιοι δεν την ανέχονται. Ακριβώς σε αυτό το σημείο, στο σημείο της έντασης και των αντιφάσεων της κοινωνικής πόλωσης θεωρούμε πως δημιουργούνται τα πρώτα ουσιαστικά ρήγματα στην κυρίαρχη τάξη πραγμάτων και αυτό που μένει είναι να πιάσουμε το νήμα της επικοινωνίας και να το πάμε ένα βήμα πιο πέρα. Όλη αυτή η κατάσταση, με τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης που απογυμνώνουν το προσωπείο του δυτικού τρόπου ζωής, δίνει το έναυσμα στο περιθώριο των προκαθορισμένων αντιδράσεων, να αναπτυχθούν νέες αυτόνομες συμπεριφορές και αρνήσεις. Πιστεύουμε πως υπάρχουν και θα υπάρξουν νέες μειοψηφίες ανθρώπων έξω απ’ τα πλαίσια του κοινωνικού συντηρητισμού και των κοινωνικών μεταρρυθμίσεων που είτε βιωματικά, είτε ενστικτωδώς, είτε συνειδησιακά θα απορρίψουν στην πράξη το σύνολο του πολιτισμού και των σημερινών αξιών του χωρίς να εγκλωβιστούν σε έναν ηλίθιο ρατσισμό, αλλά ούτε σε μια διεκδίκηση ενός καλύτερου μισθού.

Από εδώ που είμαστε μακριά, εκεί θέλουμε να βρεθούμε. Στην καρδιά της αλλαγής. Όλες μας οι ενέργειες και τα κείμενα μας προσπαθούμε να είναι ένας άτυπος κώδικας επικοινωνίας, μια λεπτή κόκκινη κλωστή που ταξιδεύει στον άνεμο με σκοπό να συνδέσει τις πιο απρόβλεπτες και διάσπαρτες αυτόνομες προσωπικότητες. Γιατί δεν θέλουμε να βλέπουμε πίσω από τις ταμπέλες του εργάτη, του αναρχικού, του φτωχού, του μετανάστη, αλλά να αντικρίζουμε κατάματα τον καθένα ως μια ξεχωριστή προσωπικότητα που κρίνει και κρίνεται μέσα από τις επιλογές του.

Αυτή είναι και η μεγαλύτερη ευχαρίστηση για έναν αντάρτη πόλης. Η σύνδεση με διαφορετικούς ανθρώπους, η επικοινωνία έξω απ' τα στερεότυπα, μια χειρονομία αλληλεγγύης και ανταπόδοσης από έναν άγνωστο. Δεν μας αρέσει να ατενίζουμε την πραγματικότητα απ' τα αλαζονικά βουνά μίας δήθεν αυτοεπιβεβαίωσης, αντίθετα θέλουμε να διαχυθούμε μέσα στον κοινωνικό ιστό μεταφέροντας το μήνυμα της ανταρσίας και διαβρώνοντας τις κολόνες των στερεότυπων.

Να διαχυθούμε μέσα σε ένα ανέντχο ρεύμα συμπεριφορών, στους αποκλεισμένους κύκλους νεανικής παραβατικότητας, στην αμφισβήτηση των απογοητευμένων, στο ρεαλισμό αυτών που χάνουν τις ψευδαισθήσεις τους, στον κόσμο των αξιοπρεπών φυλακισμένων, των ανεξέλεγκτων των γηπέδων, της μουσικής υποκουλτούρας, των σχολείων, στο μαχητικό περιθώριο όλου του φάσματος.

Αυτά τα άτομα, που μπορεί να μην πήραν μέρος σε καμία πολιτική συνέλευση, ούτε να κατέβηκαν σε κάποια πορεία, ούτε καν να έχουν διαβάσει τις “αλήθειες” του μαρξ ή του μπακούνιν, μέσα απ' την ίδια την καθημερινή τους στάση, μέσα απ' τις αξίες τους, μέσα απ' τη ζωή τους μπορεί να είναι πιο αναρχικοί απ' τους “μυημένους” αναρχικούς, πιο αγωνιστές απ' τους επαγγελματίες αγωνιστές.

Η συγκυρία της οικονομικής κρίσης είναι η πιο κατάλληλη ευκαιρία να εκδηλωθούν και να εκφραστούν αυτές οι ενεργητικές προσωπικότητες. Να βγουν απ' το περιθώριο στο προσκήνιο. Να διεκδικήσουν το έδαφος των αυθεντικών συμπεριφορών που τόσα χρόνια συνθλίβονταν μέσα στην κοινωνία του καθωσπρεπισμού και της φαινομενικής απελευθέρωσης. Έτσι καταργούνται οι αρχηγοί, οι ρόλοι, οι μικρές και μεγάλες εξουσίες.

Γιατί οι αντάρτες πόλης δεν είναι κάποια ελίτ που κατέχει την υπεραλήθεια. Είμαστε απλά μια μειοψηφία που οπλιστήκαμε με επιθυμίες και αποφάσεις ενάντια στις μπλε στολές των βασανιστών, στα σοβαρά κοστούμια των τυράνων και στην κοινωνική ησυχία και σιωπή που πυροβολεί πισώπλάτα. Διαχέουμε τις αντιλήψεις μας, τον τρόπο δράσης μας, τις επιθυμίες μας, τα “σωστά” και τα “λάθη” μας. Και συχνά “εκτιθόμαστε” με το γνωστό τίμημα της απώλειας ενός θανάτου ή μιας φυλακής. Δεν δείχνουμε σε κανέναν το σωστό δρόμο, απλώς οι ίδιοι διαλέξαμε έναν δρόμο που είναι ανοιχτός στον καθένα. Αφήνουμε οριστικά πίσω μας την προϊστορία της ταξικής πάλης. Δεν έχουμε καμιά εμπιστοσύνη στην εργατική – υπαλληλική τάξη που υποκλίνεται στους αφεντάδες της και θέλει να γίνει κατ' εικόνα και ομοίωση τους, ενώ ταυτόχρονα ξεσηκώνεται για τα ψίχουλα που της στερούν απ' το τραπέζι. Γιατί θεωρούμε πως ο δρόμος για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια είναι πάντα προσωπικός και δεν χωράει σε στερεότυπα και ταμπέλες.

V) Αναρχοατομικισμός, η έννοια του αυθεντικού συλλογικού

Ο καθένας κρίνει και κρίνεται απ' τις επιλογές του. Για αυτό συχνά προωθούμε μέσα απ' τα κείμενα μας την άναρχο – ατομικιστική αντίληψη ως ένα νέο τρόπο συμπεριφοράς και μοτίβο δράσης. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν μας ενδιαφέρει να ανοίξουμε έναν διάλογο με άλλους ανθρώπους και να τους μεταδώσουμε ό,τι μας κάνει περήφανους που προχωράμε ακόμα πάνω σε αυτό το χώμα. Άλλωστε με την ίδια θέρμη προσδοκούμε οποιαδήποτε κριτική που θα μας προβληματίσει και θα μας κάνει καλύτερους.

Όμως δεν περιμένουμε την κοινωνική αποδοχή για να πράξουμε. Δεν συμβιβάζομαστε με την αναμονή “ώριμων” συνθηκών. Αν η κοινωνία δεν καταλαβαίνει τις ιδέες μας, τότε το πρόβλημα το έχει η κοινωνία. Αρκετά βάλαμε τους εαυτούς μας σε παρένθεση. Σε έναν κόσμο που υπερισχύει το δίκαιο της υπεροχής της μάζας, εμείς θα ακονίζουμε τις αρνήσεις μας για τώρα και για πάντα. Έτσι υπάρχουμε σε πείσμα των καιρών χωρίς να γίνουμε ένα κομμάτι απρόσωπων και ανώνυμων συναινέσεων και συμβιβασμών.

Άλλωστε οι προσωπικές επιλογές και οι ατομικές πρωτοβουλίες είναι που διαμορφώνουν το κάδρο της ζωής του καθενός. Παράλληλα είμαστε πεπεισμένοι πως το ατομικό, είναι και η απαρχή του αυθεντικού συλλογικού. Μέσα απ' την ανθρώπινη επικοινωνία και συνεργασία ο καθένας ανακαλύπτει περισσότερο τον εαυτό του και ταυτόχρονα τους γύρω του. Στην επιθυμία μας να αντιμετωπίσουμε εχθρικά αυτόν τον κόσμο που μας δυναστεύει συνεργαζόμαστε με ελεύθερες και αυτόνομες προσωπικότητες που αναζητούν τη ζωή σε όλη της την ένταση και όχι σε μηνιαίες δόσεις. Αυτό το δίκτυο ανθρώπων που ανανεώνεται, κοντράρεται, συζητάει, πράττει, σκέφτεται, προβληματίζεται και αναζητάει πάντα την εξέλιξη είναι η Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς Ένα παράνομο δίκτυο μειοψηφικής δράσης μεταξύ συντρόφων, χωρίς αρχηγούς και ακολουθητές, που οργανώνει τις επιθυμίες και τις σκέψεις του πάντα με την πλευρά της επανάστασης. Μέσα απ' τις πράξεις μας αρνούμαστε το μονοπώλιο της βίας και των όπλων απ' την μεριά του κράτους.

VI) Οφθαλμός αντί οφθαλμού.

Αυτός είναι ο λόγος που συχνά χρησιμοποιούμε τον όρο του επαναστατικού τερρορισμού, θεωρώντας πως απέναντι στον τρόπο που ασκούν οι “από πάνω” με τους πολέμους, τη φτώχεια, τα εργατικά ατυχήματα, την αστυνομία, τις φυλακές, πρέπει να υπάρχει και η απάντηση του τρόμου από τους “από

κάτω”. Κι όσο και αν η αντάρτικη βία ενός εκρηκτικού μηχανισμού ή μιας πολιτικής εκτέλεσης δεν συγκρίνεται με τις γενοκτονίες και τις δολοφονίες των κρατιστών, παρόλα αυτά είναι μια μικρή μεταφορά του τρόμου στο αντίπαλο στρατόπεδο. Το γεγονός ότι όλα αυτά τα καθάρματα που διαφεντεύουν τις ζωές μας είναι υποχρεωμένα να κυκλοφορούν μέσα σε θωρακισμένα αυτοκίνητα, με μικρούς στρατούς συνοδείας ακόμα και κατά τη διάρκεια μιας εξόδου διασκέδασης είναι το ελάχιστο αντίτιμο για τον κόσμο που έχουν κατασκευάσει να κυβερνάνε.

Εμείς ως επαναστάτες έχουμε γνωρίσει την απώλεια του θανάτου συντρόφων μας, την αιχμαλωσία των αδερφών μας στις φυλακές, το ανθρωποκυνηγιό

των διωκτών μας και τώρα είναι καιρός ο πόνος και η αγωνία να αλλάξουν στρατόπεδο. Ο επαναστατικός τερρορισμός συμβάλει με τον τρόπο του σε αυτήν την κατεύθυνση και προωθεί την επαναστατική υπόθεση.

VII) Οι πράξεις δεν μιλούν από μόνες τους.

Αλλά οι πράξεις δεν είναι τίποτα όταν είναι ορφανές και τυφλές. Αντίθετα αποκτούν όλο τους το νόημα όταν αναλαμβάνονται. Εμείς ως Συνωμοσία ποτέ δεν πήραμε τον εύκολο δρόμο της υπεκφυγής, αλλά αναλαμβάνουμε πάντα τα γεγονότα και τις πράξεις μας.

Αυτό όταν ξεκινήσαμε τη δράση μας, φαινόταν άτοπο, γιατί στην Ελλάδα στο αντιεξουσιαστικό μαχητικό ρεύμα δεν υπήρχαν μέχρι τότε παράνομες υποδομές που να χρησιμοποιούν μία σταθερή υπογραφή και ένα συγκεκριμένο λόγο (εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, όπως παλιότερα οι Εμπρηστές Συνείδησης, το Μαύρο Αστέρι...). Η κυριότερη αιτία ήταν η αντίληψη που υπάρχει ακόμα και σήμερα ότι “οι πράξεις μιλάνε από μόνες τους” καθώς και ο φόβος της ποινικής δίωξης “για συμμετοχή σε οργάνωση” σε περίπτωση σύλληψης. Εμείς θεωρούμε πως καμία πράξη δεν μιλάει από μόνη της γιατί δεν υπάρχει επαναστατικό σαμποτάζ, χωρίς τον αντίστοιχο ανατρεπτικό λόγο. Πόσο μάλλον όταν στο επαναστατικό ρεύμα υπάρχουν τόσες διαφορετικές τάσεις. Για εμάς “οι θεωρητικοί που δεν ζουν μια εξεγερτική ζωή δεν λένε τίποτα που να αξίζει να λεχθεί και οι ακτιβιστές που αρνούνται να σκεφτούν κριτικά δεν πράττουν τίποτα που να αξίζει να γίνει”.

Όσον αφορά το ποινικό κόστος, αυτό είναι μια φυσική συνέπεια για την οποία ο καθένας πρέπει να προετοιμάζεται πριν κηρύξει τον πόλεμο στο σύστημα, αλλιώς ας μην κάνει καν τον κόπο να διαβεί το μονοπάτι της επαναστατικής δράσης. Δεν είναι δυνατόν οι νομικές συνέπειες να κάνουν “εκπτώσεις” στον επαναστατικό λόγο. Η ενότητα των λέξεων και των πράξεων έρχεται πάντα πρώτη παρόλες τις νομικές επιπτώσεις, ως η πεμπτουσία του ίδιου μας του αγώνα. Αυτό πράτταμε πάντα ως Συνωμοσία και αυτό θα συνεχίσουμε να κάνουμε.

VIII) Η μέρα που δεν γύρισαν όλοι...

Την πρώτη μέρα του Νοέμβρη δύο αδέρφια μας, ο Γεράσιμος Τσάκαλος και ο Παναγιώτης Αργυρού, περικυκλώνονται από αστυνομικούς της ομάδας Δίας και συλλαμβάνονται στο κέντρο της Αθήνας. Πάνω τους έχουν δύο πιστόλια, πέντε γεμιστήρες, ένα αλεξίσφαιρο και δύο εμπρηστικά δέματα με παραλή-

πτες την πρεσβεία του Βελγίου και το Γάλλο πρόεδρο Νικολά Σαρκοζί. Έχει προηγηθεί η παράδοση άλλων δύο δεμάτων με προορισμό τη πρεσβεία του Μεξικού και την διεύθυνση της Eurojust.

Όλα ξεκίνησαν όταν η υπάλληλος της ταχυμεταφορικής Swift Mail, θέλοντας να ικανοποιήσει την περιέργεια και τον ντετεκτιβισμό της για χάρη της ασφάλει-
ας ενός πρεσβευτή, άνοιξε το δέμα καθ' υπέρβαση της εργασίας της, με αποτέ-
λεσμα να γίνει ανάφλεξη, χωρίς όμως να τραυματιστεί. Η συνέχεια είναι γνωστή
απ' τα δελτία ειδήσεων και τις εφημερίδες. Το εν λόγω υποκείμενο τηλεφώνησε
στην αστυνομία και οι μπάτσοι απέκλεισαν όλη την περιοχή με δεκάδες δυνά-
μεις συλλαμβάνοντας τους συντρόφους μας. Βέβαια η πράξη της συγκεκριμένης
υπαλλήλου βρίσκεται εκτεθειμένη στην κοινή λογική και να είναι σίγουρη πως
το όνομά της δεν θα λησμονηθεί εύκολα από το νέο αντάρτικο πόλης.

Όσον αφορά επιχειρησιακά την ίδια την ενέργεια, η προνοητικότητα μας ότι
η αλληλογραφία της κοσμικής αριστοκρατίας των πρεσβευτών δεν ανοίγεται
απ' τους ίδιους αλλά απ' το υπαλληλικό προσωπικό των πρεσβειών, μας υπα-
γόρευσε να μην χρησιμοποιήσουμε την ισχυρή εκρηκτική ύλη που έχουμε απο-
θηκευμένη, παρά μόνο ελάχιστη ποσότητα αυτοσχέδιας μαύρης πυρίτιδας ώστε
να παραδοθεί το μήνυμα χωρίς τον τραυματισμό κάποιου ανθρώπου. Έχοντας
ακόμα συνυπολογίσει πως τα δέματα θα παρέμεναν μία μέρα στις αποθήκες των
ταχυμεταφορικών εταιρειών και θα παραδίδονταν την επόμενη από τους ερ-
γαζόμενους courier, φροντίσαμε να είναι απόλυτα ασφαλής η συναρμολόγηση
τους και ο μηχανισμός να ενεργοποιείται μόνο κατά το άνοιγμα τους.

Όπως έχουμε αναφέρει και σε προηγούμενη προκήρυξη μας η δράση ενός
αντάρτη πόλης και η χρήση βίας που ασκεί στρέφεται αποκλειστικά ενάντια
στα καθάρματα που εξουσιάζουν τις ζωές μας και στους πιστούς υποτελείς που
ασπάζονται τη θρησκεία της νόμιμης Τάξης. Όταν όμως οι αφέντες μπορούν
να πείσουν τους δούλους ότι ζουν ελεύθεροι, τότε τα νοήματα αντικρίζουν την
απώλεια της συνείδησης. Συχνά βρισκόμαστε μπροστά στην αντιφατική δια-
πίστωση πως ορισμένοι υπάλληλοι ταυτίζονται με τα συμφέροντα της οικονο-
μικής ελίτ. Η ασφαλειομανία και ο κοινωνικός χαφιεδισμός, που επιδεικνύουν
αρκετοί εργαζόμενοι συντηρεί με τη σειρά του την ζωή του συστήματος. Έτσι
σε μια κοινωνία που οι “ήρωες” πολίτες προστατεύουν τα λεφτά μιας τράπε-
ζας απ' τους ληστές, που άλλοι ζητούν ακόμη περισσότερη αστυνομία, που
κάποιοι σέβονται τους νόμους των διεφθαρμένων κυβερνώντων, που πολλοί
καταδίδουν οτιδήποτε παρεκκλίνει απ' την υποταγμένη κανονικότητα και ορι-
σμένοι ζητούν την παραδειγματική τιμωρία των επαναστατών, εμείς στεκόμα-
στε απέναντι τους, έτοιμοι για μάχη μέχρι εσχάτων. Γιατί η μήμη δεν είναι
σκουπίδι και το αίμα δεν είναι νερό...

ΙΧ) Καμπάνια αλληλεγγύης και στήριξης αντάρτικων ομάδων και αιχμα- λώτων επαναστατών.

“Η μέρα μας θα έρθει, η μέρα μας θα έρθει...” (Bobby Sands)

Σήμερα είναι επιτακτικό το ξεκίνημα μιας νέας φάσης στην εξέλιξη της
επαναστατικής σκέψης και δράσης. Ένα ποιοτικό άλμα που θα φέρει κοινές
επιλογές, οι οποίες βρίσκονται εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, ένα βήμα πιο
κοντά. Σκοπός μας είναι η συγκρότηση ενός α-φορμαλιστικού αντιεξουσιαστι-
κού διεθνούς δικτύου αντάρτικων ομάδων και αυτόνομων ατομικότητων. Η
δημιουργία ενός δικτύου που οι σύντροφοι και οι ομάδες που θα συμμετέχουν
σε αυτό θα ανταλλάσσουν εμπειρίες από όλο το φάσμα του αγώνα, απ' τον
αυθόρμητο αναρχισμό, απ' την ένοπλη πάλη, από την πολιτική ανωνυμία, απ'
το εξεγερσιακό ρεύμα.

Η αφετηρία ενός διευρυμένου κύκλου επικοινωνίας, συζήτησης, αντίληψης και
προβληματισμού. Ο πειραματισμός μίας φόρμας συντονισμού ανατρεπτικών
δράσεων και επιθέσεων σε διεθνές επίπεδο. Η λειτουργία ενός πειραματικού ερ-
γαστηρίου ραδιουργίας με ανταλλαγή τεχνοτροπιών και υλικότεχνικής γνώσης
στον τομέα του σαμποτάζ. Η οργάνωση μίας κολεκτίβας αλληλεγγύης στους
φυλακισμένους συντρόφους και μίας υποδομής στήριξης των καταζητούμενων
επαναστατών. Η πρόκληση ενός στοιχήματος που η εκπλήρωση του είναι πιο
όμορφη απ' την αφετηρία που μπορεί να δημιουργήσει... Όπως και να το δει
κανείς είναι κάτι που επιθυμούμε να κάνουμε. Μέσα στους επόμενους μήνες η
επιθυμία μας αυτή θα επισφραγιστεί με την παρουσίαση ενός ολοκληρωμένου
διεθνούς καλέσματος. Προς το παρόν στέλνουμε το χαιρετισμό μας στους φί-
λους, στους γνωστούς και στους άγνωστους συντρόφους που οργανώνονται και
πράττουν μέσα απ' τη ατομικότητα τους και τις αντάρτικες ομάδες.

Ταυτόχρονα δεν θα μπορούσαμε να μην μιλήσουμε για τις απώλειες
μας, για τα αδέρφια που δεν είναι δίπλα μας. Το ζήτημα των φυλακισμέ-
νων επαναστατών (ανάμεσα τους και η λαμπρή μειοψηφία των “ποινικών”
που παραδίδουν μαθήματα αξιοπρέπειας και τιμής με τη στάση και τους
αγώνες τους) παραμένει μία γνώριμη πτυχή του ριζοσπαστικού αγώνα. Συχνά
το ενδιαφέρον για τους “ανθρώπους εντός των τειχών” αυξάνεται εν' όψει της
εκδίκησης μίας υπόθεσης.

Παράλληλα στα δημοσιογραφικά ημερολόγια γράφονται θεαματικοί τίτλοι
όπως “η εξάρθρωση της τάδε οργάνωσης” ή “η ένοπλη συμπλοκή τρομοκρα-
τών με δυνάμεις της αστυνομίας”. Εμείς όμως θεωρούμε πως πρέπει οι ίδιοι να
ξαναμιλήσουμε για τα φυλακισμένα αδέρφια μας, γνωρίζοντας πως δεν πρό-

κειται για απλά ονόματα σε τίτλους ειδήσεων και εφημερίδων. Όλοι αυτοί οι σύντροφοι έχουν μια ατομική ζωή ,μία προσωπική σκέψη και ένα ξεχωριστό πρόσωπο. Όλο το προηγούμενο διάστημα μιλήσαμε για κάποιους από αυτούς αναφέροντας απλά το όνομα τους ενώ για κάποιους δεν το μάθαμε ποτέ. Μιλήσαμε αποσπασματικά στο τέλος μίας προκήρυξης και στο σύνθημα που φωνάζαμε σε μία πορεία. Απολέσαμε έτσι τη μνήμη, τη σύνδεση, την ιστορία.

Παράλληλα προσέχουμε, γιατί θέλουμε να αποφύγουμε οποιαδήποτε θυματοποίηση ή ηρωοποίηση των φυλακισμένων συντρόφων. Αντίθετα επιθυμούμε να δημιουργήσουμε ένα ζωντανό χώρο επικοινωνίας με αυτούς τους ανθρώπους, να τους δώσουμε το λόγο σε πρώτο πρόσωπο, να ανταλλάξουμε εμπειρίες και το πιο ουσιαστικό να ριζούμε στη μάχη όλες μας τις δυνάμεις για να τους πάρουμε πίσω μαζί μας και να ξαναβρεθούμε στις πρώτες γραμμές του αγώνα για την επανάσταση. Δίπλα λοιπόν στις πρωτοβουλίες αλληλεγγύης που ήδη υπάρχουν από επαναστάτες και αντιεξουσιαστές, βάζουμε και εμείς το δικό μας χνάρι στην υπόθεση της απελευθέρωσης των κρατούμενων και της καταστροφής των φυλακών. Σε μία πρώτη προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται η καμπάνια διεθνής αλληλεγγύης που πραγματοποιήσαμε.

Η φίλια που μας συνδέει με κάποιους , αλλά και η βαθιά εκτίμηση με τους περισσότερους που δεν είχαμε την τιμή να γνωρίσουμε προσωπικά θα έμενε ανικανοποίητη βλέποντας αυτές τις ιστορίες να λησιμονούνται σε λίστες δικαστικών εγγράφων και αρχείων εφημερίδων. Οι διαφορετικές αντιλήψεις, κάποια προσωπικά χαρακτηριστικά, όπως και η άγνοια κάποιων στοιχείων λόγω χιλιομετρικών αποστάσεων δεν είναι ικανές να καταρρίψουν το αυτονόητο. Αυτοί οι άνθρωποι δεν περίμεναν να τους βρει η ζωή στο καναπέ του σπιτιού τους, την αναζήτησαν οι ίδιοι στο δρόμο της επανάστασης που όλα είναι εφικτά.

Στέλνουμε λοιπόν τους συντροφικούς μας χαιρετισμούς και ένα νεύμα σύμπραξης στους εξεγερσιακούς συντρόφους της άτυπης αναρχικής ομοσπονδίας της Ιταλίας (FAI informale). Η FAI είναι ένα ανοιχτό αποκεντρωμένο δίκτυο ατόμων και ομάδων που εφαρμόζουν την άμεση δράση και το σαμποτάζ ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Η FAI μέσα από τις επιθέσεις της (τοποθέτηση και αποστολή εκρηκτικών μηχανισμών σε πολιτικούς, στρατώνες καραμπινιέρι, δικαστήρια, κ.α.) στέλνει ένα σαφές μήνυμα για τις αντιλήψεις και την πρακτική των εξεγερσιακών αναρχικών. Παράλληλα έχει σταθεί δίπλα στους αγώνες των κρατουμένων για τη κατάργηση του ειδικού καθεστώτος FIES των ισπανικών φυλακών εκφράζοντας την αλληλεγγύη της με επιθέσεις επί ισπανικού εδάφους (αποστολή δύο εκρηκτικών μηχανισμών στα δικαστήρια της Βαλένθια). Ενώ έχει χτυπήσει και ελληνικούς στόχους όπως το ελληνικό γραφείο τουρισμού και την ελληνική πρεσβεία στη Μαδρίτη σε ένδειξη αλληλεγγύης

στον Ν. Μαζιώτη το 1999 (που σήμερα βρίσκεται προφυλακισμένος έχοντας αναλάβει περήφανα την ευθύνη μαζί με τους συντρόφους του Κ. Γουρνά και Π. Ρούπα για τον Επαναστατικό Αγώνα.). Στις προκηρύξεις της η FAI προτάσσει τον εξεγερσιακό αναρχισμό και ασκεί κριτική στις παλιές οργανώσεις και την ακίνδυνη θεωρητική επαναστατική ρητορική τους. Παράλληλα είχε κυκλοφορήσει πριν χρόνια την Ανοιχτή επιστολή στο αντιεξουσιαστικό κίνημα που προωθούσε την διεθνή οργάνωση και αλληλεγγύη. Ένα στοιχείο που πάντα παραμένει επίκαιρο και ουσιώδες...

[...]

Γιατί σύντροφοι να θυμάστε, όπου κι αν βρισκόμαστε, στο Μαλανδρίνο, στον Κορυδαλλό, στον Αυλώνα στα πυκνά σκοτάδια της παρανομίας, στη νύκτα ενός εμπρησμού ή στην “ουρά” μιας διαδήλωσης τα μάτια μας αντικρίζουν έναν κοινό ουρανό. Και η αυγή του είναι μια δική μας νίκη. Η μέρα μας θα έρθει...

Για όλους τους παραπάνω λόγους και σαν ελάχιστη συμβολή επίθεσης και αλληλεγγύης αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την αποστολή 14 εμπρηστικών δεμάτων– βομβών στους παρακάτω στόχους:

Πρεσβεία Βελγίου

Πρεσβεία Μεξικού

Πρεσβεία Χιλής

Πρεσβεία Γερμανίας

Πρεσβεία Γαλλίας

Πρεσβεία Ελβετίας

Πρεσβεία Βουλγαρίας

Πρεσβεία Ρωσίας

Στην Γερμανίδα Καγκελάρια Angela Merkel

Στον Ιταλό πρωθυπουργό Silvio Berlusconi

Στο Γάλλο πρόεδρο Nicola Sarkozy

Στο ευρωπαϊκό δικαστήριο

Στη διεύθυνση της Euro-just

Στα κεντρικά της Euro-pol

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

(25.11.2010)

Επιθέσεις εναντίον βουλευτή, μπάτσω και διπλωματών (Θεσ/νίκη, 12-13/01/2011)

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΑΙΝΕΤΑΙ..

Σήμερα περισσότερο από ποτέ, γίνεται επιτάκτικη ανάγκη της εξουσίας η οχύρωσή της απέναντι στον εσωτερικό εχθρό αλλά και η επίθεσή της σ' αυτόν. Κάτω από τον φόβο των επερχόμενων ανταρσιών και των δυναμικών που αναπτύχθηκαν κυρίως τα τελευταία χρόνια, η κυριαρχία οφείλει να προστατέψει τα συμφέροντά της και θα το κάνει.

Βιώνουμε λοιπόν, μια πρωτοφανή όξυνση της καταστολής και του ελέγχου. Οι μηχανισμοί αναχαίτησης του εχθρού ενισχύονται και εμπλουτίζονται τόσο σε ανθρώπινο δυναμικό όσο και σε υλικοτεχνικό επίπεδο, ενώ το νομικό του οπλοστάσιο διευρύνεται, καθιστώντας το συνάμα και πιο ευέλικτο. Ο νέος τρομονόμος, που ορίζει το έγκλημα σκέψης, οι υπερκοριοί που μπαίνουν στο άδυτο της διαπροσωπικής επικοινωνίας, οι χιλιάδες προσλήψεις μπάτσων που αλωνίζουν τους δρόμους των μητροπόλεων είναι μόνο κάποια από τα παραδείγματα που στοιχειοθετούν, αυτό που η εξουσία θέλει να περάσει, ότι είναι εδώ και είναι παντού. Μιλά, αγορεύει, πριν απαγορεύσει, αλλά και επιβάλλεται με τη βία εκεί που τα μέτρα πρόληψης δεν καταφέρνουν να αποτρέψουν τις οπλισμένες συνειδήσεις που την εχθρεύονται.

Η δημοκρατία αντεπιτίθεται και εκδικείται, έχει κάτεργα και αιχμαλώτους πολέμου. Αιχμαλώτους που περιφέρει σαν τα άγρια ζώα σε κλουβί, αφού προηγουμένως φροντίζει να στηλιτεύσει με οποιονδήποτε τρόπο την αξιοπρέπειά τους, πτυχές της ίδιας τους της ζωής και τέλος αποσιωπεί το βάθος των ιδίων τους των επιλογών που δεν είναι άλλες από την έμπρακτη εναντίωση σε όλα όσα εχθρεύονται την ίδια μας την ζωή.

Φυσικά σ' αυτό το παιχνίδι έχει συμμάχους που δεν είναι άλλοι από την άθλια κουστωδία των δημοσιογράφων. Δεν αμφιβάλαμε ποτέ για την υποκρισία πίσω από το δημοκρατικό τους προσωπείο, ούτε για την υποτιθέμενη πολυφωνία που επικαλούνται. Όπως δεν μας εκπλήσσει και η αναβάθμισή τους σε εμπροστοφυλακή της ίδιας της καταστολής, στην πιο παρανοική και παραληρηματική εκφάνσή της. Ήταν, είναι και θα είναι παραμάγαζο της ασφαλείας και της αντιτρομοκρατικής.

Ο ΣΤΟΧΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ

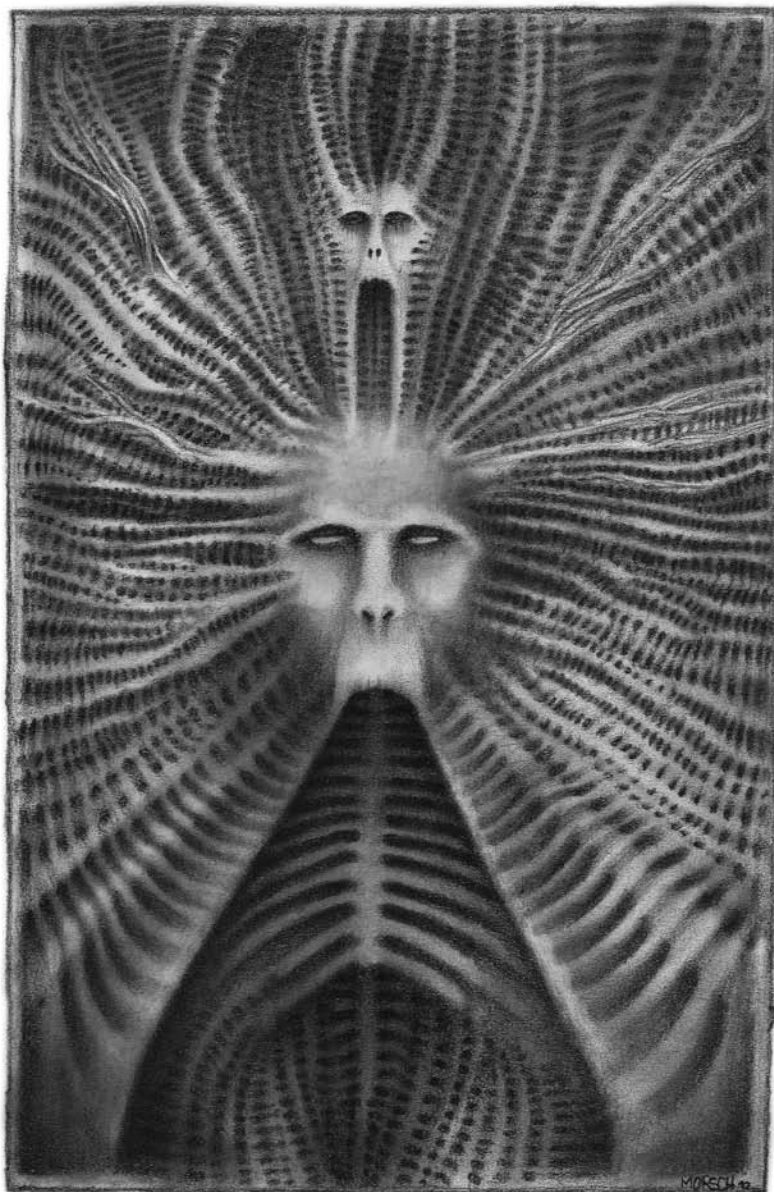
Η κυριαρχία ως προνομιούχος και κατ' εξοχήν χρήστης του τρόμου μαζικά, γνωρίζει πολύ καλά πως η προβολή της δύναμης, ο φόβος που αυτή εμφυσά, είναι πολύ πιο σημαντική από την δύναμη την ίδια. Το αίσθημα αδυναμίας και ματαιότητας οποιασδήποτε μορφής αγώνα, είναι πολύ πιο αποτελεσματικό από κάθε στρατιά μπάτσων και κάθε υπερεξελιγμένο σύστημα παρακολούθησης. Οδηγεί στην παραίτηση και στην σιωπή. Στην εδραίωση του φόβου. Ο φόβος καλλιεργείται από την εξουσία αλλά ανθίζει μέσα μας. Έχει εμποτίσει την ανθρώπινη ύπαρξη μέχρι το μεδούλι και έχει διαβρώσει το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων. Τόσο σε επίπεδο κοινωνικών υποσυνόλων μεταξύ τους αλλά και απέναντι στην κυρίαρχη ηθική όσο και σε εξατομικευμένο επίπεδο. Διαφθείρει τις σχέσεις των ατόμων καταδικάζοντάς τες να σαπίσουν μέσα στη μιζέρια και την ανιαρότητα. Αλλά κυρίως εμποδίζει την δημιουργία πραγματικών σχέσεων. Σχέσεων αλληλεγγύης, ανατρεπτικών και επικίνδυνων.

ΞΕΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΔΙΠΟΛΑ ΚΟΙΝΩΝΙΣΜΟΥ – ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΣΜΟΥ

Η εξέλιξη του επαναστατικού σχεδίου είναι ανέφικτη αν δεν είμαστε σε διαρκή αναζήτηση για την κατανόηση των κοινωνικών διεργασιών, προς αναζήτηση δηλαδή συμμάχων και εντοπισμό των εχθρών. Δεν θεωρούμε την κοινωνία ως ένα ενιαίο σώμα, εν γένει θυματοποιημένο, υποταγμένο ή εν δυνάμει επαναστατικό. Οι κοινωνικές σχέσεις αποτελούν ένα πεδίο πολύπλοκο, που δεν μπορεί να ερμηνευτεί μέσα από την ηθική του λάθους ή του σωστού, του θύματος ή του θήτη, του κακού ή του καλού. Σ' αυτές παρατηρούμε εκφάνσεις της ίδιας της εξουσίας, καλά ριζωμένες και διευρυμένες, σε σημείο που να μην γίνονται αρκετά ορατές. Από την άλλη βλέπουμε απ' το πεδίο αυτό να ξεπηδούν υπερβατικές, εξεγερσιακές συμπεριφορές και επαναστατημένες συνειδήσεις, έτοιμες να κοιτάζουν την ζωή μέσα στα μάτια... Αυτό το περίπλοκο μωσαϊκό αντιφάσεων είναι που συνθέτει τη περιοχή διεξαγωγής του επαναστατικού πολέμου.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΚΑΙ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Οι «αντικειμενικές συνθήκες» φαντάζουν για μας σαν κάτι πολύ αφηρημένο και δεν πρόκειται να μείνουμε άπραγοι περιμένοντας τες στοϊκά να «ωριμάσουν». Δεν θέτουμε μακροπρόθεσμους στόχους και δεν θα μιλήσουμε ούτε για μία προεπαναστατική περίοδο ούτε για την μετεπαναστατική κοινωνία.

Αφενός επειδή δεν θεωρούμε την επανάσταση ως ένα συμβάν που λαμβάνει χώρα σε ένα συγκεκριμένο χωροχρόνο, αλλά ως μία διαρκή εξελικτική πορεία με διαρκώς μεταβαλλόμενα χαρακτηριστικά. Αφετέρου γιατί αντιλαμβανόμαστε πως τα πολιτικά συστήματα, οποιοδήποτε ιδεολογικό-θεωρησιακό περίβλημα και αν έχουν, από τη στιγμή που θα θεσμιστούν ως τέτοια, θα είναι ήδη παρωχημένα και άρα εχθρικά.

Αντίθετα προτιμάσουμε την οργάνωση στο τώρα. Τη συλλογικοποίηση των αρνήσεων μέσα από την έμπρακτη εφαρμογή των προταγμάτων. Τη δημιουργία εμπόλεμων δομών και υποδομών σε παροντικό χρόνο, που θα θέσουν σε διαρκή κίνηση την επαναστατική διαδικασία της καταστροφής αλλά και της δημιουργίας. Για την γέννηση ουσιαστικών σχέσεων και συντροφικών δεσμών, μέσα από το βίωμα της επίθεσης και της έμπρακτης αλληλεγγύης.

Ἡ Ὅλα Ἡ Γηποτα

Ἡ ὑπάρχουσα πραγματικότητα ἀποτελεῖ ἕνα πεδίο μάχης με χιλιάδες ἐξερευνημένες και ἀνεξερευνητες πτυχές. Ἀναγνωρίζουμε τον εχθρό στο διάχυτο πλέγμα ρόλων σχέσεων και συμπεριφορών. Στους μηχανισμούς καταστολής, στην κυρίαρχη ἠθική και στον εκβιασμό της μισθωτης εργασίας. Στις καθημερινές μικρές συμβάσεις μέσα μας. Ἀπορρίπτουμε τους μερικούς ἀγώνες ως καταδικασμένους σε ἀποτυχία. Ἐπιθυμόντας να ἀγγίξουμε το ὅλο θεωρούμε ἀπαραίτητη τη συνολική πολύμορφη ἐπίθεση. Ἀντιλαμβανόμαστε την ἐπίθεση ως τη συνειδητή ρήξη με τον εχθρό με ὁποιοδήποτε τρόπο και αν αὐτή εκφράζεται. Ὡς ἀναπόσπαστο κομμάτι της ἴδιας της ὑπαρξης κάθε επαναστάτη. Δεν πιστεύουμε πως ὑπάρχουν ἐν γένει επαναστατικές ἢ ρεφορμιστικές πρακτικές και μέσα. Κάθε πράξη νοηματοδοτεῖται ἀπὸ τα κίνητρα και τις στοχεύσεις του ὑποκειμένου που την ἐκτελεῖ. Ὀπλισμένες μποροῦν να εἶναι μόνο οι συνειδήσεις. Το χέρι θα κρατᾷ ἀπλᾶ ἕνα εργαλεῖο.

ΤΟ ΔΙΑΧΥΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟΛΗΣ ΩΣ ΘΕΣΗ ΜΑΧΗΣ

Οι ἀντάρτικες μέθοδοι δεν εἶναι κάτι που ἀνασύρουμε ἀπο το χρονοντούλαπο της ιστορίας. Εἶναι πρακτικές οι ὁποῖες χρησιμοποιούνται, με διαφορετικά κάθε φορά χαρακτηριστικά, ἀπο τους επαναστάτες σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Ἡ τακτική του αἰφνιδιασμοῦ, ἡ ἐπιλογή του χώρου και του χρόνου στον ὁποῖο διεξάγεται ἡ ἐνέργεια, εἶναι ἰσως ἡ μοναδική ἡ ὁποία στις

υπάρχουσες συνθήκες έχει την δυνατότητα να πλήξει τις υποδομές και το επιτελείο του εχθρού. Στοχεύουμε στο σαμποτάζ των κρατικών καπιταλιστικών υποδομών, αλλά και στην τρομοκράτηση των εχθρών, στην προσωπική απειλή. Θέλουμε να τους κανουμε ξεκαθαρο, όσο ξεκάθαρο είναι και για μας, ότι ο πόλεμος διεξάγεται πάντα με δύο και εμείς έχοντας επιλέξει θέση κάνουμε το βήμα. Μπροστά στο τέρας του καπιταλισμού που ξεσκίζει την ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια επιλέγουμε να οπλίσουμε σκέψη, συνείδηση και πράξη.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΟΠΛΟ

Από τα βουνά του Μεξικού και τα υψίπεδα των Άνδεων μέχρι τις βομβιστικές ενέργειες στη Χιλή και τις μολοτοφ στο Βέλγιο, υπάρχουν άνθρωποι αποφασισμένοι να μην σκύψουν το κεφάλι. Ο αγώνας για την ελευθερία, είναι η ίδια τους η ζωή, όχι κάτι έξω και πάνω από αυτήν. Η γνώση ότι στα πέρατα του κόσμου υπάρχουν άνθρωποι που ζουν και πεθαίνουν για τους ίδιους ή κοντινούς σκοπούς, με ίδια ή παρόμοια μέσα και άρα πιθανόν έχουν τα ίδια η παραπλήσια αισθήματα, σκέψεις, φόβους, όνειρα με εμάς, είναι κάτι παραπάνω από ανακουφιστική. Είναι αυτό που μας σπρωχνει να συνεχίσουμε ακόμη και στα πιο δύσκολα, μας γεμίζει δύναμη και μας δίνει την ελπίδα ότι στο τέλος θα νικήσουμε. Αν δεν έχουμε νικήσει ακόμη οφείλεται εν μέρει στο ότι δεν είμαστε κοινότητα, ούτε καν δίκτυο.

Η σκέτη ξερή γνώση ακαδημαϊκού τύπου είναι εξαιρετικά χρήσιμη για πολύωρες συζητήσεις συνοδευόμενες συζητήσεις συνοδευόμενες από ρετσίνα. Αν δεν μετατρέπεται όμως σε συνείδηση παραμένει μια ακίνδυνη φλυαρία. Και η συνείδηση διέρχεται αποκλειστικά μέσα από το βίωμα. Τώρα περισσότερο από ποτέ υπάρχει η αναγκαιότητα για συνέχιση του αγώνα από κάθε μέλος της κοινότητας. Το να μαθαίνεις τι συμβαίνει σε κάθε γωνιά της γης να αποτελεί κίνητρο, να είναι το νεύμα από τους ανα τον κόσμο επαναστάτες ότι οι εχθροπραξίες συνεχίζονται. Να μην συμβάλλει απλά σε μία τυπική ενημέρωση. Να είναι το σημείο που ο κάθε επαναστάτης αναγνωρίζει τον εαυτό του ως κομμάτι αυτού του δικτύου και περνάει και αυτός με τη σειρά του στην επίθεση. Τι θα γινόταν αν για κάθε χτύπημα που δέχεται ένα μέλος της κοινότητας, εξαπολύονταν παγκοσμίως εκστρατείες αντιπληροφόρησης σχετικά με το γεγονός, και οι επαναστάτες ανα τον κόσμο περνούσαν στην άμεση δράση κάνοντας τους αξιωματούχους της κάθε χώρας να μην μπορούν να βρουν καταφύγιο πουθενά; Αυτή είναι η διεθνιστική αλληλεγγύη και έτσι σπανε τα σύνορα.

Αντιλαμβανόμαστε την αλληλεγγύη ως μία δυναμική, αμφίδρομη και πολυεπίπεδη σχέση. Αμφίδρομη γιατί συμπεριλαμβάνει δύο ή πολλά μέρη που θα πρέπει να τη βιώνουν ισότιμα, σπάζοντας τη μίζερη συνήθεια του πομπού και του δέκτη, αυτού που κάνει αλληλεγγύη και αυτού που τη δέχεται. Πολυεπίπεδη γιατί ο βαθμός ισχύος της εξαρτάται από το πόσο κοινές είναι οι στοχεύσεις, οι επιθυμίες και οι αγωνίες αυτών που τη φέρουν. Και δυναμική γιατί θέλει συνεχώς να εξελίσσεται, να βρίσκει ευφάνταστους τρόπους για να παίρνει σάρκα και οστά.

Θεωρούμε απαραίτητη για την εξέλιξη του επαναστατικού σχεδίου, την έμπρακτη εφαρμογή του προτάγματος της διεθνούς δικτύωσης. Τη δημιουργία δηλαδή ενός οριζόντιου, διάχυτου και συνεχώς εξελισσόμενου δικτύου. Ενός εργαλείου ανοιχτής επικοινωνίας και διαλόγου, μεταξύ των επαναστατών καθώς και μετάδοσης ιδεών και πρακτικών. Έτσι εντάσσουμε αυτές μας τις επιθέσεις στα πλαίσια του καλεσματος για αλληλεγγύη με τα δικαζόμενα μέλη της Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς αλλά και στη συγκρότηση μιας ατυπης αναρχικής ομοσπονδίας πάνω στην πρόταση της F.A.I. την οποία έθεσε εκ νέου σε κίνηση η Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.

Το 2ήμερο 12/1 – 13/1 πραγματοποιήσαμε μαπαράζ ε θετικών ενεργειών στην πόλη της Θεσσαλονικης, στένοντας πύρινους χαιρετισμούς στους συντρόφους μας. Πιο συγκεκριμένα χτυπήσαμε:

Το μεσημέρι της Τετάρτης 12/1

- το γραφείο του δημοσιογράφου και βουλευτή του ΛΑΟΣ Άγγελου Κολωκοτρώνη. Ένα βραβείο από εμάς γι' αυτόν για τα 35 χρόνια συμμετοχής του ως αρχισυντάκτης σε εφημερίδες όπως η γνωστή σε όλους μας Χαφιεδονία, καθώς και σε πολλά άλλα μέσα παραπληροφόρησης, αλλά και για τις φασιστικές το πεποιθήσεις.

- τα γραφεία της Ένωσης απόστρατων αστυνομικών στην οδό Προμηθέως

Το βράδυ της Πέμπτης 13/01

- δύο προσωπικά οχήματα μπάτσων στην Περαία

- ένα όχημα διπλωματικού σώματος στην Άνω Τούμπα

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στους αντάρτες πόλης ΓΕΡΑΣΙΜΟ ΤΣΑΚΑΛΟ – ΠΑΝΑ-
ΓΙΩΤΗ ΑΡΓΥΡΟΥ – ΧΑΡΗ ΧΑΤΖΗΜΙΧΕΛΑΚΗ, μέλη της ε.ο. Συνωμοσία
Πυρήνων της Φωτιάς και σε όσους διώκονται για την ίδια υπόθεση

ΛΕΥΤΕΡΙΑ στους ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΑΣΟΥΡΑ – ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΑΡΑΚΑΤ-
ΣΑΝΗ – ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΜΗΤΡΟΥΣΙΑ – ΓΙΩΡΓΟ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗ

Επίσης δεν ξεχνάμε τα ανυπότακτα αδέρφια μας ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΗΜΤΣΙΑΔΗ
– ΧΑΡΑΛΑΜΠΟ ΤΣΙΛΙΑΝΙΔΗ – ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΕΣΣΑ – ΣΩΚΡΑΤΗ ΤΖΙΦ-
ΚΑ – ΓΙΑΝΝΗ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗ και θέλουμε να τους υπενθυμίσουμε πως το
στοίχημα της καταστροφής και της δημιουργίας ισχύει ακόμα.

Ατυπη αναρχική ομοσπονδία – Πυρήνας επαναστατικής αλληλεγγύης

Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για την διάδοση του επαναστατικού τερρορισμού

Στο σημείο αυτό διασαφηνίζουμε ότι δεν θεωρούμε οποιαδήποτε ρήξη προ-
κύπτει στο εσωτερικό του χώρου άσκοπη καθώς αρκετοί που δηλώνουν αναρ-
χικοί πράττουν με έναν εντελώς αντίθετο τρόπο φτάνοντας στο επίπεδο της
ρουφιανιάς ή της συκοφαντίας, για να πετύχουν το σκοπό τους που μόνο πο-
λιτικός δεν είναι, περνώντας στη σφαίρα του αντισυντροφικού και του εχθρι-
κού. (Αναφερόμενοι σε αυτούς επισημαίνουμε, ότι κάθε φορά, ανάλογα με την
εκάστοτε συνθήκη και τις ισορροπίες που ορίζουμε, διαλέγουμε από το οπλο-
στάσιο μας το μέσο με το οποίο θα τους επιτεθούμε. Αυτή τη φορά επιλέξαμε
τον πολιτικό μας λόγο.) Ανεξάρτητα απ' αυτό, πιστεύουμε πως οι σοβαρότατες
πολιτικές διαφωνίες είναι δυνατόν να μην οδηγούν σε αγεφύρωτα χάσματα αν
συνεκτιμηθεί η σημασία της κοινής δράσης. Ακόμα και στην περίπτωση που η
συνεργασία είναι ανέφικτη, μπορεί να αποφευχθεί η πολιτική ρήξη μέσω του
αλληλοσεβασμού, και αν αυτό παύει να ισχύει, πρέπει να γίνονται δημοσίως
γνωστοί οι πολιτικοί λόγοι που οδήγησαν σε αυτή.

Πέρα από την ατομική ιδιοσυγγρασία του καθενός υπάρχει και ένα βαθύ δο-
μικό αίτιο που αποτελεί την ρίζα πολλαπλών προβλημάτων: η απαξίωση της
ουσιαστικής οργάνωσης. Οργάνωση σημαίνει κατ' αρχάς ξεκάθαρες θέσεις,
συνείδηση της θέσης, των δυνατοτήτων και της συνεισφοράς του κάθε ατόμου
σε μια συλλογικοποίηση ή της κάθε ομάδας μέσα στην συνέλευση καθώς και
ο ορισμός στόχων που πρέπει να πραγματοποιηθούν. Οι συνέπειες αυτής της
τραγικής έλλειψης είναι δύο: στο εσωτερικό των διαφόρων ομαδοποιήσεων
η απουσία ανάληψης ευθυνών από την πλειονότητα των συμμετέχοντων και
η επικράτηση της χύμα νοοτροπίας ανοίγουν έδαφος για τους κάθε μορφής
ηγετίσκους οι οποίοι μέσα στην γενικότερη αδράνεια ξεχωρίζουν παπαρολο-
γώντας, ενώ σε εξωτερικό επίπεδο, δεν παράγεται έργο και δεν υπάρχει καμία
ουσιαστική εξέλιξη. Άλλωστε το γνωστό αμφιθέατρο που λαμβάνουν χώρα
οι περισσότερες συνελεύσεις προσομοιάζει περισσότερο σε ένα παρακαμιακό
κοινοβούλιο με ανιαρούς ρήτορες παρά στον κόσμο που ονειρευόμαστε. Όπως
είπαμε στο προηγούμενο κείμενο μας σε ένα κόσμο που κατακλύζεται από
τις διαφημίσεις το να μοιράσεις ένα πάκο κείμενα στα προπύλαια είναι απλα
γραφικό. Είναι αναντίστοιχο του προτάγματος μας να απευθυνόμαστε μεμο-
νωμένα στους καταναλωτές οι οποίοι βλέποντας στη θέση του ανίσχυρου που

αδυνατεί να κάνει οτιδήποτε ουσιαστικό τις περισσότερες φορές αν δεν μας απαξιώσουν θα μας ειρωνευτούν. Αντιθέτως μια οργανωμένη συνέλευση θα μπορούσε να δημιουργήσει σοβαρά γεγονότα που θα μπλόκαραν την αδιάλειπτη λειτουργία της μητρόπολης και θα διείσδυναν στο προσωπικό πεδίο των υπηκόων υποχρεώνοντας τους να ακούσουν.

Ξεκαθαρίζουμε ότι η παραπάνω κριτική δεν αναφέρεται συνολικά σε όλους τους συντρόφους που ανήκουν στον αναρχικό χώρο καθώς έχουμε συναντήσει αξιόλογες δημόσιες δράσεις. Σε διάφορες περιόδους αστάθειας του καθεστώτος, όπως προσπάθειες αναδιάρθρωσης του σε κάποιους τομείς ή σε περιόδους οικονομικών κρίσεων, παρατηρούνται κάποιες ‘κοινωνικές αντιστάσεις’ (μεμονωμένες ή γενικευμένες). Φορείς αυτών των αντιστάσεων είναι οι ομάδες των οποίων τα συμφέροντα άμεσα θίγονται (όπως πχ εργαζόμενοι που κόπηκε ο μισθός τους) αλλά και πλήθος άλλου κόσμου το οποίο μεταξύ του σπάνια παρουσιάζει κάποια ομοιογένεια. Στα πρόσφατα οικονομικά μέτρα που πάρθηκαν πλήθος διαφορετικού κόσμου κατέβηκε στο δρόμο για να διαδηλώσει, να φωνάζει, να κλαψουρίσει, να συγκρουστεί όπως επίσης ταυτόχρονα πλήθος κόσμου κάθισε σπίτι του κλαίγοντας μοιρολατρικά ‘αφού έτσι ήταν να γίνει’.

Το πλήθος αυτό αποτελείται από στοιχεία άκρως διαφορετικά μεταξύ τους. Από γελοίους και ρουφιάνους εργατοπατέρες μέχρι μερικούς εργαζόμενους που βιώνοντας τη σαπίλα της εργασίας και της σύγχρονης καπιταλιστικής ευημερίας που τελείωσε κατέβηκαν στον δρόμο με συγκρουσιακές διαθέσεις. Από γραφικούς αριστερούς έως ‘αριστερούς’ που εκδήλωσαν βίαιες επιθέσεις σε μπάτσους και τράπεζες. Από μικροαστούς που χάνουν τη δυνατότητα να αποκτήσουν αμάξια ή ακριβά ρούχα έως ανθρώπους, μέχρι χθες ήρεμους και φιλήσυχους, που πλέον οργίζονται και βιώνουν το αόριστο ‘κάτι δεν πάει καλά’. Από πιστά κομματόσκυλα μέχρι πιτσιρικάδες που τρέχουν να συμπράξουν στα μπάχαλα. Όλο αυτό το συνοθύλευμα κόσμου λοιπόν, που αυτονόητο είναι ότι δεν μπορεί κατηγοριοποιηθεί σε ένα ενιαίο σύνολο, κατεβαίνει στο δρόμο, απεργεί, διαμαρτύρεται.

Θεωρούμε πως σε τέτοιες συνθήκες επαναστάτες και αναρχικοί πρέπει να προβάλλουν τη θέση και την άποψη τους ακέραια, χωρίς εκπτώσεις για να αρέσει ή να προσαρμόζεται ανάλογα στα κάθε γεγονότα. Η συμμετοχή σ’ αυτά οφείλει να διατηρεί τα χαρακτηριστικά της επίθεσης και της αδιαλλαξίας και όχι να αφομοιώνεται στις ειρηνικές ή ρεφορμιστικές διαθέσεις της ετερόκλητης μάζας (μάλιστα το επιθυμητό θα ήταν το αντίθετο). Έτσι πιστεύουμε πως δημιουργείται επαναστατική προοπτική για πολλούς ανθρώπους που συμμετέχουν σ αυτές τις εκδηλώσεις και έχουν σιχαθεί τους κάθε είδους γλωϊώδης ακολουθητές, δημιουργείται βίωμα σε νέους ή μη ανθρώπους μέσα από τη συ-

γκρουσιακή πρακτική και θρυμματίζεται στη πράξη η εικόνα της κοινωνικής ειρήνης. Απ την άλλη θεωρούμε γελοίο αναρχικοί να διαμορφώνουν έτσι το λόγο τους έτσι ώστε να προσαρμόζεται σε γεγονότα, πχ αναρχικοί να τάσσονται απέναντι στις περικοπές μισθών ή σε απολύσεις εργαζόμενων, δηλαδή η αμφισβήτηση να είναι καθαρά και μόνο τμηματική. Και είναι εξίσου γελοίο να γίνεται αναφορά σ’ όλο το φάσμα του πλήθους που μετέχει σ αυτά τα γεγονότα ως ‘επαναστατημένες μάζες’ ή να χειροκροτείται όλη η πορεία καθαρά και μόνο επειδή αποτελείται από παρά πολύ κόσμο (φетиχισμός της ποσότητας και μόνο). Επειδή όμως θεωρούμε ότι οι συνθήκες αστάθειας που αναφέραμε άλλοτε υπάρχουν και άλλοτε όχι, άλλοτε εμφανίζονται οξυμένες και άλλοτε απλά εκτονώνονται με πολλούς τρόπους χωρίς τα αποτελέσματα τους να είναι εμφανή, πιστεύουμε γενικά πως η δράση μας είναι αυτή που είναι χωρίς να περιμένει κάποιες αντικειμενικές συνθήκες να ωριμάσουν ή κάποια πορεία απλά για να συμμετέχουμε.

Όσον αφορά τους αντάρτες συντρόφους η ίδια η πραγματικότητα ενός απτού πολέμου οδηγεί ή στην συγκρότηση και οργάνωση ή στην άδοξη φυλάκιση. Σε αυτή την περίπτωση η οργάνωση καθίσταται τόσο ζωτικής σημασίας ώστε δεν χρειάζεται να το επισημάνουμε εμείς. Στην προσπάθεια μας να ενισχύσουμε και να αναζωπυρώσουμε το αντάρτικο πόλης δεν αρκεί μόνο να πραγματοποιούμε χτυπήματα αλλά πρέπει και να αναλύουμε την εξελίξη του μέσα στο χρόνο έτσι ώστε να καθιστούμε αποτελεσματικότερη την διεξαγωγή του. Τα τελευταία δύο χρόνια επαναστατικές οργανώσεις άνθισαν, έδρασαν και εξελίχτηκαν. Η αναβάθμιση του δημοκρατικού καθεστώτος σήμανε αυτομάτως και την αναβάθμιση του εσωτερικού εχθρού του κράτους. Κομβικό γεγονός στην ιστορική συνέχεια του αντάρτικου πόλης ήταν ο Δεκέμβρης ο οποίος με την ιστορική και βιωματική παρακαταθήκη που άφησε, κατάφερε να μετατρέψει την διάχυτη εξεγερσιακή βία σε επαναστατική συνείδηση για αρκετούς νέους μαχητές. Οι εμπρηστικές ομάδες οργανώθηκαν, έπραξαν, συνέπραξαν και πέτυχαν τη διάχυση τόσο της αντίληψης όσο και της πρακτική τους.

Το Σεπτέμβρη του 2009 όμως μετά την εισβολή μπάτσων στο Χαλάνδρι ξεκινάει ένα καινούργιο κεφάλαιο. Συλλήψεις, εντάλματα, φυλακίσεις, αξιοπρεπείς και μη αξιοπρεπείς συμπεριφορές έρχονται στο προσκήνιο. Ο λόγος που κάνουμε αναφορά στη συγκεκριμένη υπόθεση δεν είναι για να περιγράψουμε το τι συνέβη αλλά για να εστιάσουμε στην στάση των ομάδων και των υποδομών που νεκρώθηκαν και να ασκήσουμε την δική μας κριτική-αυτοκριτική. Σίγουρα το ότι διακόπηκαν τόσο απότομα οι εμπρηστικές ενέργειες ευθύνεται σε ένα μεγάλο βαθμό ότι στοχοποιήθηκαν πρόσωπα και καταστάσεις από τις διωκτικές αρχές. Προφανώς αν ήταν μόνο αυτός ο λόγος τότε δε θα μπορούσε

να ασκηθεί κριτική σε μια προκώρηξη όπως αυτή. Πιστεύουμε όμως ότι εκτός από την στοχοποίηση ρόλο έπαιξε και ο διάχυτος φόβος ή αλλιώς η έλλειψη συνείδησης, τα φουσκωμένα μυαλά που ξεφούσκωσαν απότομα ή αλλιώς η έλλειψη συνέπειας και συγκρότησης, οι κολώνες που αποχωρώντας άφησαν πίσω τους ερείπια ή αλλιώς παθητικά μέλη ανήμπορα να συνεχίσουν με μόνο όπλο τον εαυτό τους. Τέλος εντοπίζουμε ελλείψεις υλικών και πολιτικών υποδομών. Στον υλικοτεχνικό τομέα προφανώς δε συμμετείχαμε σε κάθε ομάδα για να ξέρουμε τις τεχνογνωσίες και τα στεγανά που είχε αναπτύξει και το μόνο που θέλουμε να επισημάνουμε είναι ότι η διάθεση και η έντονη θέληση για δράση πρέπει να συνυπάρχουν με την οργάνωση και τη συνεχή εξέλιξη με σκοπό την αύξηση της δυναμικής των χτυπημάτων αλλά και για να έχει το κάθε άτομο την δυνατότητα να στηρίζει έμπρακτα τις επιλογές του ακόμα και στους πιο δύσκολους καιρούς. Αναφορικά με τις ελλείψεις πολιτικών υποδομών, για εμάς είναι εμφανείς από το γεγονός ότι μετά το Σεπτέμβριο του 2009 και τα τεκτονόμενα μέχρι και σήμερα, ελάχιστη πολιτική πίεση ασκήθηκε από δημόσιες δράσεις σε ένδειξη αλληλεγγύης στους φυλακισμένους και τους καταζητούμενους του αντάρτικου. Επιπρόσθετα ο αναρχικός χώρος έχει την ατυχία να φιλοξενεί το κακό συναπάντημα της κενότητας της ύπαρξης με την κενότητα του μυαλού, με μία λέξη το κουτσομπολιό. Τροφοδοτώντας την αστυνομία με πληροφορίες στοχοποιούνται άνθρωποι, δημιουργώντας συνέπειες, τόσο σοβαρές, ισοδύναμες της ρουφιανιάς. Η απογοήτευση των νέων ανθρώπων λόγω των πολλαπλών προβλημάτων του χώρου που προαναφέρθηκαν, σε συνδυασμό με την απαξίωση της δράσης τους από μεγάλο μέρος του, οδήγησε στη σταδιακή απομάκρυνση των αντάρτικων ομάδων από την πλειονότητα των ανοιχτών διαδικασιών με αποτέλεσμα τον κατακερματισμό των επαναστατικών δυνάμεων και συνεπώς την αποδυνάμωση της αναρχικής δράσης. Κλείνοντας μπορεί να θεωρούμε την συνειδητή αυτή απομόνωση λανθασμένη αλλά όχι και αδικαιολόγητη.

Θεωρούμε το πιο σημαντικό όπλο του κάθε αναρχικού την κριτική σκέψη βάση πολιτικών κριτηρίων έτσι ώστε να είναι σε θέση να απορρίπτει οτι αντιπαραγωγικό, αντεπαναστατικό ή αντισυντροφικό. Απέναντι στην παραίτηση και τον ανταγωνισμό προτάσσουμε την επαναστατική διαλεκτική, την πολιτική ζύμωση, την συνθεση και όχι ενοποίηση όλων των τάσεων και την δικτύωση των πολιτικών ομάδων. Μπορεί όλα τα παραπάνω να ακούγονται μονάχα σαν μια θεωρία αλλά δεν μπορεί να γίνει αλλιώς γιατί ακριβώς αυτό είναι. Είναι τα χαρακτηριστικά της νοοτροπίας που έχουμε για να παρέμβουμε στις δημόσιες διαδικασίες περιμένοντας το πείραμα μας να αποκτήσει σάρκα και οστά στην πράξη.

Χτίζουμε με ασφάλεια τις συντροφικές μας σχέσεις, στεκόμαστε ο ένας δίπλα στον άλλον δημιουργώντας έτσι δεσμούς αίματος μεταξύ μας. Προτάσσουμε τον αλληλοσεβασμό και την ισοτιμία μεταξύ μας αναγνωρίζοντας την διαφορετικότητα του καθενός. Προσπαθούμε να ενισχύσουμε τον εαυτό μας με τα θετικά στοιχεία των συντρόφων μας, δυναμώνοντας έτσι την ατομικότητα μας. Ασκούμε κριτική μεταξύ μας και αναγνωρίζουμε τα λάθη μας κάνοντας την αυτοκριτική μας δυναμώνοντας έτσι σαν άτομα, αλλά και ενισχύοντας την επαναστατική εξέλιξη της ομάδας μας. Ζούμε αντιεραρχικά στο τώρα και όχι σε κάποιο μακρινό και αβέβαιο μέλλον που μπορεί και να μην έρθει ποτέ.

Πραγματώνουμε της αρνήσεις μας και προτάσσουμε την αδιάκοπη και αδιάλακτη επαναστατική δράση σε χρόνο ενεστώτα χωρίς δισταγμούς και αναβολές. Οπλίζουμε τις επιθυμίες μας και ανυπομονούμε για την επόμενη πράξη πολέμου. Βρισκόμαστε πάντα σε μια συνεχή προσπάθεια ατομικής και συλλογικής εξέλιξης βάζοντας τον εαυτό μας στην θέση του θύτη. Πολεμάμε με λύσσα τον εχθρό προκαλώντας του συνεχή πλήγματα με στόχο την τελική επικράτηση. Τιμάμε την επαναστατική επιλογή της συνεχούς επίθεσης στο καθεστώς γνωρίζοντας της συνέπειες και πάντα έτοιμοι να της υποστούμε με τιμή και αξιοπρέπεια.

Εφορμούμε στο μέτωπο του εχθρού γυρίζοντας την κλεψύδρα του χρόνου, περιμένοντας την στιγμή της έκρηξης και την απελευθέρωση του δικού μας χρόνου αντιεξουσίας. Οξύνουμε τον πόλεμο παρακολουθώντας την εξέλιξη του εχθρού και χαρτογραφούμε τα τρωτά του σημεία ετοιμάζοντας το επόμενο μας χτύπημα. Έτσι έχουμε επιλέξει να κινούμαστε και να ζούμε.

Ακούγοντας τις πολεμικές ιαχές των νέων βαρβάρων που συστρατεύονται μαζί μας στον επαναστατικό πόλεμο, τους παροτρύνουμε να οργανωθούν και να χτυπήσουν την σαπίλα της συστημικής νόρμας. Οργανωθείτε, αναζητήστε νέες προοπτικές στην δράση σας, ανταλλάξτε τεχνικές γνώσεις και εμπειρίες, μην εφησυχάζεστε, αναγνωρίστε τα πεδία στασιμότητας σας και εξελίξτε τα. Θέστε νέες προκλήσεις στις αδύναμες πτυχές σας. Κλείστε πονηρά το μάτι ο ένας στον άλλον, συνομηψήστε και ανανεώστε το ραντεβού σας για την επόμενη επίθεση.

Για όσους νέους ανθρώπους ψάχνονται και αναζητούν τα δικά τους μονοπάτια, τους προτείνουμε να δηλώσουν δυναμικά και μαχητικά την δική τους ύπαρξη στους χώρους που κινούνται. Κάντε κατάληψη στο σχολείο σας και βανδαλίστε το απολαμβάνοντας το αίσθημα της καταστροφής σε αυτά τα σιχαμένα μπουρδέλα. Γαμήστε τους ρουφιάνους της κατάληψης και τα δημοκρατικά σκουλήκια του 15μελούς που προσπαθούν να επαναφέρουν την ομαλότητα με ύπουλους τρόπους, τους συλόγους γονέων με τους γονείς που λένε

ότι σας καταλαβαίνουν αλλά τονίζουν πως δεν είναι αυτός ο σωστός τρόπος αντιπροτείνοντας σας ρεφορμιστικές και ακίνδυνες για το καθεστώς πρακτικές (π.χ καθιστική διαμαρτυρία, αιτήματα στην κατάληψη, ειρηνική διαμαρτυρία). Καλούμε τους νέους ανθρώπους γενικότερα να χτυπήσουν τους θεσμικούς αντιπροσώπους τους και όποιον άλλον καριόλη υπονομεύει την ζωή τους. Κατεβείτε σε μια πορεία και πυροδοτείστε ταραχές, καταστρέφοντας την φαινομενική ομορφιά της πόλης. Διαταράξτε την ομαλότητα και την κοινωνική απάθεια. Διαβάστε βιβλία και συζητήστε μεταξύ σας. Αναζητήστε άλλα άτομα που να είναι κοντά στην αντίληψή σας και προσπαθήστε να γίνετε δυνατοί. Κάντε πράξη της επιθυμίας σας, εσείς κάνετε κουμάντο στην ζωή σας.

Θεωρούμε πως κάθε επαναστατική ομάδα οφείλει να μελετά και να αναλύει τις ενέργειες και τα κείμενα άλλων ομάδων από διάφορα μέρη του κόσμου, να αναδεικνύει χαρακτηριστικά δράσης και λόγου χρήσιμα έτσι ώστε να εμπλουτίζει τη συνολική της δράση και να εξελίσσεται συνολικά. Από στοιχεία καθαρα επιχειρησιακά, π.χ. το πως οργανώθηκε ένα σχέδιο αντάρτικης επίθεσης ή πληροφορίες σχετικές με τον υλικοτεχνικό τομέα, μέχρι κάποιες πολιτικές θέσεις όσον αφορά ένα ζήτημα.

Βέβαια, επειδή είναι γεγονός ότι το αντάρτικο διαμορφώνει και διαμορφώνεται απ τις συνθήκες όπου γεννιέται, αλλά και εξελίσσεται μέσα απ' τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά του τόπου και του χρόνου όπου αναπτύσσεται, σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν διαφόρων ειδών αντάρτικες ομάδες, άλλες με κοντινά χαρακτηριστικά σε εμάς και άλλες όχι. Επειδή βέβαια η έννοια του αντάρτικου από μόνη της δεν είναι σαφή και προσδιορισμένη, ξεκαθαρίζουμε ότι όταν μιλάμε για αντάρτικο αναφερόμαστε στο επαναστατικό αντάρτικο αναρχικών, επαναστατών και κάποιων άλλων ομάδων έστω με κάποια επαναστατικά χαρακτηριστικά και όχι σε αντάρτικο του στρατού ή άλλων παραστρατιωτικών ομάδων. Απ' τους μαοϊκούς αντάρτες στα βουνά της Κίνας ή τους παλαιστίνιους αντάρτες μέχρι τους αναρχικούς συντρόφους στη Χιλή και την Αργεντινή. Απ τους εθνικοαπελευθερωτικού τύπου αντάρτες της ETA (που προσφάτως βέβαια συνθηκολόγησαν) ως τους επαναστάτες αντάρτες στο Μεξικό. Είναι γεγονός ότι λίγα είναι τα στοιχεία που μας φέρνουν κοντά για παράδειγμα με τους παλαιστίνιους αντάρτες, το πολιτικό χάσμα είναι τεράστιο. Ωστόσο οφείλουμε να αναγνωρίσουμε την αξιοπρεπή στάση τους, το ότι παίζουν τη ζωή τους για ένα δικό τους επαναστατικό όραμα, άσχετα αν το δικό μας απέχει κατά πολύ απ' αυτό. Και σίγουρα αναλύοντας και μελετώντας τη δράση ακόμη και ομάδων με μακρινά πολιτικά χαρακτηριστικά σε σχέση με τα δικά μας, αντλούμε στοιχεία χρήσιμα και ενδιαφέροντα που προσαρμόζονται στις δικές μας επαναστατικές συνθήκες.

Ο πόλεμος σ' όλες τις γωνιές του πλανήτη ,πέρα απ τον εγχώριο εμφύλιο πόλεμο, αφήνει κι αυτός πίσω του φυλακισμένους συντρόφους, συντρόφους που έπεσαν νεκροί σε κάποια μάχη και συντρόφους που συνεχίζουν στο πλάι μας να πολεμούν ελεύθεροι. Εδώ εμφανίζεται το ζήτημα της διεθνούς αλληλεγγύης, της αλληλεγγύης που δεν αγκυλώνεται σε σύνορα και κράτη αλλά διεθνοποιεί την αντίσταση και μας φέρνει κοντά με μαχητές απ όλο το κόσμο. Κάθε φυλάκιση συντρόφου μας όπου κι αν συμβαίνει αυτή είναι ένα πλήγμα για τις επαναστατικές μας δυνάμεις και αφορμή για συνέχιση του πολέμου. Οι συλλήψεις αναρχικών στη Χιλή τον Αύγουστο για την 'υπόθεση των βομβών' οι οποίες χρηματοδοτήθηκαν και απ το ελληνικό κράτος δεν μας αφήνουν αδιάφορους. Χιλιανοί σύντροφοι απ τα λημέρια της παρανομίας (απ' τα κρησφυγετα της Λ. Αμερικής) αρνούνται την συμμετοχή των συλληφθέντων στις βομβιστικές ομάδες τους και αναλαμβάνουν την ευθύνη για τοποθέτηση βομβών σε διάφορους κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε αυτές τις ομάδες:

FUERZAS AUTONÓMICAS Y DESTRUCTIVAS LEÓN CZOLGOSZ,
BANDA ANTIPATRIOTA SEVERINO DI GIOVANNI,
FEDERACIÓN REVUELTA 14F – BRIGADA GAETANO BRESCI,
BANDA DINAMITERA EFRAÍN PLAZA OLMEDO,
MIGUEL ARCÁNGEL ROSCIGNA,
TAMAYO GAVILÁN,
ANTONIO ROMÁN ROMÁN,
COLUMNNA DURRUTI,
CARAVANAS ICONOCLASTAS POR EL LIBRE ALBEDRÍO.

Χαιρετίζουμε τους αναρχικούς συντρόφους μας στην Αργεντινή οι οποίοι με καινοτομικές ενέργειες συμβάλλουν στην επαναστατική προοπτική. Δράσεις αυτό-χρηματοδότησης που αναλαμβάνονται με κείμενο απ τους 'Επαναστατικοί Πυρήνες, Ταξιαρχία Luciano Arruga, Πυρήνας Diego Pettrissans, Πυρήνας Leandro Morel, Πυρήνας Juan Bianchi, Κολλεκτίβα 22 Αυγούστου, Πυρήνας Simon Radowsky', απαλλοτριώσεις οπλισμού από αστυνομικά τμήματα απ τους 'Πυρήνες Juan Bianchi, Πυρήνες Heroes de la Semana Tragic, Ταξιαρχία Luciano Arruga', καθώς και απαλλοτρίωση απ' τα γαλλικά Carrefour σε ένδειξη αλληλεγγύης στους Ρομά της Γαλλίας απ τους Ταξιαρχία Luciano Arruga – Ταξιαρχία Ηρώων του 1917'. Δεν ξεχνάμε τους συντρόφους που συνελλάγηθησαν στην Ελβετία στην προσπάθειά τους να ανατινάξουν κέντρο νανοτεχνολογίας της IBM. Τα παραδείγματα φυσικά είναι ενδεικτικά και σε

καμία περίπτωση δε μπορούμε να συνοψίσουμε ονόματα και ομάδες σ ένα κείμενο σαν κι αυτό. Στεκόμαστε δίπλα σε κάθε σύντροφο που συνεχίζει να μάχεται σε κάθε μετερίζι του αγώνα, οξύνουμε τη δράση μας και υψώνουμε γέφυρες αλληλεγγύης με αγωνιστές απ όλο το κόσμο. Ως εκτούτου θεωρούμε πως κείμενα σαν κι αυτά οφείλουν να μεταφράζονται, ώστε να διαβάζονται από πολλούς συντρόφους στη γλώσσα τους. Σ' αυτή την κατεύθυνση θέλουμε να συμβάλλουμε και εμείς, γι αυτό δεσμευόμαστε πως το κείμενο μας θα μεταφραστεί.

Η έννοια της αλληλεγγύης σήμερα έχει εκφυλιστεί, την ίδια στιγμή μάλιστα, που στη φυλακή βρίσκονται δεκάδες αγωνιστές και αρκετοί καταζητούμενοι. Ακούμε τους ντελάληδες να διαλαλούν για νομικίστικες σκευωρίες, για πρωτοφανή(!) πόλεμο στους επαναστάτες και για εξιλαστήρια θύματα ή αθώους αλτρουιστές που θυσιάστηκαν στο βωμό του ταξικού-κοινωνικού πολέμου και στην επέλαση της κυριαρχίας. Και φυσικά βλέπουμε την "αλληλεγγυή" τους να έχει το χριστιανικό χαρακτήρα της συμπαράστασης. Όμως εμείς είμαστε πεπεισμένοι ότι δε χρωστάμε σε κανέναν ούτε μας χρωστάει κανείς. Περιμένουμε από τον εχθρό μας τα χειρότερα και το ίδιο και αυτός από εμάς. Στο ίδιο πρότυπο, δηλαδή της αμφίδρομης αναρχικής και ελεύθερης σχέσης (φιλικής ή εχθρικής) χτίζουμε και τις σχέσεις αλληλεγγύης.

Οι συντροφικές μας σχέσεις είναι επαναστατικές και ως εκ τούτου κάθε κίνηση αλληλεγγύης πρέπει να έχει επαναστατική-επιθετική μορφή, να οξύνει τον πόλεμο με τον κοινό μας εχθρό. Γι' αυτό το λόγο και ο αιχμάλωτος θα δεχτεί την αλληλεγγύη μας μόνο όταν εξυπηρετεί αυτόν ακριβώς το σκοπό. Η επαναστατική αλληλεγγύη απευθύνεται στους ειλικρινείς και αυθεντικούς, αξιοπρεπείς επαναστάτες, που είναι συνεπείς και στηρίζουν από την αρχή μέχρι το τέλος της επαναστατικής τους επιλογής, που δεν ψάχνουν εναλλακτικές λύσεις μέσα σε νομικίστικες λογικές, σε αυτούς που βάζουν τους εαυτούς τους στην θέση του λύκου και όχι του αμνού.

Εκτός από τη στάση τους φυσικά δεν ξεχνάμε ότι μας ενώνει και ο κοινός ή παρόμοιος αξιακός κώδικας και οι κοινές επιλογές αγώνα.

Τέλος θεωρούμε ότι είναι τουλάχιστον ξεφτίλα και αντεπαναστατικό να βάζει κανείς τον εαυτό του στην θέση του μη αλληλέγγυου εξαιτίας προσωπικών διαφορών ή συμπλεγμάτων. Δεν υπάρχει χώρος για πολιτικαντισμούς στη διαδικασία της επαναστατικής εξέλιξης είτε ατομικής είτε συλλογικής.

Στο όνομα αυτής της εξέλιξης αποφασίσαμε, ως πολεμιστές ανορθόδοξο πολέμου, να σπείρουμε φωτιά και ανασφάλεια στις φωλιές του εχθρού.

Να συνεχίσουμε τον πόλεμο φθοράς ...

Πιο συγκεκριμένα αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τους εμπρησμούς:

- Οχημάτων της ΔΕΗ στη Ν.Ιωνία
- Δύο προσωπικά αυτοκίνητα μπάτσων στην Ν.Ιωνία και στους Αμπελόκη-
πους
- Ένα βαν UPS στην περιοχή του Ζωγράφου
- Της εταιρείας ISI Hellas S.A. Στην Αργυρούπολη.

Πηγή έμπνευσης για την στοχοθεσία της ΔΕΗ στη λεωφόρο Καποδιστρίου ήταν η επιλογή του ίδιου στόχου στη Θεσσαλονίκη από το σύντροφο Γιάννη Σκουλούδη που αυτή τη στιγμή είναι αιχμάλωτος του κράτους. Για την ίδια υπόθεση καταζητούνται 4 σύντροφοι, οι οποίοι έχουν επιλέξει τον δρόμο της φυγής, μέσα από το γράμμα που δημοσιεύσαν στηρίζουν της επιλογές τους και αναλύουν τις θέσεις τους για πολύμορφες διαδικασίες αγώνα.

Επιπλέον δεν ξεχνάμε ότι η συγκεκριμένη επιχείρηση φέρει τεράστια ευθύνη για την ανάπτυξη του καπιταλισμού και ευρύτερα του πολιτισμού σε βάρος των εαυτών μας αλλά και στης ίδιας της φύσης. Μέλος των ανιχνευτών μας εισέβαλε αθόρυβα από τη πιλοτή της πίσω πολυκατοικίας και τοποθέτησε δύο εμπρηστικούς μηχανισμούς μεγάλης ισχύος. Στη συνέχεια ελίχθηκε στις σκιες χωρίς να δώσει τη δυνατότητα στη φυσική παρουσία που υπήρχε στο κτίριο να τον αντιληφθεί. Τη στιγμή που το προσωπικό ασφαλείας αντιλήφθηκε τη φωτιά και τις εκρήξεις ήταν πολύ αργά...

Ο εντοπισμός προσωπικών οχημάτων μπάτσων είναι η πιο εύκολη υπόθεση για εμάς μιας και δε διστάζουν να μετακινούνται με τα κλασικά μπλε παντελό-
νια και τις αρβίλες ακόμα και εκτός υπηρεσίας. Επιπλέον η τοποθέτηση ενός μικρού μηχανισμού 1.5 L είναι τόσο διακριτική όσο και αποτελεσματική...!

Ακούγοντας τις εξελίξεις για την υπόθεση της Συνομοσίας Πυρήνων της Φωτιάς θέλαμε να προκαλέσουμε τα φλόκια του 12ου με τον εμπρησμό οχή-
ματος εταιρίας ταχυμεταφορών, όταν στον ίδιο χώρο και χρόνο που έψαχναν για γιάφκες και τρομοκράτες.

Τέλος χτυπώντας την εταιρεία παραγωγής στρατιωτικού υλικού "Interoperability Systems International Hellas SA" θέλαμε να στείλουμε ένα μήνυμα απειλής τόσο στους συνεργάτες του Χίλιανού κράτους όσο και στο ίδιο που συνέλαβε, φυλάκισε και κηνύγησε συνολικά 14 αγωνιστές με κατηγορίες περι αντάρτικων επιθέσεων. Μοιραζόμαστε παρόμοιες ιδέες και αξιακό κώδικα με τους συντρόφους της Χιλής και για αυτό απαντήσαμε ενεργά στο κάλεσμα τους για διεθνή αλληλεγγύη. Η συγκεκριμένη εταιρεία συμμετείχε στη διεθνής αεροναυτική έκθεση στις εγκαταστάσεις τις Χιλιανής πολεμικής

αεροπορίας. Στην έκθεση παρευρίσκονταν πληθώρα κυβερνητικών, στρατι-
ωτικών και διπλωματικών στελεχών. Επίσης η εν λόγω εταιρεία έχει εμπλα-
κεί ενεργά στον παγκόσμιο αγοραστικό τομέα στρατιωτικών υλικών άρα έχει
συμβάλλει και στη διεξαγωγή των καπιταλιστικών πολέμων από το 1991 όπου
και ιδρύθηκε. Έτσι λοιπόν λίγο πριν την ανατολή του ηλίου σύντροφος προ-
σέγγισε το πίσω μέρος του κτιρίου και τοποθέτησε στην είσοδο του μια βα-
λίτσα γεμισμένη με μηχανισμούς πολλών λίτρων και αποχώρησε αφήνοντας
πίσω στάχτες και καταστροφή.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ
ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟ ΦΟΥΝΤΑ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ
ΑΓΩΝΑ

Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για την διάδοση του επαναστατικού τερρορι-
σμού

Πυρήνας αναρχικής δράσης

Υ.Γ : Μετά τις τελευταίες εξελίξεις με την υπόθεση της Συνομοσίας Πηρύ-
νων της Φωτιάς, αισθανόμαστε πολύ υπερήφανοι για τους σύντροφους επα-
ναστάτες αντάρτες πόλης Παναγιώτη Αργυρού, Γεράσιμο Τσάκαλο και Χάρη
Χατζημιχελάκη. Τους στέλνουμε λοιπόν αδερφικούς χαιρετισμούς και τους
υποσχόμαστε πως στον βαθμό που μας αναλογεί θα μολύνουμε τον αέρα του
εχθρού μας με φόβο. Τους αφιερώνουμε λοιπόν το μπαράζ χτυπημάτων μας.
Καλούμε όλους τους αντάρτες και αξιοπρεπείς επαναστάτες της εποχής μας να
συνεχίσουν τον πόλεμο εντός και εκτός των τείχων.

(Αθήνα, τον Φεβρουάριο 2011)

Ποτέ ξανά χωρίς όπλα

Πολιτική δηλωση του Χάρης Χατζημιχαλάκης

Καταρχάς πρέπει να ξεκαθαρίσω ότι θεωρώ αυτό το δικαστήριο ένα ακόμη θέατρο πολέμου και την παρούσα πολιτική δήλωση - γιατί περί πολιτικής δήλωσης πρόκειται και όχι απολογίας- μια ακόμη εχθροπραξία από την πλευρά των επαναστατικών δυνάμεων. Έχω ήδη αναλάβει την πολιτική ευθύνη για την συμμετοχή μου στην Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Ως περήφανο λοιπόν μέλος της ΣΠΦ αλλά και ως επαναστάτης και αναρχικός αντιλαμβάνομαι το βήμα της «απολογίας» μου ως βήμα για τη διάδοση του επαναστατικού λόγου και την ανάπτυξη των πολιτικών μου θέσεων όσον αφορά στον επαναστατικό πόλεμο.

Θέλω αρχικά να αναφερθώ στον ίδιο θεσμό της δικαιοσύνης. Από τα φεουδαρχικά καθεστώτα, όπου εκφραστής της ήταν ο απόλυτος μονάρχης, που συγκέντρωνε τόσο τη δικαστική όσο και την πολιτική και εκτελεστική εξουσία μέχρι και τα σύγχρονα καπιταλιστικά δυτικά κράτη, που υιοθετώντας τη διάκριση των εξουσιών του Μοντεσκιέ, διαχωρίζουν και ανεξαρτητοποιούν τις 3 αυτές εκφάνσεις της κυριαρχίας, ο θεσμός της δικαιοσύνης ως θεματοφύλακας και τηρητής των νόμων αποτελεί έναν από τους βασικότερους πυλώνες της κυριαρχίας καθώς και έναν ακόμη θεσμό άκρατης εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Είναι ξεκάθαρο ότι η δικαιοσύνη ήταν και παραμένει ταξική. Αρκεί να δει κανείς πώς τα φυσικά πρόσωπα που απαρτίζουν το θεσμό, αντιμετωπίζουν τους μικροεγκληματίες, τα πρεζόνια, τους απόβλητους αυτής της κοινωνίας, τους οποίους εξοντώνουν καταδικάζοντάς τους σε βαριές ποινές με την ίδια ευκολία που τρώνε το πρωινό τους, την ίδια στιγμή που ο κάθε διαπλεκόμενος πολιτικός, δικαστής ή επιχειρηματίας με διπλάσιο κύρος και ειδικό βάρος, όχι μόνο γλιτώνει αλώβητος αλλά με περισσή αλαζονεία καταγγέλλει τις όποιες φαινομενικές και πλασματικές τελικά διώξεις ως προσπάθεια σπύλωσης του ονόματός του. Την ίδια στιγμή λοιπόν που όλοι οι παραπάνω ζουν και ευημερούν χαίροντας ιδιαίτερης εκτίμησης, 12.500 κρατούμενοι στοιβάζονται σε συνθήκες που δεν θα άντεχαν ούτε ζώα. Κρατούμενοι που ως επί το πλείστον βρίσκονται στη φυλακή λόγω εξάρσεων ενδοταξικής βίας. Μια ενδοταξική βία που παράγεται αφενός λόγω της οικονομικής ανισότητας, που ολοένα και διογκούμενη, μαστιάζει ένα μεγάλο μερίδιο του πληθυσμού και αφετέρου ως αποτέλεσμα του θε-

σμού της ιδιοκτησίας, που αποτελεί έναν από τους ισχυρότερους θεμέλιους λίθους της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Ο θεσμός της ιδιοκτησίας, η δομή και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του οδηγούν στη διάχυση ενός πολύπλοκου πλέγματος εκμεταλλευτικών συμπεριφορών και αξιών σε ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό, καθώς και σε μία μορφή μικροεξουσίας, που συναντάται στην πλειοψηφία των καταπιεζόμενων κοινωνικών κομματιών και στην οποία οφείλεται η αναπαραγωγή από τα κάτω των κυρίαρχων μοντέλων συμπεριφοράς. Έτσι, απότοκο αυτού του θεσμού είναι και το αναμενόμενο αίσθημα ανασφάλειας, που συνοδεύει την καταναλωτική φρενίτιδα – ως κύριο χαρακτηριστικό του σύγχρονου καπιταλιστικού δυτικού κόσμου- και είναι παράγωγο της διαρκούς συσσώρευσης των δανεισμένων ως επί το πλείστον υλικών αγαθών από τη μικροαστική τάξη. Οι οικονομικές ανισότητες εκδηλώνονται τελικά με μια ενδοταξική παραβατικότητα, που τρέμουν οι ιδιοκτήτες ζητώντας παραπάνω αστυνόμευση, συστήματα ελέγχου και εν γένει προστασία. Στο διαρκές αυτό αίτημα για ασφάλεια, που αφενός συμβάλλει στη συντηρητικοποίηση του κοινωνικού ιστού, και αφετέρου παράγει μια αστυνομοκρατούμενη κοινωνία ελέγχου και επιτήρησης, βρίσκει λόγο ύπαρξης και ο θεσμός της δικαιοσύνης.

Ο αυτόκλητος φρουρός την έννομης τάξης, η σύγχρονη θεά θέμιδα, μια κουρελιασμένη και ελεεινή μορφή αναλαμβάνει το «ερό» καθήκον της επιβολής της τιμωρίας στους παραβάτες του νόμου, στα υποκείμενα ενός κατακερματισμένου κοινωνικού ιστού. Για να ξεκαθαρίσω στο σημείο αυτό και την δική μου θέση, δεν έχω τίποτα κοινό με την μικροπαραβατικότητα και το ενδοταξικό έγκλημα. Ίσα ίσα που οι πρακτικές αυτές βρίσκονται έτη φωτός μακριά από τον αξιακό μου κώδικα. Και αυτό φυσικά όχι από σεβασμό στο θεσμό της ιδιοκτησίας, τον οποίο εξαρχής εχθρεύομαι, αλλά γιατί αντιλαμβάνομαι τη στόχευση ως βασικό δομικό χαρακτηριστικό κάθε πράξης. Όταν καταπιεσμένοι αντί να στραφούν ενάντια στην πηγή που παράγει την ανισότητα εν γένει, το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, βρίσκουν άλλοθι στην εκμετάλλευση που υφίστανται και στην απομόνωση, στην οποία είναι καταδικασμένοι, χτυπώντας, ληστεύοντας και γενικότερα πράττοντας εχθρικά ενάντια σε ομοίους τους, κατά τη γνώμη μου εθελουφλούν και στρουθοκαμηλίζουν μη δυνάμενοι να αντιληφθούν το πραγματικό μέγεθος του προβλήματος, τους πραγματικούς φταίχτες του καπιταλιστικού εγκλήματος.

Η δικαιοσύνη ως θεσμός, όμως, δεν λειτουργεί μόνο στο βαθμό που αναπαράγει τις εκμεταλλευτικές σχέσεις απομονώνοντας και περιθωριοποιώντας περαιτέρω τα ήδη αποκλεισμένα κοινωνικά κομμάτια. Ο πλέον απεχθής και εχθρικός της ρόλος εντοπίζεται στην καταστολή και εγκληματοποίηση των

επαναστατικών-κοινωνικών διεργασιών και αγώνων. Από τις αγχόνες της προ-επαναστατικής Ρωσίας, τις καταδίκες ριζοσπαστών απεργών την εποχή της ακμής των εργατικών κινημάτων στην Αμερική, τα πολυάριθμα χρόνια απομόνωσης στα λευκά κελιά και ανήλιαγα μπουντρούμια στο Περού, την Αργεντινή και αλλού, μέχρι τους κουκουλονόμους, τους τρομονόμους, την άδεια δημοσίευσης των στοιχείων και φωτογραφιών συντρόφων που διώκονται για διάφορες υποθέσεις, τα αθρόα εντάλματα σύλληψης και την ποινικοποίηση των φιλικών και συντροφικών σχέσεων σε πολιτικές υποθέσεις, ιδιαίτερα τα δύο τελευταία χρόνια, αλλά και τις εξοντωτικές και πολύχρονες καταδίκες ανταρτών της RAF, των Επαναστατικών Πυρήνων και της 2 Ιούνη στη Γερμανία, των Ερυθρών Ταξιαρχιών στην Ιταλία, της Action Directe στη Γαλλία, του MIL και της ETA στην Ισπανία, του IRA στην Ιρλανδία αλλά και της 17N στην Ελλάδα, τα παραδείγματα, ή καλύτερα τα βιώματα, αναρίθμητα όσον αφορά στον τρόπο που η αστική δικαιοσύνη αντιμετωπίζει τους πολιτικούς αντιπάλους της εκάστοτε καθεστηκυίας τάξης. Ο θεσμός της δικαιοσύνης εξαντλεί κάθε νομικό όριο και κάθε προσεγγιστική δυνατότητα, όταν βρίσκεται αντιμέτωπος με τους αρνητές του συστήματος, του οποίου είναι αναπόσπαστο και ουσιώδες κομμάτι και το οποίο εκπροσωπεί, ως ένας από τους βασικούς του πυλώνες.

Η λεπτή γραμμή της ιστορικής μνήμης τέμνει, ενόψει του πρώτου δικαστηρίου για την υπόθεση της Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, τη δική μου πορεία στον επαναστατικό χωροχρόνο, καθώς το παρελθόν συναντά το παρόν μέσα σε μια δικαστική αίθουσα. Έχω λοιπόν από τη μεριά μου να δηλώσω, ότι στέκομαι ξεκάθαρα απέναντι σε ό,τι αντιπροσωπεύει το δικαστήριο αυτό και ο θεσμός που υπηρετεί καθώς και ότι θα πολεμάω μια ζωή με όλες μου τις δυνάμεις για την καταστροφή του και για την αποδόμηση των κυρίαρχων μοντέλων και σχέσεων συμπεριφοράς που αναπαράγει. Ως επαναστάτης και αναρχικός δε μάχομαι για μια καλύτερη ή αδιάφθορη δικαιοσύνη, ούτε φυσικά για ευνοϊκότερη μεταχείριση. Όσα έχω ήδη αναφέρει μόνο σκοπό έχουν να αναδείξουν για άλλη μια φορά το ρόλο του επαίσχυντου αυτού θεσμού ως κομμάτι του παγκόσμιου εγκλήματος, που ονομάζεται καπιταλισμός. Και θα μιλήσουν ίσως καλύτερα για αυτά τα λόγια των συντρόφων και συμπολεμιστών μου:

«Πολεμάμε τη δικαιοσύνη σας όχι γιατί είναι απλά άδικη, αλλά γιατί ο αξιακός κώδικας του συστήματος που εκφράζει είναι εχθρικός με το δικό μας. Και δε μπορεί να υπάρξει κανένα αντικειμενικό δικαστήριο και κανείς δικαστής για να κρίνει αυτή τη σύγκρουση. Είναι οι δικές σας αξίες ενάντια στις δικές

μας. Οι επαγγελματίες του δικαίου δεν έχουν καμία θέση στη δική μας αντίληψη και κοσμοθεωρία. Και αν μας ρωτήσει κάποιος „και τότε τι θέλετε;“, θα του απαντήσουμε ότι επιδιώκουμε να κολλήσουμε τους διευθυντές αυτού του συστήματος στον τοίχο, χωρίς όμως να τους αντικαταστήσουμε για να εγκαθιδρύσουμε μια αγνότερη έννοια δικαιοσύνης (αντικειμενικά δικαστήρια, δίκαιους νόμους, λογικές ποινές), αλλά μόνο για να αναλάβουμε ένα αδιάλλακτο „καθήκον“ ξεκαθαρίσματος λογαριασμών ως μία έντιμη πράξη αυτοδικίας». Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Είναι ξεκάθαρο λοιπόν, ότι ένας θεσμός, που ταυτίζει τον από τα πάνω θεσμοθετούμενο νόμο με το δίκαιο ως καθολική, οικουμενική αξία, είναι για τις επαναστατικές δυνάμεις a priori εχθρικός και αξίζει να καταστραφεί ολοσχερώς. Το δίκαιο αυτό καθεαυτό απορρέει από ένα συγκεκριμένο αξιακό κώδικα, από μια δεδομένη ηθική και άρα δε μπορεί να είναι αντικειμενικό. Αντίθετα, η υποκειμενικότητα των αξιών είναι που οδηγεί σε μία εκ των πραγμάτων υποκειμενικότητα της δικαιοσύνης. Οι δικαστικές αίθουσες, οι δικαστές, οι εισαγγελείς και όλοι όσοι υπηρετούν τη δικαιοσύνη ως θεσμό εκπροσωπούν και αντιπροσωπεύουν το σύγχρονο κώδικα αξιών, είναι δηλαδή απότοκα της ίδιας κυρίαρχης ηθικής. Και απέναντι στην κυρίαρχη αυτή ηθική, που εγκλωβίζει το δίκαιο σε μια αέναη πάλη ανάμεσα στο καλό και στο κακό ως αντικειμενικά αξιώματα, που δεν αντιλαμβάνεται τη συνεχώς εναλλασσόμενη και επαναπροσδιοριζόμενη έννοια της δικαιοσύνης και που τέλος, αναθέτει σε μία κάστα ανθρώπων όπως οι δικαστές και οι εισαγγελείς, στους οποίους προσδίδει μια σχεδόν θεϊκή υπόσταση, την διαχείριση των από τα πάνω επιβαλλόμενων νομοθετημάτων, εγώ αντιπροτάσω την επαναστατική αυτοδικία, ως μία έντιμη και αδιαμεσολάβητη πρακτική, που συναντά στο πρόσωπο του νόμου την ανθρώπινη του υπόσταση και δεν αναγνωρίζει σε κανέναν το δικαίωμα να επιβάλλει τη θέληση του στη ζωή μου.

Οι δικαστικές αίθουσες τελικά λειτουργούν στο πλαίσιο μιας de jure εκδίκασης των - κατά τη συστημική λογική- εγκληματικών υποθέσεων. Για εμένα όμως οι πραγματικοί εγκληματίες σήμερα είναι οι ίδιοι οι θιασώτες του αστικοδημοκρατικού καθεστώτος και το πραγματικό παγκόσμιο έγκλημα δεν είναι άλλο από το καπιταλιστικό σύστημα καθεαυτό.

Το καπιταλιστικό σύστημα είναι βασισμένο στην εκμετάλλευση και την καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο, έχοντας ως αυτοσκοπό την αέναη παραγωγή κέρδους και τον πλουτισμό μιας ολιγομελούς κάστας ανθρώπων σε βάρος της συντριπτικής πλειονότητας του πληθυσμού παγκοσμίως. Ο καπιταλισμός έχει εκπροσωπηθεί τόσο από ολοκληρωτικά, φασιστικά καθεστώτα όσο και

από το αστικοδημοκρατικό μοντέλο που συναντάμε και σήμερα στο σύνολο του δυτικού κόσμου. Η αστική δημοκρατία ως η αντιπροσωπευτική έκφραση του καπιταλισμού, είναι το πολιτικό σύστημα που φορώντας ένα φιλελεύθερο προσωπίο στηρίζει και εδραιώνει την ευρεία κυριαρχία του. Είναι ένα σύστημα που βασίζεται στην υπόσχεση της εκπλήρωσης της θέλησης του λαού ως απαραβίαστη συνθήκη. Μια ψευδής φυσικά συνθήκη που μεταφράζεται στην προσέλευση των μαζών μια φορά κάθε τετραετία στις κάλπες, όπου επιλέγουν ποιο κάθαρμα θα ταιριάζει καλύτερα στο ρόλο του διαμεσολαβητή, του ηγέτη και του περί πάντων ειδικού και του παραδίδουν τα ηνία της ζωής τους με αντάλλαγμα μια εξαγορασμένη συνείδηση, ή στην καλύτερη περίπτωση, και κάποιο μικρορουσφέτι. Ένα σύστημα που έχει τις βάσεις του στην αραστή συνεργασία επιχειρηματιών, εργολάβων, εφοπλιστών, δικαστικών και δημοσιογράφων και στις διαπλεκόμενες σχέσεις τους με τον πολιτικό κόσμο. Ούτως ή άλλως οι επαγγελματικοί αυτοί κλάδοι είναι που τροφοδοτούν με έμψυχο δυναμικό την πολιτική ηγεσία. Είναι ξεκάθαρο λοιπόν ότι το ίδιο το πολιτικό σύστημα είναι έτσι δομημένο ώστε να προασπίζει τα συμφέροντα της μεγαλοαστικής τάξης και κατ' επέκταση είναι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του καπιταλιστικού καθεστώτος. Η αστική δημοκρατία δεν είναι η θέληση του λαού. Είναι η τεχνική και η επιστήμη της εξουσίας να μη γίνεται αντιληπτή ως καταπίεση. Τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης εξακολουθούν να κυβερνούν χωρίς την αποκάλυπτη βανουσότητα των απολυταρχικών καθεστώτων. Την ώρα όμως που την ωμή βία αντικαθιστά η αισχρή προπαγάνδα των media, την ώρα που η αλλοτρίωση καταπίνει κάθε αντίδραση, την ώρα που η σιωπηλή συναίνεση καλύπτει το κενό που αφήνει ο φόβος της καταστολής, η δημοκρατία διεκδικεί το δικό της μερίδιο στη συγκαλυμμένη και εκλεπτυσμένη μεν, το ίδιο αισχρή δε, βανουσότητα.

Παράλληλα, η αστική δημοκρατία έχει την ιδιομορφία της διάχυσης των εκμεταλλευτικών, εξουσιαστικών σχέσεων σε ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό. Δημιουργείται έτσι μια κοινωνία που αποτυπώνει την κυρίαρχη ηθική και τα δομικά στοιχεία του καπιταλιστικού καθεστώτος. Ο εύκολος πλουτισμός, η επιθυμία – αν όχι μανία – για κοινωνική ανέλιξη, η ανάδειξη αλλοτριωμένων και ξεπεσμένων συμπεριφορών σε πρότυπες και ιδανικές, η καταναλωτική μανία, το βόλεμα, ο ατομισμός και η ιδιοτέλεια αποτελούν όλα παράγωγα μιας κοινωνίας βασισμένης στο θέαμα και στην καπιταλιστική ευδαιμονική ψευδαίσθηση. Όλες αυτές οι συμπεριφορές, καθώς και πολλές ακόμη, αναπαράγονται από τη μεγάλη μάζα των υποτελών παράγουν ένα πολύπλοκο πλέγμα εξουσιαστικών σχέσεων που εγγυώνται τη σταθερότητα του καπιταλισμού.

Η άνοδος της μεσαίας τάξης και η εδραίωση της ως κύριος εκφραστής του κοινωνικού συνόλου, αποτέλεσε τον προάγγελο αυτής ακριβώς της κοινωνικής αποβλάκωσης και της ραστώνης του θεάματος. Η μαζική εισροή μεταναστών από τις αρχές του '90 (με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ και των σοσιαλιστικών καθεστώτων) και έπειτα δημιούργησε μια νέα κοινωνική τάξη, που αντικατέστησε τους γηγενείς εργαζόμενους ως μία νέα παραγωγική βάση. Αξίζει να σημειωθεί ότι το μεταναστευτικό αυτό ρεύμα οφείλεται σε μεγάλο βαθμό, στην καταλήστευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών των χωρών της Μ. Ανατολής, της Αφρικής ή της Λατινικής Αμερικής. Μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία έχει την ανάγκη ενός σύγχρονου παγκοσμιοποιημένου προλεταριάτου. Η εκμετάλλευση που υφίστανται οι λεγόμενες υποανάπτυκτες χώρες με το φτηνό εργατικό δυναμικό, τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης και τον υπέρμετρο φυσικό πλούτο, εγγυώνται την ευημερία και ανάπτυξη του δυτικού καπιταλιστικού κόσμου. Μια ευημερία που, όταν δεν μπορεί να διασφαλιστεί με τα «νόμιμα» μέσα, το κάνει μέσω των ιμπεριαλιστικών πολέμων, που με τη σειρά τους οδηγούν σε ακόμη μεγαλύτερη εξαθλίωση τους ντόπιους πληθυσμούς, που απελπισμένοι ξεκινούν ένα χωρίς τύχη ταξίδι προς τις δυτικές μητροπόλεις, όπου εισρέουν κατά εκατοντάδες.

Η πάντα πρόθυμη μικροαστική τάξη δράττει την ευκαιρία, που της προσφέρει η ύπαρξη αυτής της νέας παραγωγικής βάσης, που σε συνδυασμό με τις ελαχίστου πραγματικού αντικρίσματος οικονομικές απολαβές -αποτέλεσμα ενός κατ' επίφαση κοινωνικού κράτους- τη βοηθούν να αναβαθμιστεί σε μία τάξη μικροϊδιοκτητών και εργοδοτών μικρής κλίμακας. Αυτή η μορφή μικροεξουσίας, σε συνδυασμό με το εφήμερο βόλεμα και την καταναλωτική ονειρώξη, που συνόδευσε τον άκρατο δανεισμό, ήταν το έναυσμα για τη δημιουργία μιας άχρωμης, άοσμης και πλήρως υποταγμένης κοινωνικής ομάδας. Το συνειδησιακό ξεπούλημα μιας μεγάλης μερίδας του πληθυσμού, ο ασπασμός του ειδώλου του Μάμμωνα, η ιδεολογικοποίηση της απραξίας και φυσικά η εξιδανικευμένη προβολή του σύγχρονου ρομποτοποιημένου, προβατοποιημένου τρόπου ζωής χωρίς ίχνος ατομικής ευθύνης, πρωτοβουλίας ή θέλησης αντικατοπτρίστηκαν σε χιλιάδες παθητικούς θεατές, που έχοντας απολέσει κάθε ίχνος αξιοπρέπειας, βρέθηκαν να συντηρούν και παράλληλα να ενισχύουν την καπιταλιστική μηχανή.

Τα τελευταία όμως χρόνια διανύουμε άλλη μια κρίσιμη καμπή στην ιστορία του καπιταλισμού. Η μεγαλύτερη χρηματοπιστωτική κρίση που έχει περάσει η παγκόσμια οικονομία, όντας κατ' ουσία μία κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου και υπερδιόγκωσης του χρηματοπιστωτικού τομέα, καθιστά το βάρος του δεύτερου δυσβάσταχτο για την κρατική μηχανή. Απειλούμενα,

λοιπόν, με κατάρρευση τα οικονομικά συμφέροντα, στρέφονται εκ νέου προς τη βάση της παραγωγής, τη μεγάλη μάζα των μισθωτών απομυζώντας τη μεσαία και κατώτερη τάξη προκειμένου να διασώσουν τα κέρδη τους και να επιβιώσουν. Με αυτό τον τρόπο διευρύνονται περαιτέρω οι κοινωνικές ανισότητες, αφού η μεσαία τάξη, δημιούργημα του 20ου αιώνα, χάνει τα προνόμια εκείνα –οικονομικής κυρίως φύσεως- που ως γενεσιουργός της αιτία την καθιστούσαν αποτελεσματικό ανάχωμα ανάμεσα στις κυρίαρχες και τις κατώτερες τάξεις. Οι μεταβολές που υφίσταται ο κοινωνικός ιστός σε επίπεδο δομής αλλά και υλικών όρων ζωής εξαιτίας της οικονομικής κρίσης και των διαρκώς εντεινόμενων συνθηκών καταπίεσης, που τη συνοδεύουν, είναι ριζικές. Η παρουσία στην Ελλάδα του ΔΝΤ, ενός οργανισμού του οποίου το όνομα είναι συνυφασμένο με τη χρεοκοπία και την καταδυνάστευση των προβληματικών οικονομιών παγκοσμίως, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την Αργεντινή ή τις πιο πρόσφατες Ουγγαρία ή Ιρλανδία, σηματοδοτεί την έναρξη μιας νέας εποχής όσον αφορά στην οριοθέτηση του καπιταλιστικού μοντέλου. Στην Ελλάδα συγκεκριμένα, στο όνομα της αιθθαλούς ανάπτυξης του κεφαλαίου και με σκοπό την σωτηρία των συμφερόντων των τραπεζών και των επιχειρηματικών ομίλων, καταργούνται μια σειρά προνόμια, που χρησίμευσαν στο παρελθόν ως αντίτιμο της απραξίας, σε ευρεία κλίμακα. Η νέα πραγματικότητα που σχηματίζεται είναι μια πλήρως εξαθλιωμένη συνθήκη στα πρότυπα των χωρών της καπιταλιστικής περιφέρειας. Η φαινομενική ευημερία των τελευταίων 20 χρόνων καταρρέει απογυμνώνοντας την αθλιότητα του καπιταλιστικού καθεστώτος αλλά και την κενότητα του φαντασιακού της πλειοψηφίας του πληθυσμού, που ξεπουλήθηκε συνειδησιακά έναντι ενός ελαχίστου υλικού αντικρίσματος και του ονείρου της κοινωνικής καταξίωσης.

Περνώντας, όμως, στο πώς θεωρώ ότι οι επαναστατικές δυνάμεις πρέπει να διαχειριστούν μια τέτοια κατάσταση, όπως αυτή που περιέγραψα, πρέπει πρώτα να ξεκαθαρίσω ορισμένα σημεία ως προς τη δική μου πολιτική θέση και αντίληψη σχετικά με την κοινωνική πραγματικότητα όπως αυτή διαδραματίζεται. Η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς από την πρώτη στιγμή της δράσης της έχει δείξει ότι αντιλαμβάνεται την καταπίεση όχι μόνο ως μια συνθήκη παραγόμενη από την κυριαρχία, αλλά παράλληλα και ως αναπαραγόμενες από τα κάτω συμπεριφορές που διαχέονται σε ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό. Γιατί για την επιβίωση του καπιταλισμού δεν είναι απαραίτητη μόνο η επιβολή των όρων εκμετάλλευσης από τους κυρίαρχους αλλά και η αποδοχή τους από τους ίδιους τους καταπιεζόμενους. Για την αποδοχή όμως των εξαθλιωτικών όρων σκλαβιάς του σήμερα απαιτείται ένα αλλοτριωμένο

και παθητικό κοινωνικό σύνολο. Για αυτό και ως οργάνωση προωθούμε την επαναστατική συνείδηση ως το όπλο ενάντια στην καπιταλιστική εξουσία και παράλληλα ως την κινητήριου δύναμη της ανατροπής. Αντιλαμβάνεται κανείς, ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη ως αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης μπορεί να έχει μεν υλικό αντίκρισμα όσον αφορά στις συνθήκες επιβίωσης μιας μεγάλης πληθυσμιακής ομάδας αλλά δεν είναι καθεαυτή υπεύθυνη για την αθλιότητα της ζωής μας. Η καταπίεση είναι έμφυτη στις καπιταλιστικές δομές και το κρατικό μοντέλο διακυβέρνησης ανεξαρτήτως των ειδικών συνθηκών. Ακόμη και στους καιρούς της φαινομενικής ευημερίας και της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης δεν είναι η ίδια η ουσία της εκμετάλλευσης που μεταβάλλεται, αλλά μόνο οι όροι επιβολής της. Γιατί όπως είχε πει ο Γκυ Ντεμπόρ « το ζήτημα δεν είναι αν ζούμε λιγότερο ή περισσότερο φτωχά, αλλά το ότι ζούμε με ένα τρόπο που δε μας περιέχει». Σε αυτό το επίπεδο λοιπόν δε με αφορά άμεσα κατά πόσο οι συνθήκες είναι «ώριμες» ή κατά πόσο η κοινωνική συναίνεση αντικαθίσταται από την παθητική αδιαφορία όσον αφορά στην επαναστατική δράση και πρακτική.

Το βέβαιο είναι πάντως, ότι οι συνθήκες πολιτικής αστάθειας και η πόλωση σε πολιτικό επίπεδο είναι απόλυτα επιθυμητές, καθώς αναγκάζουν τη μεγάλη μάζα των αμέτοχων και μονίμως αδιάφορων, να πάρουν θέση. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου, που ο πλέον απαραίτητος όρος για την επίτευξη της λεγόμενης κοινωνικής ειρήνης, είναι η πολιτική σταθερότητα που εγγυάται με τη σειρά της, την ομαλή λειτουργία του συστήματος.

Ο ρόλος των επαναστατικών δυνάμεων μέσα σε αυτά τα πλαίσια, είναι η ριζοσπαστικοποίηση των εξεγερμένων μειοψηφιών, η οργάνωση τους σε ένα αραγές επαναστατικό μέτωπο, η στηλίτευση των αλλοτριωμένων συμπεριφορών, της υποταγής καθώς και της αδιαφορίας, τα παράλληλα πλήγματα του εσωτερικού εχθρού, η διάχυση της εξεγερτικής βίας, και τελικά η πόλωση με καθαρή κατευθυντήρια την ανατροπή. Για να είναι φυσικά ρεαλιστικό ένα τέτοιο ενδεχόμενο, να υπάρξει δηλαδή η συλλογικοποίηση των συνειδήσεων προς μια κοινή κατεύθυνση, πρέπει πρώτα και κύρια να υπάρχει ατομική συνείδηση στα υποκείμενα που μετέχουν σε μια τέτοια διαδικασία. Για αυτό το λόγο αποτελεί κυρίαρχο ζήτημα η ατομική ευθύνη του καθενός και καθεμίας, στο επίπεδο της αντιληψιμότητας του ρόλου του, μέσα στο καπιταλιστικό σύνεχές, καθώς και της διάθεσης και παράλληλα ανάγκης για σύγκρουση με το υπάρχον με σκοπό την πλήρη αποκαθίλωσή του.

Το όπλο μας σε ένα τέτοιο εγχείρημα δεν είναι άλλο από την πολύμορφη δράση, με την πολιτική προπαγάνδα, τις πορείες, τις εκδηλώσεις, τις συζητήσεις, τις καταλήψεις, τα σαμποτάζ, τις απαλλοτριώσεις, αλλά και τον ένοπλο

αγώνα. Η αυτοοργάνωση, η αντιεραρχία, ο αδιαμεσολάβητος τρόπος δράσης μακριά από κομματικές ταυτότητες και πολιτικαντισμούς, οι οριζόντιες δομές, οι συλλογικές αποφάσεις, η ισότητα, η αλληλεγγύη, ο ανατρεπτικός τρόπος σκέψης και φυσικά η επαναστατική ηθική, χαρακτηριστικά που ορισμένα από αυτά συγκεντρώνει σήμερα ο αναρχικός- αντιεξουσιαστικός χώρος.

Μέσα σε αυτό το χώρο, εγώ προσωπικά, δημιούργησα την πολιτική μου ταυτότητα, ανέπτυξα την επαναστατική μου συνείδηση, συνάντησα συντρόφους, συλλογικοποίησα τις αρνήσεις μου, ωρίμασα πολιτικά, συμμετείχα σε αγώνες με διαφορετικά χαρακτηριστικά και στοχεύσεις, και τελικά ήταν ο αναρχικός χώρος που στιγματίζοντας την πορεία μου ως επαναστάτη με οδήγησε να πάρω αποφάσεις για τις οποίες είμαι περήφανος και τις οποίες τιμώ μέχρι σήμερα. Πιο αναλυτικά για να κάνω μια μικρή αναδρομή στην ιστορία μου ως κομμάτι των επαναστατικών δυνάμεων, συμμετέχω στον αναρχικό χώρο από τα τέλη του 2005. Ο πολιτικός αυτός χώρος συγκεντρώνει άτομα και συλλογικότητες, με ποικίλες αντιλήψεις, διαφορετικές αφετηρίες αγώνα και ετεροκαθορισμένα χαρακτηριστικά. Παρόλα αυτά συσπειρώνεται γύρω από την αντιεξουσιαστική, αντιεραρχική αντίληψη, τις αυτοοργανωμένες δομές και φυσικά το στόχο της, την αναρχική επανάσταση.

Γνωρίζοντας λοιπόν ανθρώπους, σχηματίζοντας σταδιακά πολιτική ταυτότητα αρχικά ως μαθητής και μετέπειτα ως φοιτητής, συμμετείχα σε όλων των ειδών τις πολιτικές δραστηριότητες. Τα μαθητικά του '05, τις πορείες του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, τα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια του '06-'07 και οι δυναμικές συγκρούσεις, οι καταλήψεις σχολών, οι κινήσεις αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους (πορείες, εκδηλώσεις κ.α.), η συμμετοχή μου στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι του Πολυτεχνείου με ποικιλόμορφη δράση στα πλαίσια της σχολής αλλά και έξω από αυτή και φυσικά η εξέγερση του '08 σηματοδότησαν ως γεγονότα, ανάμεσα σε πολλά άλλα που ενδεχομένως ξεχνάω, την πορεία μου στον αναρχικό χώρο. Όλες αυτές οι εμπειρίες αγώνα καθώς και οι συντροφικές σχέσεις που ανέπτυξα με ανθρώπους μέσα από αυτές, οι δυσκολίες και οι επιτυχίες, οι νίκες και οι ήττες, οι απώλειες και τα συμπεράσματα, οι συμπεριφορές και οι ρήξεις, η υιοθέτηση αξιών και οι πολιτικές συμμαχίες, σχημάτισαν ως ένα διαρκές και συνολικό βίωμα την επαναστατική μου ταυτότητα και θεμελίωσαν τις πολιτικές μου πεποιθήσεις.

Καθώς λοιπόν διαμορφώνεται, με το πέρας του χρόνου και την απόκτηση πολύτιμης εμπειρίας, η επαναστατική μου υπόσταση και αντιλαμβάνομαι το εύρος και το χαρακτήρα των επιλογών που ανοίγονται μπροστά μου, φτάνω να πάρω τελικά την απόφαση να αφιερώσω τις δυνάμεις και τις δυνατότητες

μου στο αντάρτικο πόλης και στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Απόφαση για την οποία είμαι περήφανος και φυσικά δε μετανιώνω. Είναι καθοριστική για τη ζωή μου η στιγμή που επιλέγω το αντάρτικο πόλης ως την έκφραση του πολιτικού αγώνα, που προωθεί την επαναστατική προοπτική όπως την αντιλαμβάνομαι, αναβαθμίζει την κριτική μου σκέψη, επιτρέπει την εξέλιξη της δραστηριότητάς μου και λειτουργεί ως παράγοντας ολοκλήρωσης για το άτομό μου, τόσο σε πολιτικό όσο και σε υπαρξιακό επίπεδο.

Πριν όμως μιλήσω για το αντάρτικο πόλης καθεαυτό, θα ήθελα να πω δύο λόγια για την επαναστατική βία ως αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικού αγώνα. Ως αναρχικός και επαναστάτης δεν αναγνωρίζω κανένα επίπλαστο διαχωρισμό μεταξύ νόμιμης και παράνομης δράσης. Ούτε φυσικά ενστερνίζομαι την κυρίαρχη προπαγάνδα που αποζητά εναγωνίως να καλουπώσει κάθε αγωνιστική εξεγερτική έκφραση, στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας. Η προάσπιση εξάλλου του «λέγειν» σε συνάρτηση με τη καταδίκη του «πράττειν» δεν είναι τίποτα άλλο παρά η κυρίαρχη προπαγάνδα που παίρνει σάρκα και οστά οδηγώντας στην αφάνεια, την απραξία και τελικά την ανυπαρξία κάθε μορφή αντίδρασης. Μην αναγνωρίζοντας φυσικά, την πολιτική και ηθική νομιμοποίηση του συστήματος δεν αποδέχομαι ότι μπορεί καθ' οποιονδήποτε τρόπο να περιορίσει τη δράση μου. Τα όρια τελικά του αγώνα δεν ορίζονται από τα πάνω, παρά πλαισιώνονται και καθορίζονται από την ίδια την επαναστατική μας ηθική καθώς και το στόχο της ολικής ανατροπής.

Η επαναστατική βία είναι δίκαιη και απαραίτητη. Δίκαιη σύμφωνα με τις δικές μου αρχές και αξιακό κώδικα, και απαραίτητη για τον απλούστατο λόγο ότι οι κατέχοντες την εξουσία ποτέ δεν την παρέδωσαν – και ποτέ δεν θα το κάνουν – οικιοθελώς και αναιμάκτα. «Η βία είναι μαμή κάθε παλιάς κοινωνίας, που κυοφορεί μια καινούρια» έγραφε ο Μαρξ. Και η επανάσταση είναι μια βίαιη διαδικασία ανατροπής του υπάρχοντος. Εφόσον οι επαναστάτες εχθρεύονται το σύστημα συνολικά και σε όλες του τις εκφάνσεις είναι αδιανόητο να κινούνται στα πλαίσια μιας ειρηνικής μεταρρύθμισης του. Αν ριζούμε μια γρήγορη ματιά στην παγκόσμια ιστορία των ανατρεπτικών κινήσεων, θα αντιληφθούμε ότι κάθε μεγάλη και ουσιαστική αλλαγή έχει επέλθει μόνο μέσω βίαιων διαδικασιών και αγώνων. Έτσι λοιπόν όχι μόνο αποδέχομαι, αλλά και προκρίνω κάθε συλλογική ή ατομική έκφραση της επαναστατικής βίας – εφόσον με καλύπτει ηθικά – ως μία διαδικασία προώθησης του επαναστατικού σκοπού.

Μιλώ για προώθηση του επαναστατικού σκοπού, καθώς η επαναστατική δραστηριότητα συμβάλει στην επαναστατική διαδικασία σπάζοντας το μονοπώλιο της κρατικής βίας, ριζοσπαστικοποιώντας συνειδήσεις και αντιδράσεις

και φυσικά καταφέροντας πλήγματα στο εχθρό. Η επαναστατική βία καταφέρει πλήγματα στον εχθρό είτε με τη μορφή μαζικών συγκρούσεων, είτε με τη μορφή αντάρτικων χτυπημάτων, που έχουν ένα πολύ απτό και υλικό αντίκρισμα, που δεν είναι διόλου ευκαταφρόνητο ή χωρίς αξία. Ένα υλικό αντίκρισμα που δεν κινείται μόνο στο επίπεδο ενός στείρου συμβολισμού, αλλά μιλάει και για απώλειες σε υλικό ή έμφυχο δυναμικό που έχουν αξία καθ' εαυτές. Μία κατεστραμμένη τράπεζα είναι μια τράπεζα που δεν λειτουργεί, ένα καμένο περιπολικό είναι μια περιπολία λιγότερη, ένα δικαστήριο που έχει υποστεί βομβιστική επίθεση είναι ένα αχρηστεμένο δικαστήριο, μια ξυλοφορτωμένη διμοιρία είναι μια διμοιρία που δεν θα επιτελέσει το θεάρεστο έργο της την επόμενη μέρα κ.ο.κ. Ένα ριζοσπαστικό εξεγερτικό κίνημα οφείλει να μιλήσει τη γλώσσα της επίθεσης, της διαρκούς κινητικότητας και της συνεχούς εξελικτικότητας. Και η γλώσσα της επίθεσης και του επαναστατικού πολέμου μετράει απώλειες. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν αναγνωρίζω την αξία του συμβολισμού μιας ενέργειας. Αντίθετα αντιλαμβάνομαι τον σπουδαίο ρόλο της διαλεκτικής αυτής τακτικής, που όμως, πρέπει να συμπορεύεται με την αποτελεσματικότητα και τις επιπτώσεις ενός πλήγματος.

Ένα ακόμη αποτέλεσμα των βίαιων επαναστατικών διαδικασιών είναι η ριζοσπαστικοποίηση που επέρχεται ως αποτέλεσμα της οικειοποίησης των πρακτικών αυτών από όλο και περισσότερο κόσμο. Και αυτή ακριβώς η οικειοποίηση έκανε σε μαζικό επίπεδο την εμφάνισή της στην εξέγερση του Δεκέμβρη του '08, όταν χιλιάδες ετερόκλητα άτομα, προερχόμενα από κοινωνικές ομάδες με διαφορετικά χαρακτηριστικά και προέλευση συναντήθηκαν στο δρόμο με έντονη την εξεγερτική και βίαιη προοπτική. Η ριζοσπαστικοποίηση του ευρύτερου επαναστατικού χώρου μετά το Δεκέμβρη ήταν εμφανής τόσο στην αναβαθμιζόμενη και εντατικοποιημένη δράση των αντάρτικων σχηματισμών, όσο και στη συνολικότερη διαχεόμενη συγκρουσιακή διάθεση. Γίνεται λοιπόν εμφανής ο ουσιαστικός ρόλος των βίαιων διαδικασιών στην αναβάθμιση των ανατρεπτικών αγώνων και στην ανάδειξή τους ως αναδυόμενη απειλή για την κυριαρχία. Οι πράξεις πολέμου στο περιβάλλον της μητρόπολης, καταδεικνύουν τον εχθρικό ρόλο του καθεστώτος, παράγουν την απαραίτητη πόλωση με στόχο την ευρύτερη επαναστατική προοπτική, αναδεικνύουν την τρωτότητα των συστημικών κέντρων εξουσίας και την δυνατότητα επίτευξης αποτελεσματικών επιθέσεων κατά του συστήματος και τελικά παράγουν μια διαρκώς εντεινόμενη κατάσταση πολιτικής πίεσης και αναταραχής που λειτουργεί ως παράγοντας αποσταθεροποίησης του καθεστώτος. Μια αποσταθεροποίηση που λειτουργεί με τη σειρά της ως καθοριστικό εργαλείο προς όφελος του επαναστατικού σκοπού.

Η επαναστατική βία σπάει, τέλος, το μονοπώλιο της κρατικής βίας και καταστολής. Η νομιμοποίηση της άνωθεν παραγόμενης βίας σε συνδυασμό με την προσπάθεια απαξίωσης, πολλώ δε μάλλον καταδίκης, της εξεγερτικής βίας που ασκούν οι καταπιεσμένοι στους δυνάστες τους, είναι ένα από τα ισχυρότερα προπαγανδιστικά συστημικά όπλα. Το αστικοδημοκρατικό κράτος ως πολιτικός εκπρόσωπος του καπιταλισμού θεμελιώνει την εξουσία του πάνω στην εκμετάλλευση, την καταπίεση και κατ' επέκταση τη βία, είτε αυτή είναι εμφανής και άμεση, είτε παραμένει συγκεκριμένη αλλά το ίδιο αμείλικτη. Στον «Προμηθέα Δεσμώτη» την περίφημη τραγωδία του Αισχύλου, το Κράτος και η Βία παρουσιάζονται ως αδελφές θεότητες που αλυσόδεσαν τον εξεγερμένο κατά της παντοκρατορίας του Δία, Τιτάνα Προμηθέα στους βράχους του Καύκασου. Από το μήνυμα του σπουδαίου αυτού έργου μας χωρίζουν σχεδόν 2500 χρόνια, κι όμως παραμένει ακόμα επίκαιρο. Η βία και ο φόβος της καταστολής από τη μία και η προπαγάνδα και η δημιουργία συναίνεσης από την άλλη αποτελούν το ουσιαστικότερο εξουσιαστικό δίπολο του σύγχρονου καθεστώτος. Και πως θα μπορούσε άλλωστε να μη βασίζεται στη βίαιη επιβολή ένα πολιτικό σύστημα, που εν ονόματι του κέρδους καταλύει κάθε έννοια αξιοπρέπειας και ανθρώπινης ουσίας, που εξοντώνει και δολοφονεί σε δρόμους, τμήματα, φυλακές, εργασιακούς χώρους, θαλάσσια ή χερσαία σύνορα, που στοιβάζει ανθρώπους σε σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που μετέχει ενεργά ή στηρίζει τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τις επεμβάσεις με βιολογικά όπλα σε χώρες της καπιταλιστικής περιφέρειας, που στο όνομα της ασφάλειας οικοδομεί μια αστυνομοκρατούμενη κοινωνία ελέγχου και επιτήρησης, που ως αξίες προωθεί τον ατομισμό, την απάθεια, τον παρτακισμό, την αδιαφορία, τη λατρεία του χρήματος, τη ρουφιανιά και την μικροπρέπεια.

Η κυρίαρχη έκφραση της βίας είναι πάντα ηθικά νομιμοποιημένη. Αντίθετα, όταν τα θύματα της συνεχούς και ανελέητης αυτής διαδικασίας σταματούν να αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους ως τέτοια και εξεγείρονται γυρεύοντας τον ρόλο του θύτη, ονομάζονται εγκληματίες, περιθωριακοί, παράφρονες, κουκουλοφόροι, τρομοκράτες. Η έννοια «τρομοκρατία» είναι ιδιαιτέρως φορτισμένη σήμερα. Και πως θα μπορούσε να είναι αλλιώς αφού «ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα ιδεολογικό όπλο που εξυπηρετεί την παγκόσμια κυριαρχία και την ανάγκη της για ροπή προς τη φασιστοποίηση και το συντηρητισμό.

Όμως τι σημαίνει τελικά ο όρος τρομοκράτης; Η Λουίζ Ριτσαρντσον στο βιβλίο της «τι θέλουν οι τρομοκράτες» ορίζει τον όρο ως εξής: «τρομοκρατία είναι απλώς η εσκεμμένη και βίαιη στοχοποίηση αμάχων για πολιτικούς σκο-

πούς». Αν δεχθούμε τον ορισμό της ακαδημαϊκού της οποίας οι μελέτες χρησιμοποιούνται από τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες αλλά και το υπουργείο Αμύνης, τρομοκράτης είναι μόνο κάποιος που οικειοθελώς στοχεύει να βλάψει άμαχο πληθυσμό προς όφελος ενός πολιτικού στόχου. Πότε η ΣΠΦ ή οποιαδήποτε άλλη επαναστατική οργάνωση στοχοποίησε άμαχο πληθυσμό; Η απάντηση είναι φυσικά ποτέ! Η στόχευση είναι δομικό στοιχείο του ανάρτικου πόλης και της επαναστατικής βίας συνολικότερα. Ο μόνος λόγος που χρησιμοποιείται ο όρος με τη συγκεκριμένη φόρτιση που ενέχει σ' αυτήν την περίπτωση, είναι η προσπάθεια κατασκευοφάντησης και απονομηματοδότησης του πολιτικού μας αγώνα και η προσπάθεια παρουσίασης των υποκειμένων που μετέχουν ή στηρίζουν αυτές τις πρακτικές ως παράφρονες, αιμοδιψείς εγκληματίες που βάλουν κατά πάντων.

Αν τώρα εξετάσουμε ετυμολογικά τον όρο τρομοκρατία, θα δούμε ότι προέρχεται από τη δύναμη - κράτος - του φόβου - τρόμος. Θα πρέπει να συμπεράνουμε λοιπόν ότι τρομοκράτης είναι εκείνος που διαχειρίζεται τη δύναμη του φόβου, πάντα για πολιτικούς σκοπούς. Και το καίριο ερώτημα είναι: ποιός είναι ο αποδέκτης του μηνύματος του τρόμου; Γιατί αν αυτός είναι μια μεγάλη πληθυσμιακή ομάδα, όπως ρητά αναφέρει ο ποινικός κώδικας, σύμφωνα με τον οποίο δικάζομαι, τότε τρομοκράτης είναι το πολιτικοοικονομικό κατεστημένο, εξαιτίας της βίας που ασκεί στο σύνολο των καταπιεσμένων και που είναι σύμφυτη με την ύπαρξή του. Αν όμως αποδέκτης του τρόμου είναι η πολιτική και οικονομική ελίτ και τα κέντρα εξουσίας, τότε δεν θα αποποιηθώ αλλά θα φορέσω περήφανος το «κοστούμι» του τρομοκράτη.

Γιατί η διάχυση του φόβου, του φόβου της εξέγερσης, του φόβου της ριζοσπαστικής δράσης, του φόβου του ανάρτικου πόλης σε κάθε πρόσωπο που μετέχει συνειδητά και στηρίζει έμπρακτα τους εξουσιαστικούς θεσμούς, η διάχυση τελικά του τρόμου στο στρατόπεδο του εχθρού, είναι μια συνθήκη που δεν είναι μόνο επιθυμητή αλλά κατά τη γνώμη μου και αναγκαία προς όφελος της επανάστασης. Ο Ροβεσπιέρος το 1794 όρισε τον τρόπο ως δικαιοσύνη, άμεση, βέβαια και αμείλικτη. Και ο τρόμος που παράγεται από τη δράση των επαναστατικών δυνάμεων και στρέφεται ενάντια στην καθεστηκία τάξη, δεν είναι παρά ένα απότοκο της επιθετικής μας πολιτικής. Είναι η δικαιοσύνη της επανάστασης.

Η πεμπτουσία αυτής της επιθετικής πολιτικής είναι το ανάρτικο πόλης και ο ένοπλος αγώνας ως μια ιδιαίτερη έκφραση της επαναστατικής βίας, της οποίας τα χαρακτηριστικά ανέλυσα νωρίτερα. Είναι η οργανωμένη και ενορχηστρωμένη επίθεση ενάντια στο σύγχρονο πολιτικοοικονομικό κατεστημένο. Είναι

αφενός – και πρωτίστως - μια πολιτική επιλογή ρήξης και αφετέρου μια διαδικασία αυτοπραγμάτωσης και αυτοεξέλιξης για τον ίδιο τον επαναστάτη. Η πολιτική επιλογή ρήξης συνίσταται στην έμπρακτη εναντίωση στο καθεστώς με τη μορφή της ριζοσπαστικής πρακτικής ως μετουσίωσης του επαναστατικού μας λόγου. Η συνέπεια, η οργάνωση, τα καίρια πλήγματα κατά των κέντρων εξουσίας, που χαρακτηρίζονται από αποτελεσματικότητα και σαφήνεια, η διάδοση του αναρχικού λόγου και του νέου νυχιλισμού ως επιστέγασμα της κριτικής των όπλων – όπου όπλο δεν νοούνται εξ ανάγκης σφαίρες ή πιστόλια, αλλά οποιοδήποτε μέσο ταιριάζει κατά τα υποκείμενα που το διαχειρίζονται, καλύτερα στην περίπτωση -, καθώς και η διάχυση και προώθηση των επαναστατικών πρακτικών αποτελούν τα δομικά εκείνα στοιχεία που συνθέτουν το αντάρτικο πόλης. Ως διαδικασία αυτοπραγμάτωσης από την άλλη, το αντάρτικο πόλης αποτελεί μια περήφανη επιλογή και στάση ζωής που προτάσσει την ολική και έμπρακτη ρήξη με το υπάρχον, μια επιλογή που μιλάει τη γλώσσα της επανάστασης σε χρόνο ενεστώτα. Αποτελεί ένα ουσιώδες εξελικτικό βήμα, αφού διαρρηγνύει την απόντος νοήματος καθημερινότητα, και προσφέρει στον επαναστάτη την ευκαιρία μιας διαρκούς και συνεπούς επαναστατικής δραστηριοποίησης.

Το αντάρτικο πόλης και ο ένοπλος αγώνας γενικότερα είναι μια πρακτική, που ιστορικά έχει εδραιωθεί και αναγνωριστεί ως μέσο αγώνα από ανατρεπτικά κινήματα με ποικίλα χαρακτηριστικά, διαφορετικές ιδεολογικοπολιτικές προσεγγίσεις και αφετηρίες αγώνα. Αποτελεί μια έκφραση που γεννιέται και αναπτύσσεται ως κομμάτι των πολύμορφων επαναστατικών κινήματων. Κινήματα που εύκολα αντιλαμβάνεται κάποιος, ότι αλληλεπιδρώντας με τις ιδιαίτερες συνθήκες της εκάστοτε εποχής είναι γέννημα θρέμμα των κοινωνικοπολιτικών διεργασιών που συντελούνται σε συγκεκριμένες ιστορικές συγκυρίες.

Έτσι είναι φυσικό, ότι και οι ένοπλες οργανώσεις ανά τον κόσμο και την ιστορία έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά και πολιτικές αντιλήψεις, που εξαρτώνται από τους παράγοντες που προανέφερα, καθώς και από την καθοριστική συμβολή του υποκειμενικού παράγοντα, της ουσίας δηλαδή των ανθρώπων που τις στελεχώνουν. Το ίδιο ισχύει και για τη ΣΠΦ. Ένας από τους λόγους που ανέλαβα την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μου στην οργάνωση, είναι γιατί με ενδιαφέρει να υπερασπιστώ την ιστορία της και τις επιλογές της, να μην επιτρέψω να σέρνεται το όνομά της στο βούρκο από τους θιασώτες του συστήματος που αποζητούν εναγωνίως να απονομηματοδοτήσουν τον αγώνα της, και φυσικά να συνεχίσω να διαδίδω τον ιδιαίτερο λόγο της, τις ιδέες και αντιλήψεις της.

Η ΣΠΦ αποτελεί μια αναρχική αντάρτικη ομάδα που μέσω των οργανωμένων δομών επίθεσης προωθεί τον επαναστατικό σκοπό. Είμαστε κομμάτι του επαναστατικού σχεδίου, που δομείται στο παρόν και έχει τα μάτια στραμμένα στο μέλλον, στο στόχο της επανάστασης. Ένα στόχο που εμείς βάζουμε μπροστά στο σήμερα με τη μορφή της άμεσης δράσης και της διαρκώς δραστηριοποίησης. Η ΣΠΦ χτυπούσε και χτυπάει τις κυρίαρχες δομές του καπιταλισμού και της αστικής δημοκρατίας. Οι επιθέσεις της στρέφονται ενάντια στα συμπλέγματα εξουσίας και τους θεσμούς που στηρίζουν το σύστημα. Η στόχευση αποτελεί για μας μια βασική και αναγκαία συνθήκη όσον αφορά στις δραστηριότητές μας. Μας ενδιαφέρει να καταφέρουμε πλήγματα στον εχθρό και να αναδεικνύουμε την τρωτότητα μέσα από διαρκείς πράξεις πολέμου. Το κάνουμε οργανωμένα και με συνέπεια, συνέπεια που καθορίζεται από την παραγωγή του επαναστατικού μας λόγου ως επιστέγασμα και συμπόρευση των πράξεων μας.

«Χωρίς πράξη, η λέξη είναι ένα τίποτα. Χρειάζεται την αρμονία της γροθιάς στο τραπέζι, του ήχου της έκρηξης, του πυροβολισμού, για αυτή τη μαγική κουζίνα που την κρίσιμη στιγμή, συγκεντρώνει όλο το δυναμικό της ανυποταξίας μας». Jean-Marc Rouillan.

Η πράξη είναι η ιερότερη μορφή του λόγου, ο οποίος με τη σειρά του αποσαφηνίζει και καθορίζει τις πολιτικές επιλογές των δρώντων υποκειμένων. Οι δικές μας πολιτικές επιλογές εχθρεύονται αυτόν τον κόσμο στο σύνολο του. Κάθε έκφραση της κυριαρχίας, κάθε σχέση δομημένη στην εκμετάλλευση είναι για εμάς εχθρική. Και ανεξάρτητα από τον αν διαφαίνεται ή όχι μια κάποια αόρατη πιθανότητα μιας ευρείας και μαζικής σύγκρουσης, εμείς επιλέγουμε τη λογική της άμεσης και συνεχούς δραστηριοποίησης με στόχο την ικανοποίηση και πραγμάτωση του ατομικού μας Εγώ και της τελικής συλλογικοποίησης του μέσου της επαναστατικής διαδικασίας. Μιας διαδικασίας που θα συντρίψει την κοινωνία όπως τη γνωρίζουμε.

Με αυτό το σκεπτικό η Συνωμοσία ξεκίνησε να χτυπάει χρησιμοποιώντας εμπρηστικούς μηχανισμούς σε αντιπροσωπείες αυτοκινήτων, τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες, οικονομικές και κρατικές υπηρεσίες, πολιτικούς, υπουργεία, κομματικούς μηχανισμούς, εκκλησίες, στρατόπεδα, φυλακές, μπάτσους, συστήματα ελέγχου και επιτήρησης, δημοσιογράφους και φασιστικές συμμορίες. Οι θεματικές που αναπτύσσονται μέσω των προκηρύξεων της οργάνωσης, καλύπτουν μια ευρεία και ποικιλόμορφη θεματολογία. Την οικονομική διάσταση του καπιταλισμού και το ρόλο των οικονομικών

κέντρων εξουσίας, τα φυσικά πρόσωπα που απαρτίζουν τη δημοκρατική ελίτ, καθώς και το ρόλο των μηχανισμών, στους οποίους μετέχουν το στρατιωτικό-αστυνομικό σύμπλεγμα, με την επίθεση στο ΡΟΥΦ και σε στρατιωτικούς στόχους στις 29/10/08 και στις 2-3-4//11/08 αντίστοιχα, το ρόλο των δημοσιογράφων και των media και την προπαγάνδα ως μέσο επίτευξης της συναίνεσης καθώς και ως αλλοτριωτική διαδικασία, το ρόλο των μπάτσων, καθώς και των συστημάτων ελέγχου και επιτήρησης, την καταστολή ως διαδικασία παραγωγής φοβικών συνδρόμων και τη δημιουργία μιας αστυνομοκρατούμενης κοινωνίας, τη θρησκεία και το ρόλο της ως μηχανισμό υποταγής και απαξίωσης της ζωής, καθώς και τη διεθνιστική αλληλεγγύη με τα χτυπήματα στο Γαλλικό πρακτορείο ειδήσεων στις 3/12/08 για τους συντρόφους που πραγματοποίησαν σαμποτάζ σε σιδηροδρομικές γραμμές και στο Προξενείο της Χιλής στις 22/7/09 για το σύντροφο Mauricio Morales Duarte που σκοτώθηκε όταν η βόμβα που μετέφερε για να τοποθετήσει σε στρατόπεδο της αστυνομίας εξερράγει στα χέρια του. Στη συνέχεια η Συνωμοσία μαζεύοντας εμπειρίες και αποκτώντας βιώματα καθώς και εξαιτίας της ανάπτυξης της πολιτικής της θέσης και της θεμελίωσης των στοχεύσεών της, αποφάσισε να εξελιχθεί και να αναβαθμίσει τη δράση της. Έτσι πραγματοποίησε τα χτυπήματα στην οικία του φασίστα πρώην υπουργού Δημόσιας Τάξης και στρατιωτικού επί Χούντας Παναγιώτη Χηνοφώτη στις 11/07/09, στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης στις 2/09/09 και στην επίθεση στην οικία Γεράσιμου Αρσένη- Λούκας Κατσέλλη, ο πρώτος μάλιστα μιας ολόκληρης γενιάς που καταριόταν το όνομά του και η δεύτερη αξία εκπρόσωπος του καπιταλισμού με αναβαθμισμένο ρόλο στη σημερινή κυβέρνηση.

Η πολιτική μας αντίληψη όμως ως ΣΠΦ είναι ότι η κυριαρχία δεν απορρέει μονοδιάστατα από τα κέντρα εξουσίας αλλά αντίθετα διαχέεται σε όλες τις κοινωνικές δομές, και καθορίζει σύσσωμες τις κοινωνικές σχέσεις και συμπεριφορές. Γι αυτό μέσω των προκηρύξεων μας στηλιτεύουμε τις σχέσεις αυτές καθώς και τα χαρακτηριστικά που το κοινωνικό σύνολο υιοθετεί, πρόθυμο να σκύψει το κεφάλι πειθήνια στους δυνάστες του με αντάλλαγμα μια επίπλαστη καπιταλιστική ευημερία, που δεν είναι παρά ψίχουλα στο τραπέζι των οικονομικών ελίτ.

Στηλιτεύουμε τις συμπεριφορές αυτές ακριβώς γιατί μας ενδιαφέρει να αναδείξουμε ότι η επιβίωση ενός συστήματος που βασίζεται στην εκμετάλλευση έχει τις ρίζες της όχι μόνο στην από τα πάνω επιβολή ενός κυρίαρχου μοντέλου διακυβέρνησης αλλά και στην από τα κάτω κοινωνική συναίνεση μέσω της αδιαφορίας, της αδράνειας, του φόβου και της αλλοτρίωσης. Όταν

οι μάζες των καταπιεσμένων απεμπολούν κάθε ίχνος δημιουργικής συνείδησης, όταν δεν μπορούν αντιληφθούν τη ζωή τους ως αποτέλεσμα και απόρροια των ιδίων τους των επιλογών, όταν παραδομένοι στη μαστούρα του θεάματος βαυκαλίζονται στην ιδέα μιας τηλεοπτικής ουτοπίας, όταν η ιδιώτευση, ο ατομισμός, το όνειρο της προσωπικής ανέλιξης και η μικροεξουσία γίνονται αυτοσκοπός, όταν η αδιαφορία προβάλλεται ως θέση και στάση ζωής, όταν η διεκδίκηση περιορίζεται σε έναν άνευ αντικρίσματος ψευτοσαμπούκα απέναντι στον πιο αδύναμο, όταν ο φόβος είναι ικανός να αποτελέσει τροχοπέδη της ανατρεπτικής σκέψης και πρακτικής, όταν η ενδοταξική βία αντικαθιστά τη σύγκρουση με το σύστημα εξουσίας, όταν η επιλογή του εκάστοτε δυνάστη μέσω της εκλογικής διαδικασίας γίνεται αντιληπτή ως αγώνας, όταν τελικά η παθητικότητα και η υποταγή βρίσκουν έδαφος για να εδραιωθούν, τότε το άλλοθι της καταπίεσης είναι ανίκανο να προσφέρει ασφαλές καταφύγιο στις επιλογές και την ενοχή των εκμεταλλευόμενων. Για αυτό και εμείς αρνούμαστε πια να αντιμετωπίζουμε το κοινωνικό σύνολο ως μόνιμο θύμα που αξίζει πλήρη άφεση αμαρτιών.

Γι' αυτό και πρεσβεύουμε τον αναρχικό ατομικισμό. Γιατί αναζητούμε συντρόφους και συμπολεμιστές που με όπλο τη συνείδηση πορεύονται προς τον επαναστατικό προορισμό. Γιατί γνωρίζουμε ότι η επαναστατική συνείδηση και ηθική είναι αναγκαία συνθήκη που μπορεί να παράγει μια υγιή, αναρχική, επαναστατική διαδικασία όπως την αντιλαμβανόμαστε. Γιατί θεωρούμε την επανάσταση ως ζήτημα πρώτα ατομικό και μετά συλλογικό. Και αυτό γιατί πιστεύουμε ότι ο καθένας έχει ευθύνη για τις επιλογές και τη στάση ζωής του. Γιατί δεν δεχόμαστε ότι υπάρχουν κάποιοι που είναι ικανοί να πράξουν επαναστατικά ενώ άλλοι όχι. Γιατί δεν αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας ως πρωτοπορία του αγώνα, την οποία κάποιες άβουλες μάζες οφείλουν να ακολουθήσουν, αλλά αντίθετα ως υποκείμενα που μετέχουν στις διεργασίες του αγώνα και που συλλογικοποιώντας και κάνοντας πράξη τις αρνήσεις τους στο σήμερα αποσκοπούν στην αναζήτηση των μειοψηφιών εκείνων που με τη σειρά τους θα κινηθούν προς τον επαναστατικό σκοπό, με όπλο τους το μίσος για τον κυρίαρχο πολιτισμό, για τις δομές και τις λειτουργίες της κοινωνίας όπως τη γνωρίζουμε. Επαναστατημένες ατομικότητες που θα πορευτούν σαν ένα σώμα προς την καταστροφή του υπάρχοντος, συνάπτοντας υγιείς συντροφικούς δεσμούς και προωθώντας τις αξίες και τις αρχές της ισότητας, της αλληλεγγύης, της αυτοθέσμησης, της αυτονομίας, της αυτοοργάνωσης και της ελευθερίας.

Αυτή την αντίληψη προτάσσει η ΣΠΦ. Τον καθημερινό ανηλεή πόλεμο σε κάθε μορφή εξουσίας. Την έμπρακτη και ολική ρήξη μακριά από συντεχνιακές

και αποπροσανατολιστικές αιτηματικές διεκδικήσεις. Αρνούμαστε να συμβιβαστούμε με τους υλικούς όρους ζωής του σήμερα. Δεν αντιλαμβάνομαστε τις ζωές μας απλά ως οικονομικά μεγέθη ούτε τις μετράμε με αριθμούς και γι αυτό δε μιλάμε για χαμηλούς μισθούς, για έλλειψη κοινωνικών προγραμμάτων ή οικονομική εξαθλίωση, αλλά αντίθετα για υπαρξιακή φτώχεια, για συναισθηματικό και ηθικό ξεπεσμό και για γενικευμένη αλλοτρίωση. Δεν ζητιανεύουμε ευνοϊκότερους όρους σκλαβιάς αλλά απαιτούμε τον απόλυτο λόγο στις ζωές μας και το κάνουμε πράξη στο χθες, το σήμερα, το πάντα, επιτιθέμενοι κάτω από την αιγίδα μιας αντάρτικης δομής σε ότι επιχειρεί να καταστείλει, να αλλοτριώσει ή να διαβρώσει τις επιθυμίες, τα ήθη, την ακεραιότητα και το χαρακτήρα μας. Επιθυμούμε τέλος τη διάχυση και προώθηση αυτού του τρόπου

δράσης σε όλους όσους με τιμή, αξιοπρέπεια και θάρρος πραγματεύονται την επανάσταση ως ένα στοίχημα διαρκείας, ως ένα αέναο ταξίδι προς ένα καθαρό ουρανό.

Έτσι κάπως θέλω να φτάσω στη σύλληψή μου στις 23/09/09. Μια επιχείρηση της αντιτρομοκρατικής στο σπίτι μου στο Χαλάνδρι μεταφράζεται σε 4 συλλήψεις. Εγώ, ο ξάδερφός μου, η κοπέλα του και ένας σύντροφος και φίλος συλλαμβάνονται ως μέλη της ΣΠΦ. Στο σπίτι μου βρίσκεται ένας υπό κατασκευή εκρηκτικός μηχανισμός, ο οποίος σύμφωνα με τη λογική του *modus operandi* ανάγεται σε στοιχείο που δένει τους συλληφθέντες με την οργάνωση. Η παντελής απουσία στοιχείων για την εμπλοκή οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου εκτός από το άτομό μου με το μηχανισμό, πολλώ δε μάλλον με την οργάνωση, οδηγεί τους μπάτσους σε συνεργασία με τα ΜΜΕ στην αναγκαιότητα να δημιουργήσουν το ευφολόγημα της γιάφκας, ώστε να στηριχθούν οι διώξεις. Τα media ξεκινούν να λασπολογούν και να πατούν επί πτωμάτων μιλώντας για εξάρθρωση της οργάνωσης και για μαζικές συλλήψεις μελών της. Αναμασώντας τον ισχυρισμό της γιάφκας, εκδίδουν εντάλματα για οποιονδήποτε έχει αφήσει το αποτύπωμα του στο σπίτι έστω κι αν το έχει επισκεφθεί μόνο μια φορά πριν χρόνια. Έτσι εκτός από τις 3 πρώτες προφυλακίσεις ακολουθούν και περαιτέρω συλλήψεις. Άνθρωποι σέρνονται στους ανακριτές με τη συνοδεία των κουκουλοφόρων της αντιτρομοκρατικής για ένα αποτύπωμα σε κηροπήγιο, σε CD ηλεκτρονικού υπολογιστή, σε πλακάκι μπάνιου και άλλα παρόμοια φαιδρά αλλά κατά τα άλλα αδιάσειστα στοιχεία.

Τα πράγματα όμως είναι ξεκάθαρα. Ο μόνος που γνώριζε για το μηχανισμό ήμουν εγώ. Το κοινωνικό μου περιβάλλον, οι φίλοι και σύντροφοι μου, που ερχόντουσαν για να με επισκεφθούν στα πλαίσια της κοινωνικής συναναστροφής, δε μπορεί να έχουν ευθύνη για ένα αντικείμενο που ήταν επιμελώς κρυμμένο σπίτι μου και δε βρισκόταν σε κοινή θέα, ούτε φυσικά η παρουσία του εκεί συνηγορεί ότι ήταν μέλη της ΣΠΦ. Γιάφκα εξάλλου είναι ένας χώρος που καλύπτει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Είναι ένα παράνομο σπίτι, με πλαστά τα στοιχεία του ιδιοκτήτη, με ένα μεγάλο αριθμό όπλων ή εκρηκτικών που χρησιμοποιείται ως ορμητήριο. Σε ένα τέτοιο σπίτι πρόσβαση έχει ένας κλειστός κύκλος ανθρώπων, και όχι οποιοσδήποτε τύχει να περάσει για βόλτα. Τα χαρακτηριστικά αυτά έρχονται σε αντιδιαστολή με το σπίτι μου, που είναι στο όνομα του πατέρα μου, το επισκεπτόταν ένα σωρό κόσμος εκ των οποίων ορισμένοι δεν έχουν καν επαφή με τον αναρχικό χώρο. Μόνοι τους εξάλλου οι διωκτικοί μηχανισμοί έχουν καταρρίψει τον ισχυρισμό της γιάφκας, αφού μόνο ορισμένοι,

από όσους έχουν αποτυπώματα μέσα, κατηγορούνται για μέλη της ΣΠΦ. Η επιλογή γίνεται φυσικά με κριτήριο όχι αντικειμενικά στοιχεία αλλά το παρελθόν των ανθρώπων ή την πολιτική τους στάση και ταυτότητα. Εγώ έχω αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μου στην οργάνωση ΣΠΦ. Αυτό πρέπει να σημαίνει ότι και οι άλλοι κατηγορούμενοι πρέπει να έχουν σχέση με την οργάνωση απλά επειδή με γνωρίζουν; Επίσης έχω ξεκαθαρίσει ότι ο μηχανισμός ήταν δικός μου και ότι η παρουσία του στο νόμιμο σπίτι μου ήταν ένα προπαρασκευαστικής φύσης προσωπικό μου σφάλμα. Είναι λοιπόν μια κοινωνική επίσκεψη αρκετή για να καταδικάσει τους συγκατηγορούμενους μου για κατοχή εκρηκτικών; Όταν επισκέπτεται κανείς κάποιο φίλο ή γνωστό του ψάχνει και τις ντουλάπες του μήπως κρύβει κάτι; Δε νομίζω. Απλά είναι μια βολική συνθήκη που δικαιολογεί τις διώξεις επαναστατών αλλά και άσχετων με τον αγώνα ανθρώπων, οι οποίοι τσουβαλιάζονται σε ένα γελοίο κατηγορητήριο.

Η υπόθεση της ΣΠΦ αποτέλεσε την αρχή για μια σειρά διώξεων και γεγονότων που σηματοδότησαν την κρατική-κατασταλτική απειλή ενάντια στην άνοδο και ριζοσπαστικοποίηση του μαχητικού ρεύματος του αναρχικού χώρου τα τελευταία χρόνια. Η ολοένα και αυξανόμενη ροή επιθέσεων ενάντια σε στόχους-σύμβολα της κυριαρχίας από ομάδες και συλλογικότητες που συνθέτουν το νέο αντάρτικο πόλης κάτω από διαφορετικές αντιλήψεις και πολιτικές αναλύσεις, αλλά κοινό σχέδιο αγώνα, αναγκάζει τον κατασταλτικό μηχανισμό να εξελίξει με τη σειρά του τα μέσα και τις μεθόδους του, ώστε να αποτελέσει σημαντική τροχοπέδη στην ανάπτυξη των επαναστατικών δυνάμεων. Αν κάνουμε μια σύντομη αναδρομή, ιδιαίτερα μετά το Δεκέμβρη του '08 και τον εφησυχασμό που ακολούθησε όταν η εξέγερση καταλάγιασε, θα δούμε ότι νέοι σύντροφοι που ζυμώθηκαν σε τέτοιες διαδικασίες επέλεξαν να συνεχίσουν το δρόμο της φωτιάς, αντί να αποσυρθούν στην ηρεμία της υποταγής. Παράλληλα οι ήδη υπάρχουσες αντάρτικες υποδομές, εντείνουν τη δράση τους δημιουργώντας ένα πολύπλοκο πλέγμα επιθετικών ομαδοποιήσεων που ανανεώνουν και παράλληλα αναβαθμίζουν το επαναστατικό στοίχημα. Η όξυνση αυτή της επαναστατικής δράσης οδηγεί πολύ λογικά σε μια παράλληλη όξυνση της καταστολής, αφού ο κρατικός μηχανισμός αναγνωρίζει την επικινδυνότητα των επαναστατικών πρακτικών ιδιαίτερα σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από πολιτική αστάθεια.

Ο επαναστατικός πόλεμος σημαίνει πλήγματα και στα δύο στρατόπεδα. Έτσι τον τελευταίο 1,5 χρόνο μια σειρά υποθέσεων και γεγονότων χαρακτηρίζουν την κατασταλτική πολιτική. Η επικήρυξη των συντρόφων Σ.Σεισίδη, Μ.Σεισίδη και Γ.Τσιρώνη για 600.000 ευρώ λίγο μετά την σύλληψή

μας, οι μαζικές προληπτικές προσαγωγές σε πορείες, οι έφοδοι σε στέκια με γελοίες προφάσεις, οι συλλήψεις και προφυλακίσεις αγωνιστών χωρίς κανένα συστατικό στοιχείο, οι συλλήψεις του Ε.Α. και το κλίμα τρομοουστερίας, οι διώξεις στα πρότυπα της δικής μας υπόθεσης του στενού φιλικού, συντροφικού ή συγγενικού κύκλου των αγωνιστών Νίκου Μαζιώτη, Πόλας Ρούπα και Κώστα Γουρνά που αναλάβανε την πολιτική ευθύνη για τον Ε.Α., η δολοφονία του Λάμπρου Φούντα, μέλους της ίδιας οργάνωσης κατά τη διάρκεια μιας προπαρασκευαστικής της ενέργειας, ο πισώπλατος πυροβολισμός και στη συνέχεια ακρωτηριασμός του ποδιού του Σίμου Σεισίδη και φυσικά οι συλλήψεις των υπολοίπων συντρόφων και αδερφών από την Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς είναι μερικά από τα χαρακτηριστικά παραδείγματα.

Γίνεται λοιπόν εύκολα αντιληπτό ότι οι γενικευμένες διώξεις στα πλαίσια της υπόθεσής μας, είναι ένα τμήμα του συνολικότερου κατασταλτικού σχεδίου που στοχεύει ευθέως τις επαναστατικές δυνάμεις και τη δράση τους. Η απάντησή μας σε ένα τέτοιο σχέδιο δεν μπορεί παρά να είναι η περαιτέρω όξυνση της δράσης μας και η ανταπόδοση των χτυπημάτων όσο το δυνατόν με μεγαλύτερη σφοδρότητα και αποτελεσματικότητα.

Αυτή λοιπόν είναι η θέση που εκφράζει και η ΣΠΦ. Γι αυτό εξάλλου το λόγο, τον τελευταίο αυτό χρόνο ανέπτυξε την επαναστατική προοπτική, αναβαθμίζοντας ακόμη περισσότερο τη δράση και το λόγο της και χτυπώντας με σαρωτικούς εκρηκτικούς μηχανισμούς διάφορους στόχους στο εσωτερικό της μητρόπολης. Η επίθεση στην εθνική ασφαλιστική, στη Βουλή, στην προεκλογική συγκέντρωση του πρώην πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή, στην οικία του Μίμη Ανδρουλάκη και της Μαριέττας Γιαννάκου, στα γραφεία της Χρυσής Αυγής, στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Πέτρου Ράλλη, στις φυλακές Κορυδαλλού και τα δικαστήρια Θεσσαλονίκης, τα 14 εμπρηστικά δέματα σε πρεσβείες και διεθνείς οργανισμούς, το δέμα στον τότε υπουργό δικαιοσύνης Χ. Καστανίδη, καθώς και η επίθεση στο Πρωτοδικείο Αθηνών, στην καρδιά της μητρόπολης, ήταν η ουσιαστική εξελικτική διαλεκτική που παρήγαγε η Συνωμοσία όσο εγώ βρίσκoμουν στη φυλακή. Η αναβάθμισή της σε πράξεις αλλά και λόγο αποτελεί για μένα παράδειγμα ακεραιότητας για κάθε αντάρτικη υποδομή που θέλει να προωθή ουσιαστικά τον επαναστατικό σκοπό. Είναι η έμπρακτη άρνηση της λογικής της θυματοποίησης, η άρνηση να ζήσει με το φόβο και την ανησυχία, η επικέντρωση των δυνάμεών της στην κλιμάκωση της δράσης της και τελικά η διαρκής όξυνση και συνέχεια του αντάρτικου πόλης και του επαναστατικού πολέμου μακριά από υποχωρητικότητες και συμβιβασμούς.

Αν πιστεύει κανείς, ότι ενώπιον της αστικής δικαιοσύνης θα φοβηθώ στο ελάχιστο, γελιέται. Αν νομίζουν ότι θα τους παρακαλέσω γονυπετής για ευνοϊκότερη μεταχείριση είναι γελασμένοι. Ξέρω καλά ότι εκείνοι που δειλιάζουν αντικρίζοντας στα πρόσωπά μας την απόλυτη αμφισβήτηση του κόσμου τους και την απόλυτη απαξίωση της εξουσίας που κατέχουν, είναι μόνο οι ίδιοι. Γιατί το πρόσωπό μας, όπως και το πρόσωπο κάθε ανυποχώρητου και αξιοπρεπή αγωνιστή, είναι το πρόσωπο της επανάστασης. Μιας επανάστασης που θα αποτελέσει την αρχή του τέλους για το τερατούργημα που κρατάνε στη ζωή. Μιας επανάστασης που θα συντρίψει, θα κατεδαφίσει, θα εξαλείψει την κοινωνία στην υπάρχουσα μορφή της.

Γι αυτό λοιπόν ξεκαθαρίζω, ότι η σύλληψή μου και ο εγκλεισμός στα κελιά της δημοκρατίας δε σηματοδοτεί επ' ουδενί το τέλος της επαναστατικής μου δραστηριοποίησης. Αντίθετα σκοπεύω να συνεχίσω να κάνω πράξη τις αρνήσεις μου διαδίδοντας και προωθώντας τις θέσεις μου και τις θέσεις της οργάνωσης, για τον αγώνα, το αντάρτικο πόλης και τον επαναστατικό πόλεμο. Γι αυτό εξάλλου ανέλαβα και την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου στην οργάνωση. Γιατί η συνέπεια και η περηφάνια που χαρακτηρίζει τις επιλογές μου, μου το επιβάλλει. Γιατί με ενδιαφέρει να προασπίσω και να προβάλλω την ιστορία και τις επιλογές της οργάνωσης δημόσια και ξεκάθαρα. Γιατί δε θέλω να αφήσω κανένα δημοσιογραφικό σκουλήκι να χτίζει καριέρα στο όνομα και την υπόληψή της, προσπαθώντας με χυδαίους και γλοιώδεις ισχυρισμούς να συκοφαντήσει, να απαξιώσει ηθικά και να απονοηματοδοτήσει την πολιτική της δράση. Γιατί με ενδιαφέρει ακόμη η πολιτική παρακαταθήκη που αφήνει μια σύλληψη και μια δίκη στη συλλογική συνείδηση των επαναστατικών δυνάμεων.

Πιστεύω ακράδαντα ότι το αντάρτικο πόλης και ο ένοπλος αγώνας δεν έχουν ηττηθεί και ούτε πρόκειται να συμβεί αυτό. Η εξάρθρωση μιας οργάνωσης, οι συλλήψεις ή ακόμη και οι θάνατοι μελών της δεν αρκούν για να σβήσουν τη φλόγα της διαρκούς εξέγερσης, που καίει στα μάτια όσων επιλέγουν να ταχθούν υπέρ του επαναστατικού πολέμου. Οι αναλύσεις που διεκδικούν την ήττα του αντάρτικου μεταφράζοντάς τη σε στείρους αριθμούς στερούνται οποιαδήποτε ιστορική διαλεκτική. Όσο οι παρακαταθήκες κάθε εγχειρήματος παραμένουν ζωντανές στις μνήμες των επαναστατικών κινημάτων και των αγωνιστών, ο ένοπλος αγώνας δεν πρόκειται να νικηθεί. Η οργάνωση μας δεν πρόκειται να νικηθεί! Και όπως το έθεσε και η ίδια στην προκήρυξη που ακολούθησε την αποστολή εμπρηστικών δεμάτων σε πρεσβείες και διεθνή πολιτικά πρόσωπα: «Η Συνωμοσία δεν πρόκειται να συλληφθεί ποτέ, γιατί δεν είναι απλά μια οργάνωση, είναι ένα ρεύμα ιδεών και οι ιδέες είναι πάντα ασύλληπτες..» όσο

συνεχίζουμε λοιπόν αδιάλειπτα και σταθερά να εχθρευόμαστε το υπάρχον, όσο το κάνουμε πράξη μέσα από τον καθημερινό μας αγώνα, όσο στηρίζουμε τις επιλογές που μας κάνουν περήφανους ανεξαρτήτως του κόστους, όσο αρνούμαστε να σκύψουμε το κεφάλι και να υποταχθούμε, όσο συνεχίζουμε να πολεμάμε, το στοίχημα της επανάστασης παραμένει πιο δυνατό από ποτέ!

Κλείνοντας την πολιτική μου δήλωση θέλω να αφιερώσω από καρδιάς ένα απόσπασμα του Τάσου Λειβαδίτη στους συντρόφους και αδελφούς μου, που μαζί τους βάδισα και θα βαδίζω στο δρόμο της αξιοπρέπειας, της ελευθερίας, της επανάστασης.

16. Και την πρώτη νύχτα μπήκε μέσα στο κελί ένας άνθρωπος που 'χε χάσει το πρόσωπό του, κι ακούμπησε το φανάρι που κρατούσε κάτω στο πάτωμα.

17. Και ο ίσκιος του μεγάλωσε πάνω στον τοίχο.

18. Και τον ερώτησε: που έχεις κρυμμένα τα όπλα;

19. Κι εκείνος, κανείς δεν ξέρει αν από σύμπτωση, ή ίσως για να απαντήσει

20. Έβαλε το χέρι πάνω στην καρδιά του.

21. Και τότε τον χτύπησε. Ύστερα μπήκε κι άλλος άνθρωπος που 'χε χάσει το πρόσωπο του και τον χτύπησε κι αυτός.

22. Και οι άνθρωποι που 'χαν χάσει το πρόσωπό τους, ήσαν πολλοί.

23. Και ξημέρωσε. Και βράδιασε.

24. Ημέρες σαράντα.

25. Κι ήρθαν στιγμές που φοβήθηκε πως θα χάσει το λογικό του.

26. και τον έσωσε μια μικρή αράχνη στη γωνιά, που την έβλεπε ακούραστη κι υπομονετική να υφαίνει τον ιστό της.

27. και κάθε μέρα της τον χάλαγαν με τις μπότες τους μπαίνοντας

28. Κι εκείνη τον ξανάρχιζε κάθε μέρα. Και της τον χάλαγαν πάλι. Και άρχιζε ξανά.

29. Εις τους αιώνες των αιώνων.

(Τέλος 2011)

Οι Λύκοι δεν φυλακίζονται δεν εξήμερωνόνται

Το παρακάτω απόσπασμα είναι αφιερωμένο στους αναρχικούς επαναστάτες Γιάννη Μιχαηλίδη και Δημήτρη Πολίτη, που καταζητούνται για συμμετοχή στην αναρχική επαναστατική οργάνωση ΣΠΦ και δεν θα παραδοθούν ποτέ! Οι φωτιές μας να σας δίνουν δύναμη και οι στάχτες μας να κρύβουν τα ίχνη σας, αδέρφια.

«Αν κοιτάξω γύρω μου ῥχεται να ξεράσω. Από τη μια ο επιστήμονας τον οποίο πρέπει να πιστεύω για να μην μείνω αδαής. Από την άλλη ο ηθικολόγος και ο φιλόσοφος των οποίων τις εντολές επίσης πρέπει να δεχτώ για να μην μείνω ένα κτήνος. Ὑστερα ἔρχεται η Σοφία που πρέπει να δοξάζω και ο ήρωας μπροστά στον οποίο πρέπει να γονατίσω συγκινημένος.

Ἐπειτα ἔρχεται ο σύντροφος και ο φίλος, ο ιδεαλιστής και ο υλιστής, ο άθεος και ο πιστός και όλη η απεραντοσύνη από πιθήκους, γνωστούς και άγνωστους που θέλουν να μου δώσουν τις καλές τους συμβουλές και να με βάλουν τελικά στον καλό δρόμο. Γιατί εκείνος που έχω διαλέξει εγώ είναι ένας λάθος δρόμος – όπως είναι και οι ιδέες μου, η σκέψη μου, όλα πάνω μου.

Εγώ είμαι ένας λάθος άνθρωπος. Αυτοί –φτωχοί τρελοί– είναι όλοι εμποτισμένοι με την ιδέα ότι η ζωή τους έχει αναθέσει να ῥναι επίσημοι ιερείς στο βωμό των πιο σπουδαίων αποστολών, αφού η ανθρωπότητα κινείται γύρω από σπουδαία πεπρωμένα...

Αυτά τα φτωχά και συμπονετικά ζώα, βεβηλωμένα από ψεύτικα ιδανικά και μεταμορφωμένα από την τρέλα, δεν μπόρεσαν ποτέ να καταλάβουν το τραγικό και ευχάριστο θαύμα της ζωής, όπως δεν κατάφεραν να αντιληφθούν ότι η ανθρωπότητα σε καμία περίπτωση δεν κινείται γύρω από ένα σπουδαίο πεπρωμένο. Αν είχαν καταλάβει κάτι από όλα αυτά, θα ῥχαν τουλάχιστον μάθει ότι οι όμοιοί τους δεν έχουν καμία όρεξη να τσακίσουν τη σπονδυλική τους στήλη για να περάσουν την άβυσσο που τους χωρίζει.

Μα εγώ είμαι αυτός που είμαι, δεν έχει σημασία.

Και ο κοσμός εκείνων των ποικιλόχρωμων κουρούνων δεν χρησιμεύει σε τίποτε άλλο απ' το να διασκεδάσει την ευγενική και προσωπική μου σοφία.

Δεν ακούτε, ω αποστολικοί πίθηκοι της ανθρωπότητας και του κοινωνικού μέλλοντος, κάτι που βουίζει πέρα απ' τα φαντάσματά σας;

Ακούστε, ακούστε! Είναι ο κεραυνοβόλος κρότος των οργισμένων μου γέλιων, που πάνω στα ψηλά αντιλαλούν.»

(Renzo Novatore)

Κάνουμε πρώτα απ' όλα σαφές πως στόχος αυτής της ανάλυσης δεν είναι καθόλου να διατυπωθεί μια θεωρία. Αντίθετα, επιλέγεται ως μέσο για τη διάχυση της επαναστατικής αντίληψης κι έχει ως βασικό στόχο την πρακτική εδραίωση (-ενδυνάμωση) συλλογικών αντιστάσεων στην εξουσία, όπως αυτή αποδυναμώνει τις προσωπικές σχέσεις και απονοηματοδοτεί την καθημερινή ζωή.

Η χρονική συγκυρία βρίσκει τον καπιταλισμό να αναταράσσεται και τις εσωτερικές ισορροπίες της κοινωνίας να μεταβάλλονται. Οι μηχανισμοί που ενέχει το σύστημα για να αναπαράγεται και να αυτοεξισορροπείται λειτουργούν όλο και πιο εντατικά. Ἐτσι, τα κράτη, ως ο βασικός μηχανισμός που υπάρχει για να διασφαλίσει τον ολοκληρωτισμό, αναλαμβάνουν να ενισχύσουν όλα τα μέσα πρακτικής κι έμμεσης επιβολής που διαθέτουν.

Σ' αυτήν τη συνθήκη, όπως είναι αναμενόμενο, όλο και ευρύτερα κοινωνικά σύνολα ἔρχονται σε επαφή με τη σιχαμερή όψη της εξουσίας. Αυτό δεν σημαίνει πως τα άτομα επεξεργάζονται τις εμπειρίες τους με τον ίδιο τρόπο. Λίγοι είναι εκείνοι που ως τώρα συνειδητοποιούν την πραγματικά απάνθρωπη φύση του καπιταλισμού. Τη μοχθηρή ψυχή του. Λιγότεροι εκείνοι που έχουν τα αρχίδια να απελευθερωθούν στην πράξη –έστω και για λίγο– απ' τα ασφυκτικά πλαίσια της εξουσίας. Γι' αυτόν το λόγο είναι παράλογο να πιστεύουμε πως είναι εφικτή, έτσι απλά, μια αλλαγή στον κόσμο, μια παγκόσμια επανάσταση. Παρ' όλα αυτά, ο πόλεμος με την εξουσία υπάρχει και θα υπάρχει πάντα, όσο έστω κι ένας άνθρωπος αισθάνεται περιορισμένος και αποδρά απ' τη φυλακή του. Εμείς ακολουθούμε τη δική μας πορεία μέσα στο χαώδες εξουσιαστικό πλέγμα που απλώνεται στην κοινωνία. Στόχος είναι η ακύρωση στην πράξη της πιο βαθιάς έννοιας του περιορισμού που μπορούμε να εντοπίσουμε σε κάθε περίπτωση. Για να το πετύχουμε αυτό επιλέγουμε ακραίες για την κοινωνική ηθική ενέργειες. Ο νόμος της πόλης έχει παραμείνει ίδιος με το νόμο της ζούγκλας. Μετά από 4.000 περίπου χρόνια εξέλιξης του πολιτισμού, ο άνθρωπος δεν έχει καταφέρει να ξεπεράσει ακόμα με τη λογική του το εριστικό παιχνίδι επιβολής του ισχυρού. Λοιπόν επιτιθέμαστε με λύσσα στο υπάρχον, όχι για να νικήσουμε σε κάποιον αγώνα υπεροχής, αλλά για να το διαλύσουμε ολοσχερώς. Κηρύσσουμε, με κάθε μας πράξη, πόλεμο σε ό,τι ενισχύει ή εκπροσωπεί τη γαμημένη εξουσία για να καλύψουμε τις επιθυμίες μας.

Επειδή καταλαβαίνουμε πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος για την ανάκτηση της ελευθερίας πέρα απ' την ασταμάτητη πάλη μέσα κι έξω από τα όρια του εαυτού.

«Όπου κι αν βρίσκεσαι σκάβε βαθιά. Κάτω είναι η πηγή. Άσε τους σκοταδιστές να φωνάζουν πως κάτω είναι η κόλαση.» [Φ. Νίτσε]

Τη νύχτα του Σαββάτου, 12 Μαΐου, επιλέξαμε να χτυπήσουμε ένα όχημα των ΕΛΤΑ που βρισκόταν σταθμευμένο στην πλατεία Κύπρου στον Χολαργό με απλό εμπρηστικό μηχανισμό 1,5lt βενζίνης, και την εκκλησία του Αγίου Ιωάννη στη διασταύρωση Ν. Δημητρακοπούλου και Πετμεζιά στου

Μακρυγιάννη (Φιλοπάππου) με 3,5lt. Το βαν των ΕΛΤΑ αχρηστεύτηκε, ενώ στον οίκο του θεού προκλήθηκαν εκτεταμένες ζημιές. Οι συγκεκριμένες ενέργειες αποκρύφτηκαν απ' τα ΜΜΕ. Όσο για το αν έγιναν, μαρτυρείται απ' τις στάχτες που αφήσαμε στα συγκεκριμένα σημεία. Όταν πραγματοποιούμε τέτοιες ενέργειες ή παραβιάζουμε άλλους νόμους, όταν σπάμε τις κοινωνικές επιταγές διαλύοντας τα προκαθορισμένα όρια μεταξύ μας για να δημιουργήσουμε ειλικρινείς σχέσεις, είμαστε χαρούμενοι γιατί είμαστε ελεύθεροι. Αυτό που έχει μεγαλύτερη σημασία είναι η φυσική συνέπεια στις πράξεις μας. Παράλληλα θεωρούμε δεδομένο πως υπάρχει ανάγκη να δηλώνουμε δημόσια τις επαναστατικές μας δράσεις, όσο και τον τρόπο ζωής μας, τις πρακτικές μας και τον αξιακό κώδικα που έχουμε δημιουργήσει και μας «υπαγορεύει» ν' ακολουθούμε αυτή την προσωπική πορεία προς την ολοκλήρωση του εαυτού. Προς το μέγιστο επίπεδο συνείδησης της Δύναμης του ανθρώπου.

Η αμφισβήτηση είναι πηγή γνώσης. Μέσω της αμφισβήτησης μπορεί ο άνθρωπος να συνειδητοποιήσει την αθλιότητα του υπάρχοντος. Όμως, για να ενσαρκωθεί και να γίνει χρήσιμο όπλο ενάντια στον εχθρό αυτή η αμφισβήτηση, χρειάζονται αξιοπρεπείς τολμηροί και μαχητικοί άνθρωποι μ' εύστοχα σχέδια. Η επαναστατική βία που ασκείται απ' αυτούς τους ανθρώπους μπορεί, υπό τις έχουσες συνθήκες, να θεωρηθεί το πιο άμεσο κι αποτελεσματικό εγχείρημα. Αυτό διότι οι «υγιείς» πολιτικές τοποθετήσεις για εμάς δεν είναι μια απλή συνδιαλλαγή με τον εχθρό, αλλά ένας πόλεμος στον οποίο, αντί να συνδιαλέγεσαι με τον εχθρό σου, τον μαχαιρώνεις.

Τέλος, θέλουμε την όξυνση των καταστάσεων. Θέλουμε να έχουμε εναντίον μας τους άρχοντες του κόσμου. Γνωρίζουμε τη δύναμη του εχθρού και δεν περιμένουμε απ' αυτόν συμπόνια ή κατανόηση. Τον θέλουμε εχθρό, φανερό διώκτη. Έτσι, μέσα απ' τη δημόσια τοποθέτησή μας σε ό,τι αφορά τη δράση μας, κάθε άνθρωπος που το επιθυμεί μπορεί να βρει σαφείς λόγους για τις πράξεις μας. Δεν επιθυμούμε συνασπισμούς κι ενώσεις με κανέναν αναξιοπρεπή που αρνείται την ίδια την προσωπική του δυναμική. Δε συμβιβάζομαστε, δε ζούμε τη ζωή μας εξαθλιωμένοι. Επιθυμούμε οι έχοντες να μας φωνάζουν κλέφτες κατουρώντας τα βρακιά τους.

Μέσα κι έξω από τα τείχη, η αλληλεγγύη μεταξύ των αναρχικών της πράξης υπάρχει κι έγκειται στην κοινή πρόθεση των πράξεών μας: να κατευθυνθούμε με φλεγόμενο βήμα στη κορύφωση των ιδεών μας.

Συνεπώς, η προκήρυξη αυτή είναι αφιερωμένη ειδικά στον Ράμι Συριανό, που πραγματοποίησε νικηφόρα απεργία πείνας από τις 15 ως τις 21 Μάη, διεκ-

δικώντας την άρση του ειδικού καθεστώτος κράτησης που του είχε επιβληθεί απ' τους ανθρωποφύλακες του σωφρονιστικού καταστήματος Νιγρίτας Σερρών, καθώς και σε όλους τους αξιοπρεπείς κρατούμενους.

Συνεχίστε να κρατάτε γερά, σύντροφοι, πάντα συνεπείς. Έχουμε πολλές εκρήξεις ακόμα να σας χαρίσουμε.

ΣΥΝΩΜΟΤΙΚΟΤΗΤΑ – ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ – ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑ

Ζήτω η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Ζήτω η Μαύρη Διεθνής

FAI/IRF

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ ΤΡΟΜΟΥ

ΥΓ.1: Οφείλουμε να ενημερώσουμε τον πυρήνα φυλακισμένων μελών της ΣΠΦ ότι η αφάνεια που επιλέξαμε το προηγούμενο διάστημα οφείλεται στην αναζήτηση τεχνικών και υποδομών. Μένουμε για πάντα σταθεροί στις επιλογές μας και στην αναζήτηση νέων συνεργών.

ΥΓ.2: Όσον αφορά τον Ρομπέρτο Αντινόλφι, διευθυντή της εταιρείας παραγωγής ενέργειας Ansaldo Nucleare, που είναι θυγατρική του κολοσσού αεροδιαστημικής και αμυντικής βιομηχανίας Finmeccanica, του ευχόμαστε καλές βόλτες με το αναπηρικό καροτσάκι και τις πατερίτσες. Θα έχει τώρα άπλετο χρόνο να σκεφτεί τα αποτελέσματα των επιλογών του.

Πυρήνα Όλγα, σ' ευχαριστούμε!

(18. Ιουνίου 2012)

Ανάληψη ευθύνης για τον εμπρησμό εταιρείας

Είμαστε μάρτυρες των ποιο ακραίων αντιφάσεων που γεννιούνται και πεθαίνουν σε αυτό τον σκατόκοσμο. Στην Συρία ενώ τα κομπιουτεράκια των μαθητευόμενων μάγων της οικονομικής στατιστικής μετράνε 23.000 νεκρούς, δισεκατομμύρια κόσμος παρακολουθεί αποβλακωμένος τους Ολυμπιακούς αγώνες του Λονδίνου, η απόσταση μεταξύ της Ολυμπιακής και „πρακτικής“ σκοποβολής στο πεδίο των επιχειρήσεων, ένα απλό πάτημα κουμπιού στο τηλεκοντρόλ. Μόνο να γινότανε... όλα αυτά τα ποτάμια από αίμα να γίνουν ορμητικός χειμαρος που θα πνίξει αθλητές και θεατές. Μόνο να γινότανε... Είτε μιλάμε για τους χιλιάδες άστεγους που „βρωμίζουν“ την εικόνα της άθλιας πόλης, την ίδια στιγμή που οι πλούσιοι απολαμβάνουν τις πολυτελείς ανέσεις τους στους κήπους της Εκάλης και της Κηφισιάς.

Κοινωνίες που παρ' όλες τις αντιφάσεις τους καταφέρνουν να αναπαράγουν την δυσωδία που εκπέμπουν, κατακερματίζοντας τους πάντες και τα πάντα, κατασκευάζοντας εκατοντάδες μικρόκοσμους.

Η εξουσία δεν είναι μια συμπαγής δομή αλλά ένα διάχυτο οικοδόμημα, βρίσκεται στις συστημικές δομές (οικονομικές, θεσμικές κλπ) και στις ανθρώπινες σχέσεις. Ο διαρκής κατακερματισμός αρχίζοντας από τον τεμαχισμό της κοινωνίας σε ανταγωνιστικά μεταξύ τους υποσύνολα, συνεχίζεται στην καθημερινή ζωή του ατόμου μέσα στον καπιταλιστικό κόσμο. Σε κάθε πτυχή της ζωής του, σε κάθε πεδίο έκφρασης του. Σε αυτό το σημείο το σύστημα ολοκληρώνει την „παντοδυναμία του“, στο σημείο που υψώνει τα τείχη της απομόνωσης ακόμα και στις πιο ασήμαντες διεργασίες της καθημερινότητας. Στο σημείο που τα παραβάν της παραίτησης και της αδιαφορίας πέφτουν, και υψώνεται η σήψη τις πιο πούστικης ιδιοτέλειας, του πιο μικροπρεπή εγώ, η εξύψωση του παθητικού μηδενισμού.

Πάρτι μου, Πάρτι μου, Πάρτι μου. Εγώ, εγώ, εγώ.

Η πρακτική αποτύπωση της παραπάνω διαπίστωσης βρίσκεται είτε στην υλική απόκτηση ψευδαισθήσεων την εποχή της καπιταλιστικής ευημερίας (σπίτι, αμάξι, ραγδαία άνοδος της „μικροιδιοκτησίας“), είτε στην μετανάστευση για εργασία στο εξωτερικό σε συνθήκες οικονομικής κρίσης. Το ίδιο ακριβώς ιδεολόγημα του σύγχρονου τρόπου ζωής με τροποποιημένες μεταβλητές. Από την ψευδαίσθησεις της ιδιοκτησιακής επέλασης στην άτακτη φυγή.

„Όταν, στο τέλος της ζωής τους, οι περισσότεροι άνθρωποι κοιτάζουν προς τα πίσω, ανακαλύπτουν ότι έζησαν όλη τους τη ζωή εν αναμονή. Με έκπληξη θα συνειδητοποιήσουν ότι αυτό που άφησαν να τους διαφύγει χωρίς να το εκτιμήσουν και να το απολαύσουν, δεν ήταν άλλο από τη ζωή τους. Έτσι λοιπόν ο άνθρωπος, ξεγελασμένος από την ελπίδα, χορεύει προς την αγκαλιά του θανάτου.“ (Arthur Schopenhauer)

Αποτέλεσμα της έντασης που παρατηρείτε στην κοινωνική μηχανή είναι και η αυξανόμενη δυναμική των φασιστών. Ένα γεγονός που σε καμία περίπτωση δεν περνάει απαρατήρητο. Μιλάμε για μια γενικότερη στροφή της κοινωνίας και του κράτους προς ρατσιστικές/φασιστικές/εθνικιστικές κατευθύνσεις. Είτε μιλάμε για τα σώματα των οροθετικών γυναικών που ξεφτιλίστηκαν από την συνεργασία μπάτσων, ΚΕΕΛΠΝΟ, Μ.Μ.Ε., είτε για τα συνεχόμενα πογκρόμ εναντίον μεταναστών και τις δεκάδες δολοφονικές επιθέσεις εναντίον τους. „Νόμιμες“ και „παράνομες“ επιχειρήσεις γίνονται ένα υπό την ειρωνικά αλιγορική ονομασία Ξένιος Ζευς. Αποκορύφωμα της δημοκρατικής επιχειρήσης ήταν η δολοφονία του Ιρανικού μετανάστη από τους μαχαιροβγάλτες της Χ.Α. Το συμπέρασμα λοιπόν είναι πως οι κινήσεις του κρατικού μηχανισμού εναντίον των μεταναστών αντανακλούν ένα ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΙΤΗΜΑ, δίπλα στο αίτημα της ασφάλειας προστίθεται το ρατσιστικό μίσος του κάθε σκατόψυχου ελληναρα. . Δίπλα στις κλούβες της αστυνομίας και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, βρίσκεται το μαχαίρι του θιγμένου ψευτο-εγωισμού του ελληνόψυχου μαλάκα που με την πρώτη ευκαιρία θα καρφωθεί στα πλευρά κάποιου τυχαίου μετανάστη εφαρμόζοντας την λογική της συλλογικής ευθύνης.

Σε καμία περίπτωση δεν προβάλλουμε αυτά τα γεγονότα από μια θυματοποιημένη οπτική, ούτε θα δηλώσουμε ποτέ αυτόκλητοι προστάτες του οποιοδήποτε (μακριά από μια ρητορική που αγιοποιεί όλους τους μετανάστες και τους μετατρέπει σε ένα ενιαίο σύνολο εμείς πιστεύουμε σε ανθρώπους, στάσεις, και επιλογές και βάση αυτών κρίνουμε και κρινόμαστε)

Είμαστε σε πόλεμο με το σύστημα και οι φασίστες δεν είναι παρά ένα κομμάτι του που εμφανίζεται πάντα σε συγκεκριμένες ιστορικές εποχές με πολύ συγκεκριμένες στοχεύσεις και διακριτούς ρόλους. Για αυτό και η επίθεση στους φασίστες δεν πρέπει να εκληφθεί ως ένα χτύπημα προς την „αντιδημοκρατική“ εκτροπή (με εκφράσεις όπως συμμορία ή επικλήσεις για να κηρυχθεί η Χ.Α παράνομη) αλλά μια επίθεση προς το σύνολο της δημοκρατίας, και προφανώς και τους αριστερούς παπαρολόγους κάθε είδους, και

τάσης που συναινούν σαν μωρές παρθένες και μετά συναντιούνται με τον σφαγέα των Παλαιστινίων Πέρες. Το πρόταγμα μας λοιπόν δεν θα μπορούσε παρά να είναι η ολομέτωπη σύγκρουση και με τους φασίστες όπως και με κάθε μέτωπο του εξουσιαστικού συμπλέγματος. Με τα δικά μας μαχαίρια να κεντάνε τα σώματα τους, τα όπλα μας να σημαδεύουν τα κεφάλια τους, τα γκαζάκια και τα εκρηκτικά μας να τοποθετούνται στα γραφεία τους και στα σπίτια τους.

Ταξιδεύοντας νοητά στα μπουρδέλα των φυλακών που βρίσκονται αιχμάλωτα τα αδέρφια μας. Το τελευταίο διάστημα στο εσωτερικό των ελληνικών φυλακών έχει ξεκινήσει ένας πολύ σημαντικός αγώνας από αναρχικούς αιχμαλώτους. Ένας αγώνας ο οποίος έχει ως κεντρικό άξονα την άρνηση σωματικού ελέγχου (δηλαδή την απόπειρα προσβολής της αξιοπρέπειας του κρατούμενου) Οι αναρχικοί αιχμάλωτοι που αρνούνται να υποστούν αυτή την προσβλητική διαδικασία σέρνονται στο σωματικό και ψυχικό βασανιστήριο της απομόνωσης με αποκορύφωμα την συμπλοκή στις φυλακές Δομοκού μεταξύ των ανθρωποφυλάκων και των συντρόφων Π. Αργυρού και Μ. Τσάκαλου μέλη της Ε.Ο Σ.Π.Φ και πιο πρόσφατα γεγονότα αυτά του αναρχικού Ράμι Συριανού(ο οποίος και κατάφερε την έξοδο του μετά από νικηφόρα απεργία πείνας), και της αναρχικής και μέλος της Ε.Ο.Σ.Π.Φ Όλγας Οικονομίδου. Και οι δύο τους πλήρωσαν την επιλογή ρήξης με το „σωφρονιστικό“ αυτό μέτρο με δεκάδες μέρες στην απομόνωση. Τελευταίο περιστατικό αυτό του αναρχικού συντρόφου Σωκράτη Τζίφκα ο οποίος μετά την επιστροφή του από το νοσοκομείο στο οποίο είχε βρεθεί για λόγους υγείας αρνήθηκε τον σωματικό έλεγχο και βασανίστηκε για 10 μέρες στην απομόνωση από τα γουρούνια των φυλακών Διαβατών σε άθλιες συνθήκες. Έχει την σημασία του να αναφέρουμε πως στις ίδιες φυλακές είχε βασανιστεί και η συντρόφισσα μας Όλγα Οικονομίδου για 54 μέρες.

Σαν ελάχιστη ένδειξη αλληλεγγύης προς τον αναρχικό Σωκράτη Τζίφκα, καθώς και σε όλους τους αναρχικούς αιχμαλώτους που έχουν βασανιστεί πρόσφατα στο καθεστώς της απομόνωσης τοποθετήσαμε το απόγευμα της Δευτέρας 13 Αυγούστου εμπρηστικό μηχανισμό στην εταιρεία TRASTOR(θυγατρική της Πειραιώς), στον 5ο όροφο κτιρίου στην οδό Δαβάκη 1 και Κηφισίας, μια εταιρεία που επενδύει ακίνητη περιουσία και συμμετέχει σε λοιπά οικονομικά αλισβερίσια(αγορές, επενδύσεις κλπ), εν' ολίγης μια εταιρία στόχο όπως και κάθε άλλη.

Αλληλεγγύη στους επαναστάτες αιχμαλώτους των φυλακών.

Δύναμη στους καταζητούμενους συντρόφους ανά τον κόσμο.

Μια υψωμένη γροθιά στον Λουτσιάνο Τορτούγκα. Η τελευταία σου επιστολή άγγιξε την καρδιά μας.

Συνεχίζουμε με λύσσα για τις καινούριες μάχες που έρχονται με τον εχθρό και τις αδύναμες πτυχές του εαυτού μας.

Πόλεμος στον πολιτισμό!

Ζήτω η Αναρχία!

Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία-Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο

Μονάδα: "Φωτιά στα κάτεργα"

Υ.Γ. Και ίσως από τα ελάχιστα ευχάριστα γεγονότα αυτού του καλοκαιριού η θέα του ψόφιου βλάκα στην Πάρο. Η βλακεία του έφτασε σε τέτοια επίπεδα που θυσιάσε την ζωή του για μερικά χιλιάρικά που μόλις είχαν ληστευτεί από μια ΤΡΑΠΕΖΑ! Αυτό είναι το μέλλον που περιμένει τους ρουφιάνους-πολίτες που φοράνε με βιασύνη την στολή του μπάτσου και παριστάνουν τον ήρωα.

(Αθήνα, 13. Αυγούστου 2012)

Ανάληψη ευθύνης για εμπρησμούς (Αθήνα, 10.10 και 12.10.2012)

Πολύς καιρός έχει περασει μεταξύ του χτές και του σήμερα αλλά πάνω σ' αυτή την άτυχη μα ακόμα ευγενή γη, γονιμοποιημένη από υπολείμματα πρησμένων πτωμάτων και άγονου αίματος, κανένα τέλειο παρθένο λουλούδι, δημιουργημένο απ' την πνευματικότητα και την αγνότητα, δε φυτρώνει σήμερα.

Το σύγχρονο καπιταλιστικό βασίλειο, με τα πολλά αρνητικά του, δίνει ένα πραγματικό πλεονέκτημα: γεννά καθημερινά δεκάδες νέους λόγους να κινηθείς εναντίον του, να απορρυθμίσεις τις υποδομές του και να χτυπήσεις τα θεμέλιά του με σκοπό την οριστική του κατάρρευση. Πλήξη, αλλωτρίωση, κατάθλιψη, φτώχεια, εξαθλίωση, μιζέρια...: όψεις της ίδιας πραγματικότητας. Της ίδιας βαρετής καθημερινής επανάληψης που διαβρώνει την προσωπική επαφή και υπάγει τις ανθρώπινες σχέσεις σε κάτι το δευτερεύον, πολυ μικρότερης σημασίας απ' τις «ευκαιρίες» που δίνονται γι' αναρρίχηση στις ψηλότερες βαθμίδες της οικονομικής και κοινωνικής ιεραρχίας.

Μιλώντας για όσους δε τα καταφέρνουν και τόσο καλά να ανέλθουν στη προαναφερθείσα ιεραρχία, αξίζει να καταπιαστούμε πρώτα με το σύγχρονο δούλο. Χαρακτηριστικά του το ψεύτικο χαμόγελο, τα ξεφτισμένα ιδανικά κι η εθελούσια υποταγή. Είναι ο μέσος άνθρωπος στον καιρό της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Οι σύγχρονες μάζες συνθέτονται απο κενές προσωπικότητες που προσπαθούν να συγκαλύψουν τη σαθρότητα της ύπαρξής τους μ' επίπλαστες υλιστικές ανάγκες. Αυτή η απχανωμένη πλειοψηφία δεν κάνει άλλο απ' το να επιδίδεται στο «κυνήγι του καρότου». Όλοι είναι πρόθυμοι να πατήσουν επί πτωμάτων με μόνο σκοπό ν' αποκτήσουν κοινωνικό κύρος. Εφοδιασμένοι με φιλοτομαρισμό και παρτακοσμό, επιλέγουν ν' αφοσιωθούν στη δόμηση μιάς επαγγελματικής επιτυχίας, περιμένοντας – ακόμη και ζητώντας κατά περίπτωση- απ' το κράτος να διατηρήσει την ησυχία, την τάξη και την ασφάλεια. Υπάρχει επίσης και ο όχλος, η «πλέμπα», οι κατατρεγμένοι και οι κολασμένοι, οι περιθωριακοί. Χωρίς η χαμηλή κοινωνική τάξη ν' αποτελεί απαραίτητα κοινό χαρακτηριστικό των παραπάνω, η φτώχεια είτε τους εξωθεί στην απάθεια και την ομφαλοσκόπηση είτε στη παραβατικότητα.

Τέλος, έχουμε και τους «αγωνιστές» που συμμετέχουν σε διαφορους πολιτικούς μηχανισμούς που απασχολούνται σχεδόν αποκλειστικά με την αύξηση του αριθμού των οπαδών τους. Ενώ αναλώνονται σε πολιτικάντικες εκδηλώσεις, ξεχνούν να είναι εστω και λίγο επικίνδunami για το υπάρχον πολιτικό και οικονομικό μοντέλο. Αυτοί καταλήγουν να μη διαφέρουν στο ελάχιστο

απ' τους συστημικούς πολιτικούς του κυνοβουλίου. Υπ' όψη, η μαχητικότητα δεν είναι νομοτελειακά προϊόν κοινωνικών κι οικονομικών συγκυριών όπως κάποιοι εργατο/αναρχο-πατέρες σπυδουν επανειλημμένα να υπερτονίσουν. Αντίθετα είναι κυρίως θέμα προσωπικής επιλογής. Εμείς, οι παραβατικοί, την έννοια τάξη δε την αντιλαμβανόμαστε σαν εννιαίο κι αδιάσπαστο κοινωνικό σώμα το οποίο οφείλει τη συνοχή του σε κάποιο εσωτερικό οικονομικό συμφέρον. Αυτό που συνδέει τους Μαχητές, τους Ανυπόταχτους, τους ανένταχτους -δηλαδή η ταξική μας ενότητα- είναι η αξιοπρέπεια του καθένα και η συντροφικότητα μεταξύ μας.

Είμαστε αυτοί οι ενοχλητικοί που ανάμεσα σε ανενόχλητους, συνεχώς περπατάμε.

Μετά από δεκαετίες εξέλιξης του καπιταλισμού για να διαμορφωθεί το κοινωνικό μοντέλο που περιγράψαμε, έχει πλέον εδραιωθεί ένα εκρηκτικό περιβάλλον που αποτελεί γόνιμο έδαφος για την από τα κάτω αποσταθεροποίηση της «τάξης πραγμάτων». Πάνω σ' αυτή τη πραγματικότητα έχουμε αμέτρητες σκέψεις. Όμως ως αναρχικοί της πράξης προτιμάμε να εκφραζόμαστε με τη δράση μας. Είμαστε αυτοί που επιτέθηκαν με εμπρηστικούς μηχανισμούς στο σουπερ μάρκετ της αλυσίδας AB Βασιλόπουλος στη συμβολή των οδών Λαοδικείας και Νυμφαίου την Τετάρτη 10/10 και στο υποκατάστημα του ταχυδρομικού ταμιευτηρίου στην οδό Πανόρμου στη συμβολή με την Αχαΐας την Παρασκευή 12/10. Είμαστε αυτοί που νύχτα-μέρα γυρνάμε στους δρόμους ψάχνοντας για την έντονη ζωή. Με τις πράξεις μας επιδιώκουμε την αποσάθρωση της δημόσιας ζωής, την ανατροπή κάθε κοινωνικής σχέσης. Οι επαναστατικές μας ορέξεις είναι η ζωή μας. Είμαστε ανάρτερες πόλης επειδή μας σαγηνεύει η φωτιά. Δε διστάζουμε να ζούμε πέρα από τα όρια των νόμων του κράτους και της κοινωνίας. Ανυποχώρητα επιθετικοί, είμαστε η δυναμική για μια άλλη πραγματικότητα.

Στόχος μας είναι καθετί που μπαινει εμπόδιο στην επιθυμία μας να ζήσουμε ελεύθεροι. Θέλουμε να δείρουμε τους μπάτσους που περιπολούν την πόλη και να κάψουμε (ξανά) τα αμάξια τους (κολάδικα και ιδιωτικά). Να κλέψουμε και να σπάσουμε το σπίτι του πολιτικού, του δημοσιογράφου, του διευθυντή της τράπεζας και του υπαλλήλου σ' αυτή. Θέλουμε να σπάσουμε τα κόκαλα του φασίστα απ' τα τάγματα εφόδου. Να κάψουμε τα εμπορικά κέντρα και τα σουπερμάρκετ. Να επιτεθούμε σε κάθε εταιρία που σχετίζεται με την κατασκευή τη συντήρηση και την επάνδρωση «κέντρων υποδοχής μεταναστών», λευκών κελιών (στον Κορυδαλλό ή αλλου) και φυλακών γενικότερα. Ν' ανατινάξουμε κάθε δημόσια υπηρεσία. Θέλουμε στην επόμενη πορεία να κουκουλωθούμε και να κανουμε μάχαλα, να γραψουμε συνθήματα στους τοίχους. Περισσότε-

ρο απ' όλα όμως, δε θα ησυχάσουμε μέχρι να ξεκοιλιάσουμε με τα χέρια μας κάθε ανθρωποφύλακα και να γκρεμίσουμε τον τελευταίο τοίχο που φυλακίζει τ' αδέρφια μας οπουδήποτε στον κόσμο.

Ο πόλεμος που έχουμε επιλέξει, δε σταματάει ούτε αρχίζει στο «πεδίο της μάχης», την στιγμή της σύγκρουσης. Στόχος μας η διάβρωση, συμμαχός μας το χάος. Εχθρός η διάθεση ελέγχου, ετεροκαθορισμού και συγκατάβασης. Μόνος λόγος οπισθοχώρησης η επιλογή διαφορετικού χωροχρόνου για την επιθεση. Τα μέσα εκατοντάδες κι οι τρόποι πολλαπλάσιοι μέχρι την εξάλειψη της δουλοπρέπειας. Αυτά που επιδιώκουμε μας κάνουν αυτό που είμαστε. Οπλίζουμε τη φωτιά και το τσεκουρι με το λόγο μας και, μπροστά σ' ένα κόσμο επαναστατικής απόλαυσης, το μόνο που έχουμε να χάσουμε είναι η πλήξη.

**ΖΗΤΩ Η ΑΤΥΠΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
ΖΗΤΩ Η ΜΑΥΡΗ ΔΙΕΘΝΗΣ
ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΟΞΥΝΟΥΜΕ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ**

Χαιρετάμε ολόψυχα τους φίλους του Εξεγερτικού πυρήνα Μαριάνο Σάντσεθ Ανιόν (CI-MSA), την Αγέλη Λύκων στη Ρωσία και στο Μπουένος Άιρες του Πυρήνα Οργης και του Πυρήνα Συνωμοτών για την Επέκταση του Χάους. Μακάρι να έχουμε νέα σας σύντομα!

Υψώνουμε τη γροθιά σε κάθε έγκλειστο στα κελιά της δημοκρατίας που είναι παρών, πιστός στο λόγο του και την επαναστατική αυτοδιάθεση. Δε περνάει μέρα χωρίς να σας σκεφτούμε.

Πάντα αποφασισμένοι να κινηθούμε ενάντια σ' όσους θέλουν να μας δούν μ' αλυσίδες και φίμωτρα. Είμαστε επικίνδυνοι γιατί είμαστε ευέλικτοι.

**Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο
Συνομοσία Πυρήνων της Φωτιάς
Επαναστατικές Ομάδες Διασποράς Τρόμου**

«Μη λες πως είμαστε λίγοι.. Πες μονάχα ότι είμαστε αποφασισμένοι..»

Συνεισφορά των εννέα φυλακισμένων μελών της Ε.Ο. ΣΠΦ και του αναρχικού κρατουμένου Θεόφιλου Μαυρόπουλου σε διεθνή αναρχική συνάντηση που καλέστηκε υπό εξεγερτική προοπτική (Ζυρίχη, 10-13 Νοέμβρη 2012)

Το ζήτημα δεν είναι αν ζούμε περισσότερο ή λιγότερο φτωχά, αλλά το ότι ζούμε με έναν τρόπο που δε μας περιέχει. Δε θέλουμε να επαναλάβουμε πράγματα που έχουν ήδη ειπωθεί.

Έχουμε εξορίσει απ' το μυαλό μας την ιδέα μιας κεντρικής εξουσίας, και δεν πιστεύουμε στους μύθους του φαντάσματος του προλεταριάτου. Δεν έχουμε απέναντί μας ένα απομονωμένο κράτος που απ' τα ανάκτορα της εξουσίας του δίνει εντολές, ούτε μια κοινωνία που περιμένει να αφυπνιστεί για να εξεγερθεί. Σήμερα η κοινωνία είναι ένα διάχυτο κοινωνικό εργοστάσιο παραγωγής συμπεριφορών, αξιών, ηθικής, συνηθειών.

Λειτουργεί σαν μια κοινωνική μηχανή θανάτου που κατασπαράζει χρόνο, χώρο συναισθήματα και συνειδήσεις. Το κέντρο του κράτους και η καρδιά του συστήματος βρίσκονται διασκορπισμένα σε εκατομμύρια μικρές και μεγάλες αναπαραστάσεις εξουσίας μέσα στην καθημερινότητά μας. Βρίσκονται στη γλώσσα που μιλάμε, στις εικόνες των διαφημίσεων, στην αρχιτεκτονική των πόλεων, στην εικονική πραγματικότητα της τεχνολογίας, στον ανθρωποκεντρικό πολιτισμό, στα όπλα των μπάτσων, στα εθνικά σύμβολα των φασιστών, στις κλειδαριές της ιδιοκτησίας, στα πρότυπα που ερωτευόμαστε, στους τοίχους των φυλακών.

Δεν υπάρχουν αθώοι. Όλοι μας είμαστε μέρος της κοινωνικής μηχανής της εξουσίας. Το ερώτημα είναι αν είμαστε το λάδι ή η άμμος στα γρανάζια της. Γι' αυτό απορρίπτουμε την ιδέα της φαινομενικής αθωότητας της κοινωνίας. Η σιωπή ποτέ δεν είναι αθώα. Μισούμε τόσο το χέρι που κρατάει το μαστίγιο, όσο και την πλάτη που παθητικά το υπομένει.

Σήμερα η κοινωνική μηχανή μετασηματίζεται. Η οικονομική κρίση που εξαπλώνεται πάνω από τις προνομιούχες δυτικές κοινωνίες δημιουργεί την ανάγκη για μετασηματισμό της διαχείρισης της εξουσίας. Ένα νέο στρατιωτικό-αστυνομικό κράτος σε συνδυασμό με τη δικτατορία της τεχνολογίας, θωρακίζει πλέον την εξουσία. Νέα αστυνομικά σώματα ασφαλείας, στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, επανεμφάνιση του στρατού στους δρόμους, εξέλιξη των συστημάτων ασφαλείας, τράπεζες DNA, πειράματα γενετικού ελέγχου ναρκοθετούν όλο και περισσότερες επικράτειες της ζωής μας.

Παράλληλα η κοινωνική μάζα περνάει από την εποχή της καταναλωτικής φρενιτιδας στην περίοδο της αποκαθίλωσης των οικονομικών υποσχέσεων και της παρατεταμένης αγωνίας.

Στις μέρες μας αυτή η αγωνία κατεβαίνει στο δρόμο, διαδηλώνει, αγανακτεί, φωνάζει, διαμαρτύρεται. Είναι ένα ετερογενές πλήθος που παλινδρομεί μέσα στις αντιφάσεις του. Ένα μωσαϊκό κόσμου που το συνθέτουν φωνακλάδες, δημοκράτες, ρεφορμιστές, αριστεροί, ανένταχτοι, αγανακτισμένοι πολίτες, μαθητές, φοιτητές, συνδικαλιστές, χούλιγκαν, εθνικιστές, αναρχικοί κ.ο.κ.

Γι' αυτό, όσοι βλέπουν σε αυτά τα νέα κινήματα ενάντια στην οικονομική κρίση μια προοπτική απελευθέρωσης και αναρχικής συνειδητοποίησης σύντομα θα απογοητευτούν.

Ένα μεγάλο μέρος αυτού του «κινήματος» νοσταλγεί την εποχή της καταναλωτικής αφθονίας, και δεν επιθυμεί καμιά εξέγερση ενάντια στην εξουσία. Αρκετοί απ' τους αγανακτισμένους κοιμήθηκαν με γεμάτα τα πορτοφόλια τους και τώρα ξύπνησαν με χρεοκοπημένες ψευδαισθήσεις. Γι' αυτό κατέβηκαν στους δρόμους διεκδικώντας πίσω τις καταναλωτικές φαντασιώσεις τους. Σχεδόν κανείς δεν ασκεί κριτική στον προηγούμενο τρόπο ζωής του, επιθυμώντας μια ελευθεριακή εκτροπή της.

Αντίθετα, επιθυμούν να διατηρηθεί η προηγούμενη τάξη πραγμάτων. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα, μερικοί μπροστά στο φόβο της οικονομικής αγωνίας καταφεύγουν στη δειλία του ρατσισμού και της φασιστικής προπαγάνδας.

Απ' την άλλη, οι επαγγελματίες της «επαναστατικής» ρητορείας, οι ρεφορμιστές της αριστεράς και οι συνδικαλιστές τους εξαντλούν τη διάχυτη κοινωνική οργή σε πορείες-λιτανείες περιφέροντας το πτώμα του συμβιβασμού.

Όσο για ένα μεγάλο κομμάτι των κοινωνιστών αναρχικών της Ελλάδας, αυτοί φαντασιώνονται γραφικές μυθοπλασίες που μιλούν για την κοινωνική αφύπνιση και για τη μαγική ώρα του ερχομού των αντικειμενικών συνθηκών. Οποιος όμως κοιμάται με ελπίδες, ξυπνάει με εφιάλτες.

Για εμάς, που αυτοπροσδιοριζόμαστε ως αναρχικοί της πράξης, εξεγερσιακοί, μηδενιστές και αντικοινωνιστές, η εξέγερση είναι έξω και μακριά από οικονομικά αιτήματα και αντικειμενικές συνθήκες. Καταργούμε ανάμεσά μας την οικονομία ως κοινωνική σχέση και ορίζουμε τις υποκειμενικές μας συνθήκες ως αφετηρία εξέγερσης. Για να πούμε την αλήθεια, δε μας ενδιαφέρουν οι οικονομικοί όροι και θεωρίες, ούτε και μοιραζόμαστε την αγωνία των αριθμών, των στατιστικών και του οικονομικού ελλείμματος με την κοινωνία. Ξέρουμε μόνο πως ασφυκτιούμε μέσα στο σύγχρονο κόσμο της αιχμαλωσίας, είτε αυτός νοσεί απ' την οικονομική κρίση είτε όχι.

Παρ' όλα αυτά, χαιρόμαστε με την οικονομική κρίση. Η κρίση μάς ευνοεί και δημιουργεί κενά στο έδαφος της κυριαρχίας για να προωθήσουμε τις επιθέσεις

μας. Εγκαταλείπουμε τη γλώσσα της κυριαρχίας, όπως και τη ρητορική του επαναστατικού αντίδοτου στην οικονομική κρίση. Μέσα από τις επιθέσεις μας θέλουμε να βαθύνουμε την οικονομική κρίση και να προκαλέσουμε το χάος στις δυτικές μητροπόλεις.

Όπως ήδη αναφέραμε, μέσα στα κινήματα των αγανακτισμένων και στους ενδιάμεσους αγώνες κατοικεί μια πολυσύνθετη και αντιθετική κοινότητα ανθρώπων, από αντιφασίστες χούλιγκαν μέχρι συντηρητικούς πατριώτες. Αυτή είναι η δική μας ευκαιρία να συνδέσουμε την αναρχία με τα πιο ατίθασα στοιχεία που ανυπομονούν μέσα στη βραδυπορία των ενδιάμεσων αγώνων. Για να συμβεί αυτό, πρέπει να κινηθούμε διατηρώντας ξεκάθαρα τα αυτόνομα πολιτικά χαρακτηριστικά μας και όχι να τα καμουφλάρουμε για να αποκτήσουμε κοινωνικές συμπάθειες. Επιθυμούμε να προκαλέσουμε την πόλωση και όχι να γαθούμε στη μετριότητα της κοινωνικής διαμαρτυρίας.

Έτσι, δημιουργούμε μια πρόταση παρέμβασης μέσα στους ενδιάμεσους κοινωνικούς αγώνες. Μικρές ευέλικτες ομάδες αναρχικών της πράξης μπορούν να διεισδύσουν μέσα σε αυτές τις μεγάλες πορείες-κηδείες και να προκαλέσουν τη σύγκρουση σε επιλεγμένους στόχους της εξουσίας, είτε χτυπώντας με τη μέθοδο του hit 'n' run (χτυπάω και φεύγω) είτε –αν ευνοούν οι συνθήκες– στήνοντας οδοφράγματα και κάνοντας επιθέσεις στις αστυνομικές δυνάμεις. Αυτές οι στιγμές σύγκρουσης μπορούν να αποτελέσουν ένα πρώτο σημείο συνάντησης με

τα πιο «ακραία» και ατίθασα στοιχεία που κατεβαίνουν στις διαδηλώσεις. Εκεί αποκτιέται το πρώτο βίωμα της επίθεσης, της άμεσης δράσης, της αλληλεγγύης. Δυστυχώς, μέχρι σήμερα, αυτό το βίωμα συνήθως εγκαταλείπεται στην τυχαίοτητα της επόμενης συνάντησης στην επόμενη πορεία. Κουρασθήκαμε όμως να τρέχουμε πίσω από τα γεγονότα. Δε θέλουμε να περιμένουμε την επόμενη διαδήλωση για να επιτεθούμε. Γι' αυτό, παράλληλα προτείνουμε τη δημιουργία και τη στήριξη άτυπων ομάδων αναρχικής άμεσης δράσης· έτσι, το βίωμα της σύγκρουσης ενάντια στο υπάρχον δεν εξαντλείται στις στιγμές μιας πορείας ή ενός ενδιάμεσου αγώνα. Απεναντίας, οργανώνεται, συντονίζεται και διαχέεται σε όλες τις εκφράσεις της ζωής μας, μονιμοποιώντας τις ταραχές στην καθημερινότητά μας. Αυτό που θέλουμε είναι να μετατρέψουμε την καθημερινότητά μας σε μια διαρκή μάχη ενάντια στην εξουσία και στον πολιτισμό της.

Για να συμβεί αυτό, καταργούμε την τυχειότητα και τους αυτοματισμούς. Δεν περιμένουμε ούτε επετειακές ημερομηνίες ούτε τη βραδυπορία της μάζας των μεγάλων συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων.

Αντίθετα, οι άτυπες αναρχικές ομάδες δράσης διασκορπίζονται καθημερινά μέσα στον κοινωνικό ιστό, επιζητώντας να προκαλέσουν σαμποτάζ που θα βραχυκυκλώσουν την κοινωνική μηχανή. Οι μικρές αναρχικές αντάρτικες ομάδες μπορούν να κινηθούν εύκολα μέσα στο διάφωτο κάτεργο της μητρόπολης και να χτυπήσουν τις αποικίες της αυτοκρατορίας. Στο νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης που προωθούμε διευρύνουμε τις επιλογές των στόχων που χτυπάμε, όπως ακριβώς διευρύνει και η εξουσία τις μορφές της. Δίπλα στους κλασικούς στόχους, π.χ. αστυνομικά τμήματα, κομματικά γραφεία, ανιχνεύουμε και νέους εχθρούς, όπως διαφημιστικές εταιρείες, στατιστικές υπηρεσίες, βιομηχανίες φαρμάκων, εταιρείες πληροφορικής, σύμβολα του θεάματος, επιστήμονες γενετικών πειραμάτων, εργαστήρια DNA, σχολές στελεχών επιχειρήσεων, δημοσιογραφίας, μάρκετινγκ κ.λπ.

Επίσης, μια άτυπη ομάδα αναρχικών αντάρτικων πόλης μπορεί να προκαλέσει βραχυκυκλώματα της ομαλής κυκλοφορίας της ροής εμπορευμάτων μέσα στη μητρόπολη. Απ' το μπλοκάρισμα δρόμων μεγάλης κυκλοφορίας με την τοποθέτηση λάστιχων και την πυρπόλησή τους μέχρι την επίθεση και καταστροφή μέσων μαζικής συγκοινωνίας (λεωφορεία, τραμ, τρένα). Έτσι, ενώ φαινομενικά δε χτυπάμε στόχους της «πλουτοκρατίας» καθώς οι δρόμοι και τα μέσα μαζικής μεταφοράς χρησιμοποιούνται από όλους, παρ' όλα αυτά σαμποτάρουμε την εξουσία.

Γιατί έτσι, νεκρώνοντας ζώνες της μητρόπολης, απελευθερώνουμε χρόνο. Χρόνο για να σκεφτούμε, να αισθανθούμε, να αναρωτηθούμε.

Άλλωστε, αναρχική εξέγερση είναι να θέτεις τα ερωτήματα· εξουσία είναι να θεωρείς ότι έχεις όλες τις απαντήσεις.

Εδώ θέλουμε να τονίσουμε κάτι. Όταν μιλάμε και σκεφτόμαστε ως κομμάτι της διαρκούς εξέγερσης γνωρίζουμε πως υπάρχουν χίλιοι τρόποι για να πράξουμε αναρχικά. Συχνά γράφουμε πως θέλουμε τα μέσα που χρησιμοποιούμε να είναι οικειοποιήσιμα απ' τον καθέναν.

Σε αυτήν τη φράση όμως θέλουμε να αποφύγουμε μια σύγχυση που ίσως περιτριγυρίσει τη σκέψη μας. Κάποιοι σύντροφοι με τον όρο «οικειοποιήσιμα μέσα» θέτουν αυθαίρετα έναν πήχη που μετράει τη βία μας, οριοθετώντας έτσι τα μέσα της σύγκρουσης που μετράει τη βία μας, περιορίζοντας τα ίδια τα μέσα της σύγκρουσης και απομονώνοντας ενέργειες όπως μια τοποθέτηση ενός ισχυρού εκρηκτικού μηχανισμού ή μιας πολιτικής εκτέλεσης ενός αξιωματικού της εξουσίας. Συνήθως ο συλλογισμός αυτός θεωρεί πως τέτοιες ενέργειες και η χρήση των αντίστοιχων μέσων (εκρηκτικά, ωρολογιακοί μηχανισμοί, όπλα) προϋποθέτουν μια εξειδίκευση. Εμείς, αντίθετα, πιστεύουμε πως ιδιαίτερα σήμερα το κάθε άτομο που θέλει να πάρει τη ζωή στα χέρια του μπορεί να ανακαλύψει τους τρόπους, να μάθει και να χρησιμοποιήσει οποιοδήποτε μέσο άμεσης αναρχικής δράσης, από μια πέτρα έως ένα καλάσνικοφ. Δε θέλουμε να βάλουμε όρια στην επίθεσή μας. Για να μη μένουμε όμως μόνο στα λόγια, προτείνουμε στις άτυπες ομάδες άμεσης δράσης να συνεισφέρουν στη μεταδοτικότητα των εμπειριών τους, εκδίδοντας και κυκλοφορώντας μέσω διαδικτύου εγχειρίδια κατασκευής εμπρηστικών και εκρηκτικών μηχανισμών, χρήσης ωρολογιακών κατασκευών, λειτουργίας όπλων κ.ά.

Αυτή η πρόταση άλλωστε έχει ήδη γραφτεί αναλυτικά σε άλλο κείμενό μας που κυκλοφορεί στην τελευταία έκδοση των συντρόφων του 325, στο πλαίσιο του διαλόγου που θέλουμε να ανοίξουμε ανάμεσα στους αναρχικούς της πράξης και στους πυρήνες της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI).

Γι' αυτό, πιστεύουμε πως αυτό που χρειάζεται είναι η θέληση για αναρχική εξέγερση να γίνει οικειοποιήσιμη, και τα μέσα δεν είναι τίποτα άλλο από αντικείμενα που αρκούν τα χέρια μας και οι επιθυμίες μας για να τα ανακαλύψουν. Έτσι αποφεύγουμε τους διαχωρισμούς της χαμηλής ή υψηλής έντασης βίας και καταστρέφουμε την αναπαραγωγή του μύθου της εξειδίκευσης. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα πολύμορφης αναρχικής δράσης είναι το πείραμα της FAI/IRF, που αναλαμβάνει την ευθύνη τόσο για την τοποθέτηση πανό αλληλεγγύης και το μπλοκάρισμα εισόδων εμπορικών καταστημάτων με κόλλα στο Περού και στη Βολιβία, όσο και τον πυροβολισμό μεγαλοστελέχους εταιρείας πυρηνικής ενέργειας στην Ιταλία και την εκτέλεση τριών δημοτόμπιασων στο Μεξικό. Άλλωστε, κάπως έτσι ξεκινήσαμε κι εμείς, ως Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, χωρίς ποτέ να παγιδευτούμε στην αλαζονεία των μέσων και στην άτυπη ιεραρχία τους.

Συνεχίζοντας το συλλογισμό μας για τους τρόπους επίθεσης ενάντια στο υπάρχον, θεωρούμε πως καμία επίθεση δε μιλάει από μόνη της. Σήμερα τί-

ποτα δεν είναι αυτονόητο. Ακόμα και οι επιθέσεις ενάντια σε τράπεζες, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, οι οδομαχίες με τους μπάτσους σε μια διαδήλωση μπορούν να πλαστογραφηθούν και να εμφανιστούν ως κάτι άλλο από αυτό που είναι. Δεν είναι μόνο η εξουσία που μέσω του θεάματος και των δημοσιογράφων θα διαστρεβλώσει αυτές τις όμορφες στιγμές πολέμου. Είναι και οι μύθοι του αυτονόητου που κατοικούν από τη δική μας την πλευρά. Ο μύθος της οργισμένης κοινωνίας που υποτίθεται ότι μας συμπαθεί και στηρίζει τις πρακτικές μας, ο μύθος της μαζικής βίας, ο μύθος του «δίκιου»...

Όμως, εμείς δε θέλουμε τη «συμπάθεια» ενός πλήθους χειροκροτητών, ούτε περιμένουμε τις μάζες για να πράξουμε, ούτε έχουμε αιτήματα για να έχουμε δίκιο ή άδικο. Είμαστε αυτό που είμαστε και αναζητούμε συνεργούς και συντρόφους. Τίποτα λιγότερο. Είμαστε αναρχικοί αρνητές της τάξης και θέλουμε να αυτοπροσδιορίζουμε τις πράξεις μας, γιατί αυτές είναι οι προσκλήσεις μας για όποιον θέλει να πάρει τη ζωή στα χέρια του. Γιατί οι πράξεις μας είμαστε εμείς οι ίδιοι. Θεωρούμε λοιπόν πως οι άτυπες αναρχικές ομάδες άμεσης δράσης δεν πρέπει να αφήνουν τη σιωπή να ακρωτηριάζει τις πράξεις τους εγκαταλείποντάς τες στη δικτατορία του εκάστοτε αυτονόητου, αλλά είναι σημαντικό να αναλαμβάνουν την ευθύνη για αυτές μέσω προκηρύξεων.

Άλλωστε, εάν εγκαταλείψουμε μια ενέργεια στο έλεος της ανωνυμίας, είναι σαν να της στερούμε την ίδια της την ψυχή, το νόημα που αυτή κουβαλάει. Η επικοινωνία, που τόσο έχει διαβρωθεί και χάσει την ουσία της κάτω από την επήρεια του σύγχρονου πολιτισμού, επανανοηματοδοτείται και απελευθερώνεται εκ νέου μέσα από το λόγο των συντρόφων που πραγματοποιούν την εκάστοτε επίθεση. Έτσι και η ίδια η πράξη παύει να αποτελεί αυτοσκοπό, δεν είναι μόνο ένα δημοσίευμα σε μια εφημερίδα ή απλώς ένα χτύπημα στον εχθρό, αλλά κάτι περισσότερο, ένα κομμάτι μιας ξεχωριστής ιστορίας, μιας ξεχωριστής παρακαταθήκης που γράφεται στο εδώ, στο σήμερα από ανθρώπους που μοιράζονται μια κοινή επιθυμία, αυτήν της διαρκούς σύγκρουσης και της καταστροφής του υπάρχοντος. Μια παρακαταθήκη με διάρκεια το χρόνο και ανοιχτή στην κριτική και στην εξέλιξη. Με τον τρόπο αυτό θεωρούμε ότι κατακτάμε, πέρα από τη διάπραξη εχθροπραξιών, και μια συνεχή εξεγερτική προοπτική που αγκαλιάζει ένα διεθνή γαλαξία άτυπων ομάδων άμεσης δράσης και θέτει τις βάσεις για ένα διάλογο που με τη σειρά του είναι καθοριστικός για την ανάπτυξη σχέσεων και συντροφικότητας.

Κάθε προκήρυξη, κάθε ανάληψη ευθύνης είναι μια ανοιχτή πρόσκληση, είναι ένα μικρό μέρος μιας μεγάλης κουβέντας, είναι ένας τρόπος να θέτεις ερωτήσεις κι όχι να δίνεις απαντήσεις, είναι ένας τρόπος να αυτοπροσδιορίζεσαι

ενάντια σε κάθε επίσημη αλήθεια, είναι μια μέθοδος να επικοινωνείς με συντρόφους που δε συνάντησες ή δε γνώρισες ποτέ σου, είναι η εξωτερικήυση του πολέμου που έχουμε μέσα μας με την εξουσία.

Άλλωστε, κάθε προκήρυξη είναι αποτέλεσμα της επιθυμίας μιας ομάδας συντρόφων που κάθισαν, συζήτησαν, σχεδίασαν, οργανώθηκαν, επιτέθηκαν στο στόχο τους και έπειτα ξανασυζήτησαν, μοιράστηκαν τις εμπειρίες τους, έκαναν τον απολογισμό τους, συχνά και την αυτοκριτική τους, και επέλεξαν να επικοινωνήσουν το βίωμα και τη συνείδηση της επίθεσής τους. Για εμάς, κάθε πυρήνας ή κάθε άτυπη ομάδα αποτελεί ένα ζωντανό πείραμα των ανθρωπίνων σχέσεων σε μια απελευθερωτική προοπτική. Ιδιαίτερα οι πυρήνες που έχουν διάρκεια στο χρόνο είναι εργαστήρια ανατροπής που ανακαλύπτουν το κέντρο των ανθρωπίνων σχέσεων. Είναι σίγουρο πως οι σχέσεις των συντρόφων μέσα σε άτυπες ομάδες δοκιμάζονται, εξελίσσονται, φθείρονται, αναδημιουργούνται, και το κάθε άτομο ανακαλύπτει όλο και περισσότερο τον εαυτό του. Ένας πυρήνας ή μια άτυπη αναρχική ομοσπονδία δεν τρέχει πίσω από τα γεγονότα· αντίθετα, τα προκαλεί. Η συγκρότηση άτυπων ομάδων ξεπερνάει την τυχαιότητα των ιστορικών συνθηκών και δεν εγκαταλείπει την επιθυμία για επίθεση σε ένα συγκυριακό αυθορμητισμό. Απεναντίας, κηρύσσει το δικό της πόλεμο ενάντια στο υπάρχον στο εδώ και τώρα, δίχως καμία αναβολή.

Αυτές οι ομάδες και οι πυρήνες είναι ο τρόπος να αποχαιρετήσουμε την αδράνεια των μαζών. Τις βαφτίζουμε με ονόματα που τους δίνουμε εμείς. Το όνομα κάθε ομάδας όπου συμμετέχουμε είναι η ψυχή μας. Είναι ο δικός μας τρόπος να αυτοπροσδιοριζόμαστε απορρίπτοντας όλες τις κοινωνικές ταυτότητες. Δεν είμαστε ούτε προλετάριοι, ούτε καταπιεσμένοι, ούτε εργάτες. Δε θέλουμε να χαθούμε στην ανωνυμία της μαζικής ενότητας που καταργεί τη μοναδικότητά μας. Είμαστε το όνομα που διαλέξαμε εμείς για τον εαυτό μας. Γι' αυτό λέμε πως η ονομασία ενός πυρήνα δε λειτουργεί ως μια διαφημιστική ταμπέλα. Αντίθετα, είναι η πρόσκληση προς τον καθέναν να οργανωθεί και να πράξει, δημιουργώντας τη δική του ομάδα, για να περάσει απ' το σημείο όπου η επιστροφή στην κανονικότητα είναι αδύνατη... Για τη διαρκή αναρχική εξέγερση, που δεν τελειώνει ποτέ. Γιατί πάντα θα υπάρχει μια νέα ανατολή ηλίου πιο όμορφη από κάθε προηγούμενη.

Συντροφικούς χαιρετισμούς,

**Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς πρώτης περιόδου
και ο αναρχικός σύντροφος Θεόφιλος Μαυρόπουλος
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία / Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (FAI/IRF)**

**Παράρτημα:
Έξι παραδειγματικές ανάληψης ευθύνης
πριν τον Δεκέμβριο 2008**

**Μπαράζ εμπρηστικών επιθέσεων
και Ανάληψη Ευθύνης
(Αθήνα-Θεσσαλονίκη, 21/2/2008)**

Η οικονομική δικτατορία εδραιώνεται καθημερινά είτε με τις ερπύστριες των τανκ στις εμπόλεμες ζώνες, που τις ακολουθεί η επέλαση των πολυεθνικών και των τραπεζών για να ολοκληρώσει τη λεηλασία (Σερβία, Ιράκ, Αφγανιστάν), είτε πάνω στις συμβάσεις και τις υποκλίσεις μιας συμβιβασμένης κοινωνίας που αποδέχεται τους όρους της αιχμαλωσίας της και τους αναπαράγει.

Σε αυτή τη συνθήκη η εργασία είναι η υγεία της οικονομίας γιατί αποτελεί την πολεμική της μηχανή σε περίοδο ειρήνης. Η καταναγκαστική δωρη μισθωτή εργασία δεσμεύει όλο το χρόνο μας, τις δυνατότητες μας, τη διάθεση μας, την ίδια μας την ύπαρξη με αντάλλαγμα τις καθημερινές εντολές των αφεντικών και ένα μισθό για αποζημίωση.

Για αυτό βρισκόμαστε συνειδητά στην αντιπέρα όχθη. Δεν ζητιανεύουμε κοινωνικές παραχωρήσεις, ούτε μας ενδιαφέρουν οι λογομαχίες των συνδικαλιστών για το ασφαλιστικό. Αρνούμαστε να μας εκμεταλεύονται και να του λέμε „και ευχαριστώ“. Αρνούμαστε να διεκδικούμε το αυτονόητο του παραλογισμού, γιατί η δουλειά δεν είναι ντροπή αλλά καταναγκασμός. Κάθε μέρα η ίδια εικόνα, κουρασμένα πρόσωπα, χαμηλωμένα βλέμματα, αγχωμένος χρόνος και η αξιοπρέπεια μας να χτυπάει κάρτα στο ρολόι των αφεντικών.

Για αυτό οπλίζουμε τους παλιούς και εφευρίσκουμε νέους τρόπους απόδρασης από την εργασιακή ομηρία. Παρατάσσουμε τη συνολική επίθεση στη συνθήκη και την ηθική της εργασίας. Απαλλοτριώσεις εμπορευμάτων και χρημάτων από τους ναούς της κατανάλωσης και του κέρδους, εμπρησμούς οικονομικών στόχων, σαμποτάζ στην ομαλή ροή της παραγωγής, αυτοοργανωμένες ρήξεις και επιθέσεις στους εργασιακούς χώρους...

Για αυτό στεκόμαστε αλληλέγγυοι στην επαναστατική επιλογή του συντρόφου Γιώργου Βουτση-Βογιατζή που κρατήται προφυλακισμένος για την ένοπλη ληστεία στην ετε στο γκύζη αρνούμενος να αποδεχτεί τα δεσμά του εργασιακού καταναγκασμού. Ως ελάχιστη ένδειξη διασάλευσης της εύρυθμης λειτουργίας της οικονομικής δικτατορίας επιτεθήκαμε χθές το βράδυ σε τράπεζες, κρατικούς στόχους και εταιρείες ασφαλείας και αναλαμβάνουμε την ευθύνη ακόμα για την επίθεση στο πολιτικό γραφείο του πρώ-

ην υπουργού Δικαιοσύνης Αναστάση Παπαληγούρα στο Κολωνάκι. Επίσης αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την επίθεση την προηγούμενη τετάρτη σε κατάστημα της Εμπορικής Τράπεζας, επί της οδού Μπότσαρη 124 στη Θεσσαλονίκη και για την επίθεση την δευτέρα στο παράρτημα του υπουργείου απασχόλησης στην οδό Αντιγονιδών, στο κέντρο της Θεσ/νίκης.

Δεν ξεχνάμε κανένα φυλακισμένο σύντροφο. Σύντομα θα επανέλθουμε...

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς Θεσσαλονίκης-Αθήνας

Εννέα εμπρηστικές επιθέσεις και μια ανάληψη ευθύνης (Θεσσαλονίκη-Αθήνα, 12/6/2008)

Στις 12 Ιουνίου 2008 επιλέξαμε να χτυπήσουμε τους χορηγούς της εθνικής Ελλάδος (πέντε στόχοι στην Αθήνα και τέσσερις στην Θεσσαλονίκη).

Όπως και πριν τέσσερα χρόνια με την 'επιτυχία' της εθνικής Ελλάδος στο γιούρο, έτσι και τώρα στήνεται ένα πανηγύρι απίστευτης ηλιθιότητας, κατά την διάρκεια του οποίου χιλιάδες καραγκιόζηδες ενοποιούνται υπό την σημαία της εθνικής υπερηφάνειας.

Το άβουλο πλήθος είναι έτοιμο να παραμερίσει την μιζέρια της καθημερινότητας του και να μετατραπεί για λίγες μέρες σε ένα συνοθύλευμα από χαμόγελα κάλπικης χαράς, επιδιδόμενο σε ηλίθιους πανυγηρισμούς. Από τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης έως τους τοίχους της μητρόπολης κατακλυζόμαστε από χιλιάδες διαφημίσεις που προωθούν την εθνική συνείδηση προβατοποίησης και καταναλωτικής μανίας - παράμετρο απαραίτητη για κάθε καταναλωτική φέεστα. Ο ρόλος των πολυεθνικών εταιριών χορηγίας είναι κάτι παραπάνω από εμφανής, προωθώντας αφενός τα προϊόντα τους κι αφετέρου την εθνική ενότητα, δημιουργώντας μια σύμπνοια καπιταλιστικής κερδοφορίας και εμφύτευσης - αναβίωσης της μισητής για μας εθνικής ταυτότητας. Για αυτό και τους χτυπήσαμε, όπως κάναμε στο παρελθόν και όπως θα κάνουμε και στο μέλλον.

Η γιορτή σας σφύζει από λαμπερά φώτα και πολυπληθή χαμόγελα, εθνικά κουρελόπανα, αποχαυνωτικό θέαμα και διάχυτη ανουσιότητα. Η δικιά μας γιορτή είναι τις νύχτες, όταν τα λαμπερά φώτα δίνουν την θέση τους στα πυκνά σκοτάδια της παραβατικότητας και είναι η βενζίνη και η φωτιά, η κίνηση

και η καταστροφή. Επειδή η εθνική ομοψυχία είναι για τους φοβισμένους, ποτέ δεν θα αποδεχθούμε την ύπαρξη κανενός κράτους και κανενός έθνους. Η μόνη μας πατρίδα είναι η Επανάσταση που Βίαη και Ανατρεπτική στο πέρασμά της, θα εκμηδενίσει τον παλιό κόσμο σας.

Με την ευγενική χορηγία της
Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς.

Μπαράς εμπρηστικών επιθέσεων και ανάληψη ευθύνης (Αθήνα-Θεσσαλονίκη, 30/5/2008)

Γιατί καίμε τις νύχτες σας

Κάθε μέρα βλέπουμε και ακούμε τα ίδια και τα ίδια. Ακρίβεια, φτώχεια, ανεργία, απολύσεις, διαφθορά, μίζες, σκάνδαλα. Ένας κόσμος που νοσεί, δίχως να πεθαίνει. Οι πολιτικοί τα «παίρνουν», οι δημοσιογράφοι τα «παίρνουν», οι παπάδες τα «παίρνουν», οι αστυνομικοί τα «παίρνουν», κανείς όμως δεν παίρνει στα σοβαρά τη ζωή του. Η δυσανασχέτηση των πολιτών εξαντλείται σε ανώδυνες για το σύστημα διαμαρτυρίες και ειρηνικές πορείες, ηηφίσματα διαμαρτυρίας και νέες εξελιγμένες μορφές καλωδιομένης αντίδρασης που αναζητούν την ταυτότητα τους σερφάροντας στο Internet και σε ακίνδυνους συμβολισμούς.

Όμως η ιστορία γράφεται όταν το βουβό πλήθος αποχωρεί και προελαύνουν οι αρνητές της σιωπής. Εκεί που εμείς σβήνουμε την οργή μας με φωτιά και τη φωτιά μας με βενζίνη. Είμαστε όλοι αυτοί που δεν μας χωράει ο κόσμος σας με τα αστραφτερά του κτίρια, τις φωτεινές διαφημιστικές επιγραφές, τις άθλιες κοινωνικές συμβάσεις, τα γρήγορα αυτοκίνητα, τα εμπορικά πολυκαταστήματα, τις κάμερες επιτήρησης κι ελέγχου, τις αστυνομικές δυνάμεις κατοχής των μητροπόλεων. Μα πάνω απ' όλα δεν μας χωράει η κενότητα αυτής της άδειας ζωής που ακόμα και οι σκέψεις, τα συναισθήματα και οι χειρονομίες ακολουθούν τους κανόνες της ύπουλης χειραγώγησης και υποταγής των επιθυμιών μας (η της αγοράς). Γι' αυτό και εσείς θέλετε να μας χωρέσετε στις φυλακές που χτίζετε για την τιμωρία όσων αποκλίνουν από τις εντολές σας. Όμως ούτε κι εκεί θα χωρέσουμε...

Κι αν κάποιοι σύντροφοι μας πιάστηκαν στο δόκανο του εχθρού, ας γνωρίζετε πως οι λύκοι πάντα ενεδρεύουν. Θα είμαστε δίπλα τους μια καθαρή ανάσα μέχρι την επόμενη συνάντηση για νέες επιθέσεις. Τα ξημερώματα της Παρασκευής 30 Μαΐου ανανεώσαμε τη συμφωνία μας με την φωτιά ότι δεν θα αφήσουμε ήσυχες νύχτες πίσω μας και πραγματοποιήσαμε 11 εμπρηστικές επιθέσεις σε διασκορπισμένους στόχους σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη (πιο συγκεκριμένα σε υποκαταστήματα της Millennium bank, επί των οδών Αιγαίου και Πόντου στην Καλαμαριά, και της Eurobank, επί των οδών Όλγας και Μαρτίου καθώς και σε διπλωματικά αμάξια στην Πυλέα). Αφιερώνουμε αυτή την κίνηση στους προφυλακισμένους αναρχικούς Μάριο Τσουραπά, Χρυσόστομο Κοντορεβυθάκη

που κατηγορούνται για απόπειρα εμπρησμού οχήματος της δημοτικής αστυνομίας και στον προφυλακισμένο αναρχικό Βαγγέλη Μποτζατζή που διώκεται για εμπρησμούς οικονομικών και κρατικών στόχων και αυτές τις μέρες εξετάζεται η συνέχιση των προφυλακίσεων τους.

Επίσης στέλνουμε τους επαναστατικούς χαιρετισμούς μας στους 3 καταζητούμενους συντρόφους που κατηγορούνται για την ίδια υπόθεση και επέλεξαν το ανειρήνευτο μονοπάτι της παρανομίας, ενάντια στην παραίτηση και την παράδοση. Οι φωτιές μας θα καλύπτουν τα ίχνη τους...

ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ - ΘΑ ΕΠΑΝΕΛΘΟΥΜΕ.

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Επίθεση στο αστυνομικό τμήμα της πλ. δημοκρατίας (Θεσσαλονίκη, 13/9/2008)

Οι μέρες κυλάνε τόσο αδιάφορα. Μοιάζουν με κρίκους μιας ατελείωτης αλυσίδας υποχρεώσεων και συμβιβασμού. Δουλειά-σπίτι, σπίτι-δουλειά. Ζούμε σε ένα καθεστώς διαρκούς ομηρίας. Αιχμάλωτοι των νόμων, της εργοδοσίας, των κατεβασμένων βλεμμάτων και των υποτακτικών κατατάσεων. Δεν θέλουμε να ξεχαστούμε δουλεύοντας μια ζωή για τα αφεντικά. Δεν μας ενδιαφέρουν τα εργατικά δικαιώματα και οι απλήρωτες υπερωρίες. Δεν διεκδικούμε ευνοικότερους όρους σκλαβιάς. Είμαστε αποφασισμένοι να δραπετεύσουμε απο τα στρατόπεδα εργασίας με κάθε τίμημα. Ζήσε καλύτερα μια ώρα σαν λύκος παρά μια ζωή σαν πρόβατο. Συχνά αυτά που λέμε αντηχούν σαν ηχώ στο απόλυτο κενό. Όμως υπάρχουν και κάποιες σπάνιες στιγμές ομορφιάς και ανταρσίας που κάποιοι σύντροφοι παρέα με ανυπόταχτους λύκους, μας ανταποδίδουν αντάρτικο σινιάλο.

Πρίν 2 μήνες μια οπλισμένη συντροφιά απήγαγε τον πρόεδρο ΣΕΒ Β.Ελλάδος Γ.Μυλωνά. απαιτώντας λύτρα για την „απελευθέρωση“ του. Οι λόγοι ήταν προφανείς. Κάθε μέρα στην δουλειά μας απαγάγουν τον χρόνο μας, τη διάθεση μας, την δημιουργικότητα μας, την επιθυμία μας και την ελευθερία μας. Κάποιοι αποφασίσανε να ανταποδώσουν τα χτυπήματα και να γίνουν θύτες αντι για θύματα. Έτσι μια συμμορία ανυπότακτων διάλεξε να „απαγάγει“ τους πραγματικούς απαγωγείς. Η επιλογή του βιομηχάνου Γ.Μυλωνά δεν ήταν τυχαία. Πρόεδρος του ΣΕΒ, πολυεκατομυριούχος με εκσυγχρονιστικό προφίλ και με χαμηλή αισθητική.

Για αυτό αστυνομία και δημοσιογράφοι έστησαν ανθρωποκυνηγητό να εντοπίσουν τα θηράματα που αρνήθηκαν το ρόλο τους. Στην εποχή της οπλισμένης σιωπής και των κυνηγών της ευταξίας θα μας βρείτε πάντα στο πλευρό των κηνηγμένων. Αυτό έπραξαν ο σύντροφος Π.Γεωργιάδης και Β.Χρυσοχοΐδης προσφέροντας απλόχερα την αλληλεγγύη τους στον καταζητούμενο κυνηγημένο Β.Παλαιοκόστα που οι αρχές κατηγορούν για εμπνευστή της απαγωγής του Μυλωνά. Μια πράξη αλληλεγγύης που άφησε ανεξίτηλο πύρινο αποτύπωμα στην ασχήμια του κόσμου και της αλήθειας σας που σκύβει το κεφάλι στο „ο καθένας για την πάρτη του“. Είμαστε δίπλα σε όλους τους κυνηγημένους γιατί έχουμε νιώσει και εμείς τις ανάσες των κυνηγών τους. Θυμώμαστε την αγέρωχη προσπάθεια του Σορίν Ματέι να ξεφύγει απο τους διώκτες του και το στημένο καρτέρι θανάτου του, χαρήκαμε με την εκτελεστική δεινότητα του Κ.Πάσσαρη και το μνημόσυνο των δεσμοφυλάκων του, γελάσαμε με την

ελικοπτεριάδα του Β.Παλαιοκόστα και τον εξευτελισμό της αστυνομίας Έτσι παραμένουμε δίπλα τους και τους προσκαλούμε να σκαρώσουμε καινούργιες ανταρσίες.

Πάντα θα υπάρχει μια θέση για αυτούς ανάμεσα μας.

Στην απόφαση που πήραμε να επιθεθούμε σε κάθε νόμο, τάξη, σιωπή και ουδετερότητα διαλέξαμε την προχθεσινή νύχτα για να πυρπολήσουμε το Α.Τ. Δωδεκανήσου στέλνοντας αδερφικούς χαιρετισμούς στον σύντροφο επαναστάτη Π.Γεωργιάδη και ένα σινιάλο αλληλεγγύης στους συντρόφους και φίλους του Β.Χρυσοχοΐδη , Β.Παλαιοκόστα και Γ.Χαραλαμπίδη. Τίποτα δεν τελείωσε και να ξέρετε οτι κυριολεκτούμε. Σύντομα θα έχετε νέα μας...

ΥΓ1 Ο αξιαγάπητος κ.Μυλωνάς θα είναι καλό να ξανασκεφτεί τις πανυγηρικές του δηλώσεις για την επιτυχία της αστυνομίας. Η απλή λογική υποδηλώνει πως εφόσον επιτεθήκαμε στους υπερασπιστές του, τους μπάτσους, πόσο δύσκολο θεωρεί οτι είναι να αποτελέσει ξανά στόχο μας.

ΥΓ2 Επίσης υπενθυμίζουμε στον κ.Μυλωνά οτι μας χρωστάει ακόμα 20 εκατομύρια ευρώ.

Όλα συνεχίζονται...

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΩΝ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ KOMMANTO „ΑΣΥΜΜΕΤΡΗ ΑΠΕΙΛΗ

Εμπρησμός σε εθνική τράπεζα και ανάληψη ευθύνης (Αθήνα, 29/9/2008)

Η καταπίεση είναι συχνά συνδεδεμένη μόνο με το κλομπ του μπάτσου και τα κάγκελα της φυλακής. Ένα κομμάτι από αυτούς τους πιο ορατούς μηχανισμούς της δημοκρατίας είναι επιφορτισμένο με την διαφύλαξη της κοινωνικής ειρήνης μαζί με έναν ακόμα πιο δυνατό σύμμαχο της καταπίεσης ,λιγότερο ορατό ,την συναίνεση των ίδιων των εκμεταλευόμενων. Τράπεζες μπορούν να καούν, μπάτσοι να χτυπηθούν, αφεντικά να απαχθούν ... αλλά πώς μπορούμε να επιτεθούμε σε αυτή τη συναίνεση;

Σίγουρα όχι με το να πούμε στους εκμεταλλεζόμενους μια περίπλοκη ανάλυση για το καπιταλιστικό σύστημα και την κυριαρχία, γιατί για να καταλάβεις τον ίδιο σου τον ρόλο και να ανοίξεις χώρο για να σκεφτείς παραπέρα, μια πρώτη εξέγερση είναι αναπόφευκτη και απαραίτητη . Με το να ενθαρρύνεις αυτήν την εξέγερση, να κάνεις ξεκάθαρο με πράξεις ότι η κυριαρχία-εξουσία δεν είναι απλά θεωρητικοί όροι που βρίσκονται μόνο σε ακαδημαϊκές συζητήσεις αλλά αποτελείται από υποδομές και ανθρώπους στους οποίους μπορείς να επιτεθείς παντού και πάντα ,είναι η μόνη πιθανότητα να καταρρεύσει αυτή συναίνεση και να καταστραφεί το κοινωνικό νεκροταφείο που ονομάζεται κοινωνία.

Αυτοί είναι μερικοί από τους λόγους που επιτεθήκαμε στην εθνική τράπεζα στον παράδρομο της εθνικής στο 17ο χιλ της Αθηνών-Λαμίας Όλοι οι υπόλοιποι λόγοι θα εκφραστούν μόνοι τους στις επόμενες επιθέσεις μας ενάντια στην κυριαρχία και τους υπηκόους της. Ακόμα αφιερώνουμε αυτήν την επίθεση στον σύντροφο Γ.Βούτση-Βογιατζή που κατηγορείται για ληστεία στην ΕΤΕ του Γκύζη που την προηγούμενη εβδομάδα κρινόταν η παράταση της προφυλάκισης του.

**Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς
Κομμάντο Αναρχικές Ατομικότητες**

Ανάληψη ευθύνης για τον εμπρησμό στο γαλλικό πρακτορείο ειδήσεων (Αθήνα, 3/12/2008)

Τις ώρες που οι φιλήσυχοι πολίτες απολάμβαναν τον καφέ της ανυπαρξίας τους στον πεζόδρομο του Κολωνακίου, εμείς για άλλη μια φορά τεθήκαμε στην ,υπηρεσία' της καταστροφής και σας χαρίσαμε ειδυλλιακά αποκαϊδια.

Με τη κίνησή μας αυτή στέλνουμε επαναστατικούς χαιρετισμούς στους Γάλλους συντρόφους που επέλεξαν να επιτεθούν στο δίκτυο γραμμών του τραίνου υψηλής ταχύτητας, σαμποτάροντας τα καθημερινά δρομολόγια της αδημονίας και του άγχους, μιας νομοτελειακά ρυθμισμένης ζωής που επιβάλλει η βιοεξουσία στους υπηκόους της.

Πλήττοντας την εύρυθμη λειτουργία της τάξης, χρησιμοποιώντας επιθετικά μέσα ενάντια στη δουλοπρέπεια που πρεσβεύει το κοινωνικό γίγνεσθαι , για άλλη μια φορά αποδεικνύεται στην πράξη η ευάλωτη κατασκευή της άπρωτης ομοιομορφίας αυτού του κόσμου.

Αποστρεφόμεστε τη δειλία του όχλου που βρίσκει θαλπωρή εντός της εξανδραποδισμένης κοινωνίας και τονίζουμε ότι η κοινωνία υπάρχει για εμάς, κι όχι εμείς για κείνη. Έτσι θα εισβάλλουμε επανειλημμένα κι αιφνιδιαστικά διαβρώνοντας και δηλητηριάζοντας το εσωτερικό της, με σκοπό την εξόντωση του ουκ εγώ από τον εαυτό μας. Ένα εγχείρημα που υλοποιείται με την αφοσίωση στην επανάσταση. Μια επανάσταση ασίγαστη κι ακατάπαυστη που κάθε μέρα θα μαχόμαστε για να πραγματώσουμε την πιο αμείλικτη, άγρια και ζοφερή της έκφραση.

Η ΕΝΟΡΧΗΣΤΡΩΣΗ ΜΙΑΣ ΣΑΡΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.

ΘΑ ΕΠΑΝΕΛΘΟΥΜΕ ΣΥΝΤΟΜΑ!

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΩΝ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ
ΠΥΡΗΝΑΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

